

ប្រជាជាតិ

THE NATION WEEKLY

ប្រជាជន
រាជធានី
ភ្នំពេញ
ស្ថាបនា

សហគមន៍
ប្រជាជន
រាជធានី
ភ្នំពេញ
ស. ក. ១៩៧៥

កម្ពុជា

การวิทยุกระจายเสียงของสยามเราเวลานี้

เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๓ ทำการเปิดการส่งกระจายเสียงประจำขึ้นที่สถานีส่งที่พญาไท มีนามว่า เอช. เอส. พี. เจ. ใช้เครื่องส่วนที่ส่งจากต่างประเทศ รวมทั้งค่าตั้งเครื่องเสร็จจ่ายใช้การได้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาทการแก้ไขและการทดลอง

ของเรา โดยนายช่างกองวิทยุได้ทำให้ผลของการส่งแจ่มชัดและสะดวกขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ค่าใช้จ่ายก็ถูกกว่า จะต้องซื้อต้องทำจากต่างประเทศ ทั้งหมดเวลานี้เรามีสถานีส่งอยู่ ๓ แห่ง คือ เอช. เอส. พี. เจ. ที่พญาไท และ ๗-๘ พ.เจ. ที่ศาลาแดงต่อไปจะได้ตั้งขึ้นอีกสถานีหนึ่งซึ่งมีเครื่องส่งชนิด ๕๐ กิโลวัตต์และจัดหาที่ตั้งห่างไกลจากชุมชนตามโครงการ ๓ ปีของกรมไปรษณีย์โทรเลข เมื่อสำเร็จแล้วการส่งวิทยุกระจายเสียงของเราจะอยู่ในฐานะที่ใกล้เคียงเข้าไปกับต่างประเทศได้

เริ่มทำการส่งเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๔๗๓ ชั่วโมง ๕ ปี บัดนี้ มีเครื่องรับทั่วสยาม ๔๐,๐๐๐ เครื่อง

ณ ขง ปี ๒๔๗๓ นั้น สถานีส่งทก วิทยุกระจายเสียงเดิมที่ทดลองอยู่นั้น คง อยู่ ที่ ศาลาแดง โดยใช้ ให้มีกำลังแรงส่งมากขึ้น และใช้

ทดลองทกๆ ปีละที เวลานี้สถานีทดลอง ซึ่งมีนามว่า ๗-๘ พ.เจ. ศาลาแดง มีกำลังส่ง ออกอากาศ ถึง ๒๐ กิโลวัตต์ และ ใช้ ส่ง สด กับ สถานี เอช. เอส. พี. เจ. ที่พญาไท คือ ฉะเพาะวันเสาร์ กับ วัน พุธ เป็น หน้า ที่ของ สถานี ๗ พ.เจ. เป็น ผู้ ส่ง นอกจาก ๒ วันที่กล่าวแล้ว ก็เป็น หน้า ที่ของ สถานี เอช. เอส. พี. เจ. ที่พญาไท สถานีทดลอง ๗ พ.เจ. มีกำลัง ส่ง ถึง ๒๐ กิโลวัตต์ ถ้าจะส่งออก ไม่น้อยกว่า ๓-๔

นายจรัส กล้ายประยงค์ เจ้าพนักงานกระจายข่าวของสถานี ๗ พ.เจ. ศาลาแดง

แสนบาท หากได้สำเร็จดัง เพราะนามของกองช่างวิทยุ ซึ่งยอมค่าใช้จ่ายได้เกินกว่าครึ่ง เป็นที่น่าพอใจว่าทำไมจะต้องมีสถานีดังทดลองอยู่เช่นนั้น เมื่อทาง ๗ พ.เจ. ที่ศาลาแดงเป็น สถานีที่ใช้การได้แล้ว จะเปิดใช้ เป็น สถานีประจำมิได้หรือ เพราะ กำลังเครื่องส่งนั้นดีกว่า เอช. เอส. พี. เจ. ที่พญาไทมากนัก แม้จะมีเครื่องรับก็รายงาน รับรองเช่นนั้น ทั้งนี้ เหตุผลที่พอจะเสนอให้ทราบ ว่า ทาง การส่งส่งจน สถานีทดลองนี้ด้วยเหตุผลต้องสามประการคือ ๑. เพื่อเตรียมพร้อมไว้ สดเปลี่ยน กับ สถานี เอช. เอส. พี. เจ. ที่พญาไท ในเมื่อเครื่องนั้นได้เกิดชำรุดขึ้น ๒. เพื่อจะได้เป็นเครื่องทดลองค้นคว้าหาวิชาการต่อไป และเพิ่มกำลังจาก ๒๐ กิโลวัตต์ ให้สูงขึ้นตามกำลังความคิดและกำลังเงิน กับ ๓. เพื่อเป็นสถานีที่อบรมเจ้าพนักงาน ให้ได้ทราบ ผลดี ทดลอง และ เป็น เครื่องช่วย การสอนแก่ผู้อื่น ๆ ต่อไปด้วย.

สยามยังมีเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงชนิด คณัน สัน แต่ เปิด เป็น สถานีทดลองขึ้นอีกแห่งหนึ่ง มีนามว่า ๘ พ.เจ. ---ต่อไปหน้า ๑๕

วิทยุกระจายเสียงเท่าที่ทุกๆ ประเทศได้จัดกระทำอยู่ในเวลานี้ ได้ดำเนิน รุดหน้าไปไกลมาก กำลังเครื่องส่งก็แรง วิจัยจัดการบรรจ การกระจายเสียงก็เหมาะสม คือ กล้าลงทุนทุ่มเทลงไป ความประสงค์อยู่ที่ต้องการให้ผู้มีเครื่องรับพอใจ และพร้อมกันกับรายการใน การ มันเทง นั้นเขาก็ได้จัดตั้งความรู้ ในหมวดวิชาการทั้งภาคคุณและภาคผู้ใหญ่รวมเกล้าคณะ สดกับ กัน ประการสำคัญอยู่ที่กระจายข่าวด้วย วิทยุกระจายเสียงเป็น เครื่อง มือ ของ รัฐบาล ใน เมื่อเกิด เหตุ ฉุกเฉินขึ้น เกี่ยวกับ จะให้ประชาชนได้ทราบโดยทันทีทันใดแล้ว วิทยุกระจายเสียง เป็นสื่อให้ได้ผลส่งความต้องการเสมอ ด้วยคุณสมบัติของวิทยุ กระจายเสียงมีมาก ประเทศในภาคยุโรป และอเมริกาจึง รุ่งเรือง วิทยุกระจายเสียงขึ้นเป็นลำดับ ในประเทศซึ่งยังมีเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงไม่ เกินกว่า ๖ ล้านเครื่อง และประเทศ

อื่นเช่น อิตาลี เยอรมัน หรืออเมริกา จำนวนเครื่องรับวิทยุก็มีตั้งแต่ ๕ ล้านเครื่องขึ้นไป ทางภาคเอเชีย ยกเว้นประเทศญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศ นำอยู่แล้ว เพราะญี่ปุ่นมีใช้จะมีเครื่องรับเป็นจำนวนล้านๆ แม้เครื่องส่งก็เป็นจำนวนถึง ๓๐ เครื่อง กำลังส่งเครื่องหนึ่งถึง ๕๐ กิโลวัตต์ ประเทศจีน, พม่า, อินเดีย, ศรีลังกา ในเรื่องวิทยุกระจายเสียง ก็ก้าวไปไกลถึง.

เมื่อได้กล่าวถึง ความเจริญของวิทยุกระจายเสียง จำ เป็น คุณ ประโยชน์ ซึ่งอารยะประเทศกำลังเร่งรัดจัดทำให้ก้าวหน้าไปๆ นั้น เราจึงสมควรจะทราบกิจการ ของวิทยุกระจายเสียงของสยามแนบกันไป ประเทศสยาม เริ่ม ลงมือ ใหมโรง ในการ ตั้งวิทยุกระจายเสียง ชนิด คณัน ยาวขึ้นในปี ๒๔๗๓ ในระยะนั้น เป็นแค่ขงทดลอง ประชาชนชาวสยามได้รู้จักกับเสียงซึ่งกระจายออกมาจากเครื่องส่งเข้าสู่อเครื่องรับ ในเดือนพฤศจิกายน

กำลังเครื่องส่งเพียง ๕๐๐ วัตต์ เครื่องนี้เกิดขึ้นโดย น้ำพัก น้ำแรง ของ กองช่าง วิทยุ ประมาณ ราคา ๕๐๐๐ บาท การกระจายเสียงได้ ทดลองอยู่เรื่อยๆ ทงนักเพื่อรอเครื่องส่งชนิดถาวรซึ่งกำลังส่งสูงจากต่างประเทศ และเพื่อให้ประชาชนได้นิยมมีเครื่องรับมากขึ้นด้วย.

ความเป็น บกแผ่น แผ่นหนาของวิทยุกระจายเสียง ซึ่ง ซ้ำอยู่ในบัญชี สากลโดยยกย่องขึ้น เป็น สถานีส่งการกระจายเสียงประจำขึ้น เริ่มแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๓ วัน นั้น เป็นวันเริ่มเปิด สถานี ส่ง ที่ พญาไท มีนามว่า เอช. เอส. พี. เจ. ใช้ กำลังเครื่องส่งที่ออกอากาศ ๒๐ กิโลวัตต์เครื่องนี้ได้ ตั้งชื่อมาจาก ต่างประเทศ ราคา ค่า เครื่อง และ ค่า ติด ตั้ง เครื่องเสร็จจ่ายใช้การได้เป็น ผลดี ประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

เมื่อได้มีเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงเป็นประจำอยู่แล้ว ทางกองช่างวิทยุก็ได้พยายาม สร้าง เครื่องส่ง

ประชาชน

ในโลกที่มีความมั่งคั่งจนจะยังมีเงินเหลือไปหรือ?

ข้าพเจ้า คงกระตือรือร้น กัดปาดด้านข้อบกพร่องของตน ขณะที่เดินออกจากตรอกบ้านของข้าพเจ้า เพื่อไปดูภาพยนตร์ที่ศาลาเฉลิมกรุง การเดินนี้เองที่ทำให้เกิดความคิดประหลาดขึ้น ข้าพเจ้า คิดถึงเงินที่ข้าพเจ้า—ผู้เป็น บัณฑิตหนุ่ม ที่ แสง หาด การพักผ่อน และความ เพลิดเพลิน เจริญใจ จาก มหรสพอย่างพอสมควรแก่ศตภาพ—ได้ใช้

อะเพราะเครื่องแต่งกายที่ข้าพเจ้าสวมอยู่ ต้องเสีย ๓ ครั้งเสียไปแล้ว ๓๐ สตางค์ ค่ารถทางบก ๕ สตางค์ เสียใน ๕ สตางค์ ค่าที่พักจากพญาไทมาถึงศาลาเฉลิมกรุง ๕๐ สตางค์ ค่าอาหารว่างรองท้องอย่างเบาๆ และเบียร์ ๓ บาทเสียไปแล้ว ๕๕ สตางค์ รวมทั้งสิ้น ๑.๖๕ บาท.

หรือนัยหนึ่งข้าพเจ้าได้ใช้ไป ๓ เท่าของรายได้กรรมกรบางประเภทที่ทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำตราตร้อยอยู่กลางแดด กลางฝน แต่ข้าพเจ้า ค่า โดยการไปดูภาพยนตร์อย่างประหยัด (นอกจากที่พักและเบียร์) ก่อนที่จะได้เสียค่าเข้าภาพยนตร์ ด้วยแล้วข้าพเจ้า และข้าพเจ้าพาใครไปอีกด้วย เป็นต้นว่า “เขา” และเราพากันไปราชวงศ์เมื่อหนึ่งเดือนแล้ว ความแตกต่างระหว่างความมั่งคั่งนั้น ออก จะเห็นชัดทีเดียว.

ท่านที่ไม่รู้ ถึงถึงความแตกต่างเช่นนี้ ต้องนับว่าเป็นคนโง่คนเขลา เกือบไม่ต้องบอกลำบากไปเลย ในเรื่องความยากจนนี้ไม่เคยมีคนพูด กัน ตาม อารมณ์ เหตุ ใดๆ มากนักแล้ว คนบางคนจนเพราะว่าเขาสมควรแล้วที่จะจน คนบางคนก็เพราะเขาสมควรแล้วที่จะมี ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานแทนเที่ยวเดินเล่น ข้าพเจ้าก็คง จะคิดว่าไม่ควร จะไปหา ความลำบากจากการคุมหรศพ หรืออย่างอื่นที่สัก ปลาตัวโตๆ และอู ทั้งเพื่อให้ร่างกายได้รับแสงแดดอย่างเต็มที่อีกด้วย

วิธีใช้แหทอดปลาในฮอลลิวูด: โรสาลินนา กวิส ใช้ร่างแหทอดปลาต่างสะเก็ดเพื่อทอดปลาตัวโตๆ และอู ทั้งเพื่อให้ร่างกายได้รับแสงแดดอย่างเต็มที่อีกด้วย

แต่ก็ทำนองเดียวกันนั้นเอง ความรู้สึกแตกต่างระหว่างของสองสิ่งนี้ต่างหากที่ทำให้คนแรกเกิดความกังวล ท่าน ได้ดู ภาพยนตร์ เรื่อง “Fate of two cities” ที่ โรแลนด์

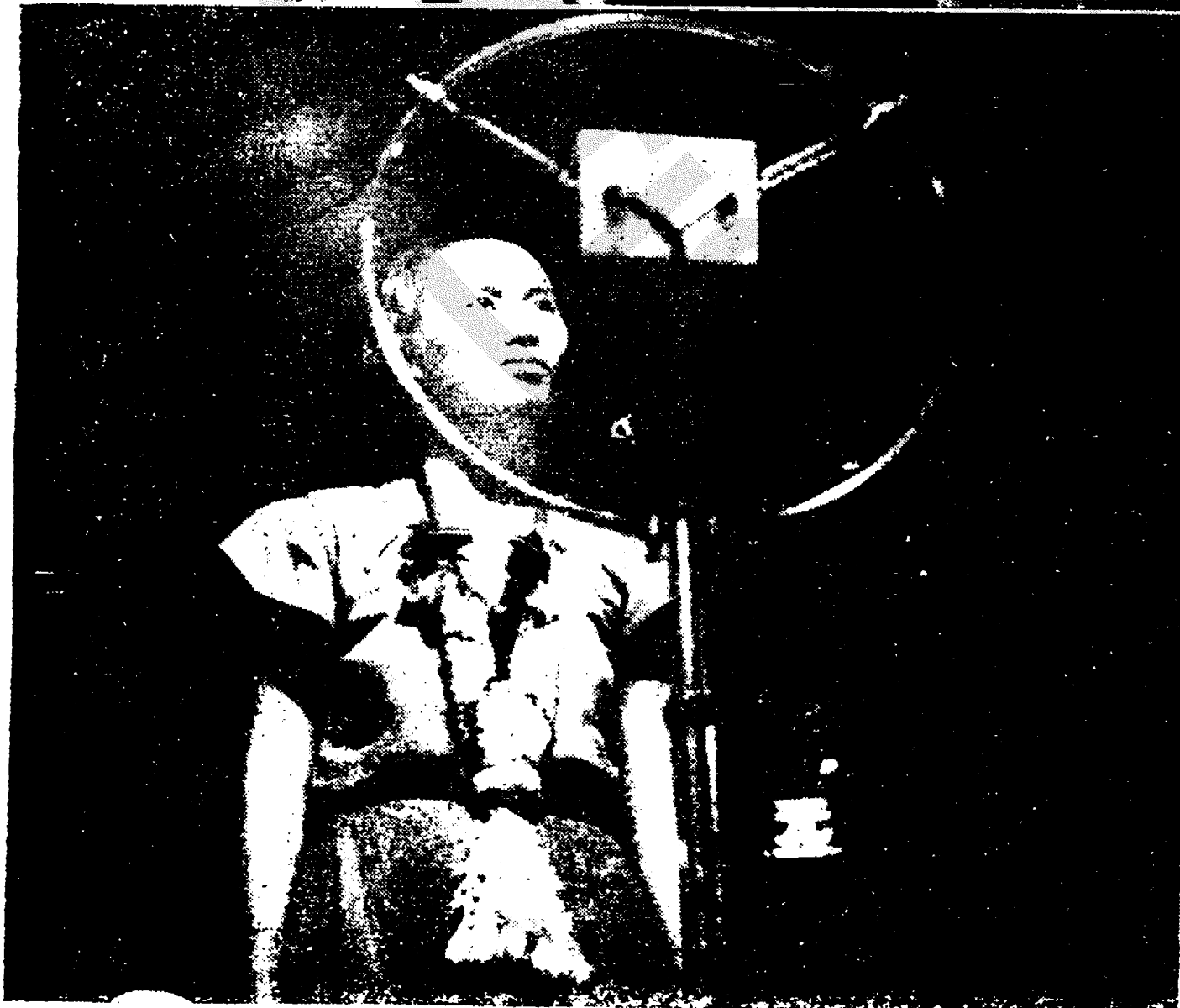
โกลเมตต์ดังหรือไม่? ข้าพเจ้าจำชื่อภาคไทยไม่ได้เสียแล้ว ในภาพยนตร์เรื่องนี้แหละ มียุคคนหนึ่ง ซึ่ง แสดง ถึง ความ แตก ต่าง ระหว่างความมั่งคั่งจนอย่างชัดเจน เมื่อมาคิดแห่งสมัยเก่าๆ หนึ่งซึ่งแสดงโดยบาซิดแรชโบน นามในเรื่องชื่ออะไรจำไม่ได้ก็เหมือนกัน นักรบเทียมน้ำ & ดาร์ธิมบั้งๆ ผ่านหมู่บ้านมาและพบกับเด็กคนหนึ่งตายบาซิดแรชโบน พาหนะนั้นได้ ได้คืนก็ คว้าผ้าเช็ดหน้าพรมน้ำหอมขึ้นมาและจุมก แล้วคิดว่าได้หน้าบาซิดแรชโบนดีกว่า “น่าอาย—น่าอาย แกควรจะระวังอย่าให้เด็กของแกเพื่อนพ้องอย่างนี้ นิดแต่มาฉันไม่เป็นอะไรนะ”

การเข้าไปใน ศาลาเฉลิมกรุง ท่านจะได้เห็นภาพที่ทหรา ซึ่งเหมาะแก่การเทียบเคียงกับปัญหาความมั่งคั่งที่ข้าพเจ้ากล่าวมาหรือเกิน แต่ความจริงนั้นมันเป็นการละม้ายคล้ายคลึงที่เทียบเท่านั้นเอง คนเป็นอันมากที่ถึงขั้นทำทางบอกว่าเป็นคนมีหาได้มีไม่ และเกือบเป็นถึงลัทธิวิสัยที่ข้าพเจ้าจะเชื่อจนได้ ไปเห็นแก่ตาเองว่าสภาพบรุษผู้หนึ่งจะได้ ประพฤติตัวใน พ.ศ. ๒๔๗๔ นี้อย่างที่ ท่าน มาคิดฝังรังเค็ม ผู้ นั้นได้ประพฤติก่อน พ.ศ. ๒๓๓๒ แม้จะต่างกันถึงครึ่งศตวรรษก็ตามมาคิดเทียบมั่ว & รวบรวม ท่านผู้ เป็น ฮีโร่ มั่งคั่ง กัง ครั้นจะบอกฉัน เบอริ ก็จะไม่ไปซ้ำหับ โดยใช่เหตุ

ทัศนียภาพอย่างในศาลาเฉลิม กรุงและพาหุรัด ทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่า นอกจากบุคคลบางประเภทในบาง ส่วนบาง ภาค ที่ยากจนอย่างจริงจังแล้ว ส่วนใหญ่ของพลเมืองในประเทศสยามเรานั้นยังไม่อยู่ในสถานะที่ยากจนอย่างรุนแรงจริงจังถึงอดตายเลย ข้าพเจ้าต้องขออภัยที่ ต้องการพูดมากในเรื่องเงิน และงาน ใน สัปดาห์ นี้ ก็ เพราะ มัน เป็น ปัญหา ที่พอกเราทุกคนสนใจ

เมื่อ ๒ ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้เคยใช้ประโยคว่า “ถ้าเรามีมั่งคั่งได้ในประเทศนี้สักคนหนึ่ง” ซึ่งดูเหมือนจะทำให้ท่านผู้อ่านบางคนคิดไปว่าข้าพเจ้าอยากจะได้ผู้เผด็จการ อันเป็นการห่างไกลจากความจริง จนไม่มีคำพ้องแก่การขัดแย้งกัน ทั้งที่ข้าพเจ้าหมายความว่า (และพูด) ก็คือได้ มีผู้ร้องทุกข์ถึงความเดือดร้อนหลายอย่างในการทำงานถ้าข้าพเจ้าของข้าพเจ้า การ ของประเทศนี้ เป็นต้นเจ้าหน้าที่ ๓๓ ต้องการติดต่อกับประชาชน อย่างนายอำเภอ ซึ่งผู้เผด็จการจะไม่ทนทรมานดูดาอยู่ ได้ ถึง ๒๕ ชั่วโมงเลย

ข้าพเจ้าจะขอใช้ “ถ้าเรามีมั่งคั่งได้ในประเทศนี้สักคนหนึ่ง” อีกใน ---ต่อไปหน้า ๔

ภายในห้องส่งวิทยุกระจายเสียงที่สถานี ๑ พ.เจ. ที่ศาลาแดง (บน) นางสาว สุวีร์ บุญนาค กระจายข่าว. ตกรตนตรีสากลแสดงในเรื่อง "เมื่อหวานรัก" (กลาง) ในเรื่อง "เพชรบุรีสุก" สมจิตต์ อินทุโสภณนางเอกขณะร้องเพลงโศก (ล่าง) นางเอกร้องเพลง "ขอมาลี" และสถานที่ส่งวิทยุกระจายเสียงที่ศาลาแดง ภาพที่หน้าปกนั้นคือ จรัส สุวกันธ์ กับ สมจิตต์ อินทุโสภณ

พงษ์ พจน หนังสือพิมพ์

สถานศึกษาสยาม

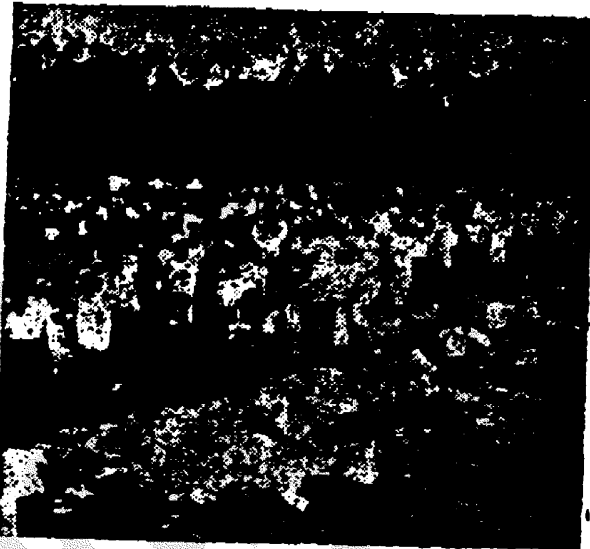
“ในสมัยก่อน ๆ มาเราก็อบรมได้
ดีกว่า แม่เฒ่าเรียนมีความสูงมรร
ความดี แต่ถึงอย่างนั้นนอนหลับ
และเป็นด้วยสงบอย่างนอนหลับ นั่นเอง
บางประเทศ จึงสงบอย่าง นอนหลับ จน
ไม่รู้จักคิดเอาเองทีเดียว หรือมิฉะนั้น
บางประเทศก็สงบอย่างตื่นสายก็มี และ
ความสงบเช่นนั้น จะเรียกว่า สงบอย่าง
ราบรื่นก็ได้ เพราะโรคตื่นสายทำให้
อะไรๆ ล้าหลังเพี้ยนบ้านร้างไปส่วนสยามเรา เราคืนพอส่มพอสรรกับเวลาและ
กาละเทศะ เราคืนอย่างไม่มีอะไรที่หุดหิดต่อความอันตราย เราคืนในขณะ
ความแปรปรวนทางอื่นกำลังอานวย โอกาสให้เราบริหารกำลังและการงานของ
เราให้ดำเนินได้ด้วยดี เราคืนในขณะที่ประเทศบ้านของเราปลอดจาก เลียง ชู
คามมาจากภายนอก แต่เราจะภูมิใจพอแล้วนั้นหาได้ เพราะ การ
คืนของเราเพื่อบริหารกำลังและการงานของเราเอง บัดนี้ เป็นแต่ เพียง
เพียงเริ่มต้นให้สงบและเจริญต่อไปในอนาคตอีกเท่านั้น และ เพื่อ สงบ และ
เจริญในอนาคตนี้แหละที่นับว่าสำคัญที่สุด เพราะเมื่อความเจริญ ของ โลก
ไม่รู้จักถอยหลัง ความจำเป็นของเรา ก็คือ ต้องทำความเจริญแห่ง
ชาติและประเทศให้ ก้าวหน้า เรื่อยไป โดยจำเป็นต้องรู้ ดีกว่า การที่จะทำ
ให้ประเทศชาติมีความเจริญ ด้วย ความสงบนั้น ต้อง ประกอบ ด้วย องค์
คุณหลายอย่าง มีอย่างยิ่งคือ การศึกษา การทหาร และการอาชีพ ซึ่ง
จำเป็นจะต้องดำเนินเคียงมาเคียงไต่ กันเสมอไป.

สำหรับการทหาร เราได้ใส่ใจในความเอาใจใส่ของรัฐบาลของเรา
เป็นอย่างดีถึงเราเห็นอยู่บ่อยๆ แล้ว รัฐบาล ได้พยายาม ดำรง หรือ เบียด
เผยให้เราเห็นใจและความจำเป็น แต่สำหรับการ ศึกษา และการ อาชีพ นั้น
แม้จะเป็นภาระของรัฐบาล เหมือนกันก็ดี ความสำคัญย่อมอยู่ ที่พลเมือง
เพราะเกี่ยวกับภาระ, ความพอใจ และความเป็นอยู่ ของพลเมือง โดยตรง
ถ้าพลเมืองไม่พอใจและปล่อยปละ ละเลยต่อการศึกษและการอาชีพ ก็เท่า
กับพลเมืองนั้นเองเป็นผู้ พยายาม ปรารถนาดีที่เขารักอาชีพดีกว่าเข้ามา
แทนที่และความเจริญของเราจะมีได้อย่างไร ในที่สุดเมื่อพลเมืองเป็นผู้ รังความ
เจริญที่เท่ากับพลเมืองเป็นผู้ รังสภาพของชาติและประเทศไปในชั่ว

..... หนังสือพิมพ์เพื่อครูธรรมบุญ

ถกเถียงตามคำบอก

“ครอบครัวที่ดี นายจ้างและกรรมกรที่ดี กิจการทางฝ่ายพระศาสนา
ที่ดี ตั้งแต่ส่วนน้อยๆ ไปถึงส่วนใหญ่ๆ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้แล้วละหวั่นมื่อ-นั้น
คือความหายนะ-มหาหายนะแท้ทีเดียว เสร็จภาพพระนิคตไม่ยอมให้พ่อเขียน,
กรรมกรไม่ทำงานตามกำหนดสัญญาของนายจ้าง, พระภิกษุเข้ายึดการ
ปกครองจากเจ้าอาวาสเหล่านี้ แท้จริงมันเป็นแค่เพียงดังสกลปรก ภาพอัน

ตลาดนัดที่วงเวียนใหญ่ธนบุรี
เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว

นำเสนจะทุเรศต่างหาก มนุษย์ ไม่ใช่ลูกบ้านลูกเมือง-มนุษย์มีพ่อ กรรมกร
อยู่ได้ด้วยนายจ้าง ลูกวัดอาวได้คือเจ้าอาวาส ฉะนั้นถ้าหน่วยต่างๆ เหล่า
นี้ขอคิดไม่เรียนตามคำบอก ผู้บอกต้องกำหนดด้วยอาญา เพราะผู้บอก
ไม่ได้กำหนดเพื่อประโยชน์ตนเอง แต่เพื่อสาธารณชนนักเรียนทั้งหลาย.

แต่ไหนแต่ไรมา ถกเถียงตามคำบอก ย่อมมี และเกิดขึ้นใน สมัยที่
โรงเรียนเริ่มจะวิเศษ เพราะนักเรียนถือเอาผู้บอกมีคุณภาพทำเทียมกัน
ไม่มี ถกเถียง ที่จะทำให้ตาย สิ่งที่จะวิเศษ ให้ หยุด ชะงัก ความวิเศษ ไว้ได้ ก็เท่า
“ถกเถียงเรียนตามคำบอก” ประวัติศาสตร์ต่างกล่าวถึงที่เป็นไปในสมัยวิเศษ
ย่อมทำลายความวิเศษด้วยถกเถียงเรียนตามคำบอกแต่อย่างเดียวนะ ไม่มี
ชนิดและอย่างอื่นใดเลย.

แต่ถ้า-ถ้ารับสยามในเวลานี้มีสภาพเช่นไร สักควรจะผู้บอก
ให้เรียนตามคำบอกหรือไม่ ผู้ที่รักชาติเห็นไทยยิ่งกว่าชีวิต คงจะยอม
บัพพานได้ เป็นอย่างนี้..... หนังสือพิมพ์ คาวนกร

สยามกับการจำกัดตน

“ในการที่สยามได้เข้าเป็นภาคจำกัดเรื่อบก ย่อมเป็นเครื่องวัด
แห่งการขยายตัวในทางเศรษฐกิจของชาติทางหนึ่ง ซึ่งจะได้ก้าวไป ความ
เฟื่องฟูในเวลาต่อไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในทางบัญชีได้นั้นสำคัญ
ที่สุดในการค้าเรื่อบก ก่อนที่รัฐบาลจะได้เข้าเป็นภาคนี้ ตลาดการค้าเรื่อบก
ทุกแห่ง มีสภาพงั้นเหงาเรื่อบกกับบ้านเรื่อบก นับตั้งแต่ได้มีการจำกัดเรื่อบก
เกิดขึ้นแล้ว ตลาดการค้าเรื่อบกทุกแห่งก็กลับมีสภาพเฟื่องฟูขึ้นเป็นลำดับ นี
สื่อให้เห็นว่าสยามกับการจำกัดเรื่อบกและงานนี้มีมีความสำคัญเพียงไร เมื่อ
เรื่อบกนี้ นายหม่อมเป็น ส่วนมากได้ทราบข่าวด้วยความยินดี ว่า ผู้แทน
สหรัษฎายได้เข้ามาสยาม เพื่อ เจริญเรื่อง โศกดาของ สัญญา จำกัดเรื่อบก
ของสยาม นายหม่อมในจังหวัดสงขลาพากันลงความ เห็น ต้อง กัน เป็น
เอกฉันท์ทีเดียวว่า สยามควรจะดำรงฐานะภาคของการจำกัดเรื่อบกต่อ
ไป เพราะเท่าที่สยามเข้าเป็นภาคในวงการจำกัดเรื่อบกแล้ว ได้ช่วย
ให้นายหม่อมซึ่งจะลงลงแล้วให้กลับฟื้นตัวขึ้นได้เป็นส่วนใหญ่และการเงิน
ของจังหวัดต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับการค้า เรื่อบกขึ้นเป็นลำดับมา”

..... หนังสือพิมพ์อิสระ

ข้าราชการกับภาษี

“ข้าราชการบ่อย่าจะเป็นโรคอะไรก็ตาม จำนวนวันบ่อยนั้น
เงินเดือนก็ได้ รับเต็มตามอัตรา อันการบ่อยโดยธรรมดานั้นเป็นสิ่งที่จะ
หักได้ง่ายมิได้ ที่รัฐบาลจ่ายให้เต็มจำนวนเป็นสิ่งที่ดีควรแล้ว แต่ส่วนผู้ที่
ลาบ่อยด้วยภาษีโรคนั้น เป็นสิ่งที่น่าใคร่ครวญเหลือเกิน เงินเดือนก็ได้
รับเต็มเม็ดเต็มหน่วย คุงตัวนั้นมาทำงานเช่นเคยโดยมิทำประโยชน์อัน
ใดให้แก่รัฐ-และราษฎร จึงเป็นเรื่องที่กระทำให้อาพเจ้าเงินคนการมา
นานแล้ว ว่า ข้าราชการที่บ่อยด้วยภาษีโรคด่าภาษีการนั้น ไม่สมควร
อย่างยิ่งที่จะคิดเงินเดือนให้ในวันลา (ควรจะถืออย่างงานกรรมกร) แม้จะ
ถูกปลดเมื่อครบกำหนด ๓ เดือน บำเหน็จหรือบำนาญก็ให้พับไป เพราะเป็น
สิ่งอันไม่จำเป็น ตัวของตัวมีระมัดระวังเกี่ยวชุลคนล่าสอนจึงบ่ยังเกิดความ
เจ็บบ่อยเอง แต่ยากที่ทางการจะทราบได้ว่าผู้ลาบ่อย-บ่อยด้วยโรคอะไร
ค่าที่ไม่มระเบียบการให้แพทย์ตรวจเสียก่อนจึงอนุญาต อีกผู้ลาที่ไม่กล้า
แสดงความจริงในใบลา ซึ่งเท่ากับแสดงความดามกรของตนออกมาประจาน
โทษเลยทางการจะอนุญาต” หนังสือพิมพ์วารศัพท์

-----ต่อไปหน้า ๖๗

... กัดบร่ายกลายเดว

มีหรืออดหมั่นเช่นนี้เลย นี่เป็นครั้งแรก ในชีวิตที่หล่อ่น ได้ เคยเหยียบพระมหานคร
“ออกทางนี้ละ” คนไปกันแทบ
หรือ? อย่าเดินยังงี้ ไม่ได้หรอก
ท่านด๋ม บวชเรียนแล้ว ควรจะวัด
เขี้ยว นะ” คำว่าวดอนหนึ่งถือ
ดังขราร

ค. เกิดจวิ เป็นนักเลงกวี ที่เชี่ยวชาญอย่างรอบด้านผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่ท่านผู้อ่านของเราที่ติดตามประ ชาชาติ มาแต่บัดนี้ อยู่แล้ว ในการเขียนร้อยแก้วประโลมใจเช่นนี้ วิญญาณของจินตกวีและวิญญาณของชีวิต

จริงระคนกัน จึงทำให้ท่านได้อ่านเรื่องที่ไม่เพียงแต่จำหาก
ชวนคิด อีกโสดหนึ่งด้วย เรามีความยินดีที่จะบอกแก่ท่านผู้
อ่านของเราว่า ท่านนักเขียน ผู้นี้ มีโอกาสที่จะ มาใน ประชา
ชาติรายสัปดาห์อีกต่อไป ภายในเวลาอันสมควร.

โดย ต.เจ็ดนิ้ว

บิดานาง ลำดวน มลีนธิดา เคย
 ปรนนิบัติประจําได้นัก “อรรธนาถ”
 มาช้านานแล้ว หน้าตาของเขามีได้
 เกียวข้องกับความบริสุทธิ์ของจำเอย
 แม่แต่เด็กน้อย แต่หากเกี่ยวพันกับ
 หยากใยและความดีของด้านงาน
 นัน เมื่อมีภักดานเขาเริ่มเป็นหิดเชก
 วนโรค จึงดาพระ อรรธนาถ
 ไปพักรักษา ตัวที่บ้าน ภรรยาเดิม ณ
 เมืองนครสวรรค์ เขาชอบ แห้ว
 อยุ่ได้ไม่ถึง ๔ เดือนก็ถึงแก่กรรม ทั้ง
 บุตรภรรยาได้ กับตั้งหา ริมทวีป รา
 คาราว ๗ บาท ๒ ตั้งตั้งกับจดหมายคุณ
 พระฉบับหนึ่ง รับจะอุปการะ ครอบ
 ครอบนายผู้ ชื่อดังด้วยด้วยความเต็มใจ
 เป็นที่สุด จดหมายฉบับ นั้นผู้ วย
 หมายนบว่าเป็นพันธกรรมมีคุณค่าเกิน
 ตั้งหาริมทวีป ของเขาคิด และก่อน
 ที่จะสิ้นใจ ได้ มอบ สัน เหยี่ย มอบให้ แก่
 บุตรสาวสุดดีดวาทด้วย ความ ห่วง ใน
 เจริญสุขของวัดในเวลาภายหลังหน้า
 ฝ่ายมารดา ครั้นสิ้นบุญดาม
 อดว ก็อดส่าหาหาเหิงอต่างนาประ
 กอบการคำรายกระท้อมกระแทมเพื่อ
 บำรุงตั้งบุตรโทนให้อยู่เย็นเป็นสุข
 ตามชนบทด้วย และ เมื่อรวมริมทวีป
 ดินไว้ ได้พอเพียง กับทั้งเห็นว่ากาดัก
 ทั่วพันมาช้านานพอสมควรจะปลงศพ
 ดามเหยี่ได้แล้ว นางก็รับจัดการมี
 ดามใหม่ทันที ชายผู้นั้นเป็นหนุ่ม

เพราะชายหนุ่มเป็นกระต๊ากที่ชวน
คอหญิงหม้ายที่ไม่สาว จะทรงเครื่อง
หรือไม่ก็ตาม อันพ่อเลี้ยง แม่ และ
ลูกคิดแย้มยอม ประกอบ เป็น รูป ลำ
เค็ว นมทั้งสามรวมกัน เขา เป็น
ความเคียดแค้นอันใจร้ายแปดของศา
นเป็นกฏกรรมคาแห่งต้นนิเวศศาสตร์
อันอะคิมอัฟและซิดาคันใหญ่ เป็น คน
แรกค้นพบ ฉะนั้นมาร คำของนาง
สาวอดัม ไม่ปรารถนา จะมี หลานชาย
เป็นลูกเลี้ยง จึงอุบายให้ลูกตัวไป
พึ่งบุญคุณพระและเงินคุณ พระอรก
วาท ตามความ ประสงค์ ของ ผู้ ถ่วง
ถ่วงไปแล้วเสีย นาง มี ใจ จงรัก
ก้อสามมาก—ฉะเพาะอย่างขังคน ที่ยัง
ไม่ตาย

การเป็นตงน คนคนหนึ่งวัก
จึงปรากฏร่างออกมาปลั่งใน ท่ามกตาง
ความลับสันที่สถานหัวถ้ำโพง หล่อน
ยื่นตั่งด้วยความปลอดภัย ข้าเปี่ยม
อัสสัสมองอาภาศอย่างคล้ายฝัน มีอ
ก่าจดหมายคุณพระ ไว้แน่น ประ
หนึ่ง คน จวน จะ จม น้ำยัค ฟาง ขาว
ไว้ มันฉนั้น หล่อนค่อยวางกระ
เป่าด้านใบเต็ก ๆ ลง มีขยขึ้นตะ
อระระวิด้วยคั่นเต็นและหวาดกตวัระ
คนกัน วักไม่เคยประสพความ อัง

เกิดยุ่งแฉะ เฝ้ายวมหลุดก!.. คน
 เก็บตัวทักใจหวอดคิดถ่วงชิวคิด ร้อง
 ตะโกนเร่งให้ถ่อน
 อดตะลึงตะลึงออกไปยืน ฟัง กำ
 แฉงอยู่หน้าถ่านนี้ พดางดกคใจ
 มิให้ ออกฉั่นชวญหาย นัยน์ตา ไม่
 เตียงดำชาย ชำเลื่อง ต่รอบ ด้าน ด้วย
 ความดังเถใจ หล่อนมิรู้ที่จะไป
 ทางไหน

ขณะนั้นเมื่อญมรายหนุ่มผู้หนึ่ง
เดินผ่านต่อนไป เขาหยุดซังกแถวหัน
กลับมาหาหล่อน เขากอดห่มวงด้าน
วิทยาศาสตร์ออก จำแดงให้เห็นผม
ต้นกระเบียดเดียวของทิดดึกใหม่

“ขอโทษจ๊ะ จะไปไหน?” เขาถาม ด้วย สำเนียง กระเด๋ และ อ่อนหวาน แม้กระหม่อมสักหน่อยหนึ่ง.

วดีสะดุ้งเขยือก หลอดนมเวลาเพียงดังเกตุเห็นใบหน้าและดวงตาอันสุจริตของผู้เมตตาจิตได้เท่านั้นเอง

ก็พอคิดพดคำว่าจะผ่านเข้ามาขวางกีด

“อะไรกันนี่?” พระเชษฐพล
ตั้งหน้า
“เปล่า—ผม—ผมกำลังจะ—”
พิทิตตะตาตะถึก
“หยวนกับคนที่ไม่เคยรู้จักกัน

กิดหนุ่มชาวบ้านนอก ม้วนตัว
ถอยหลังไปด้วยความกระตาค และ
พิศวงในผองแห่งกุศตเจตนาแท้ ๆ ของ
เขา และในขณะเดียวกันนั่นเอง
จันคนหนึ่ง ซึ่ง หลบ ตำรวจ จึงเข้าไป
แอบบังเสาอยู่ก็ได้ทำ เด็ดยอดหัว
ฝืน เถื่อน เต็ม กระ เบ้า หนั พนม มอกฏ
หมายไปได้

“นี่แม่จะไปไหนจ๊ะ?” ผู้พิทักษ์
เพศอ่อนแอและไม่อ่อนแอซักถาม ใจ
นึกชมคำดังของจันผู้กำลังหิวกระหาย
ใบกะโตใบโตอย่างคดองแคล้ว

“ด้านกิจการ ‘อรรธนาท’ ค่ะ”
“เอ! อยู่ที่ไหนกันหนอ กัดต
เวท?” พร้อมด้วยส่ายหน้าตะเกา
ศีรษะ

“ เสาชิงช้าไปทางไหนคะ? ”
 “ อ้อ! เสาชิงช้าก็ทางนั้นนี่ ”
 ตาขาวพาฉันไปนอกสถานที่ “ เต้น
 ตรงไปนี่แหละ พอถึงหัวมณนกกเตย
 ขวา ” เมื่อเห็นว่าวัดหนาเหลอเขา
 ข้างอย่างแจ่มเอย “ มอชวาที่เบบ
 ซ้ายและที่ก้างกำอะไรอยู่นะ! เถยว
 ซ้ายจะ เดินข้ามคพานไป ตรงต้น
 คพานพอดี ทางมอชที่กำอะไรไวนั้น
 จะถึงรกรางสายแดง แต่เคยวนทา
 ให้เลี้ยวซ้ายแล้ว ไทยเราไม่ชอบ
 ขวัญ ชนรถนั้นแหละ บอกกะคน
 ขายตัวว่าเสาชิงช้า และพอเห็นเสาได้
 ใจช้าเมื่อเร่ก็ลงเถอะ เข้าใจไหม? ”

จด ยงหน้าเหตออยุ่ เท่าขยัม
จะออกเดิน

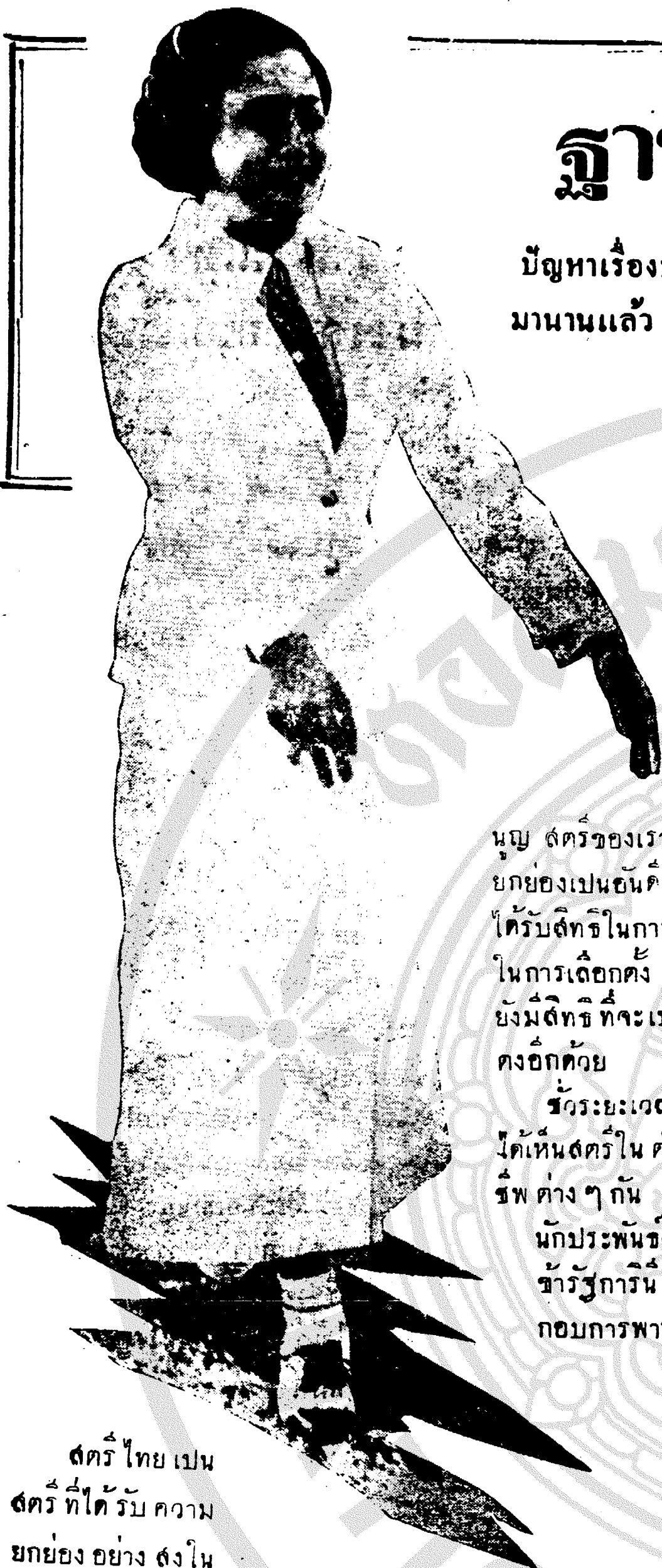
“ฮือ! เดียวก่อน! กำมือไหน
ต้องกำมือนั้นนะ อย่าดัดเปลี่ยน และ
เวลาจดจำดังงั้น อย่าใจตรงละมั้ง
โรงพยาบาลคงจะลำบาก”

“ขอบพระคุณค่ะ” วุฒิกมน์
แล้วออกเดินไป ทางสะพาน หัวลำโพง
---ต่อไปหน้า ๒๕

ฐานะของสตรีในปัจจุบัน

ปัญหาเรื่องบุรุษกับสตรีว่าใครจะสำคัญกว่าใครหรือใครมีหน้าที่อะไรเป็นปัญหาที่ทุ้มเถียงกันมานานแล้ว แต่จากข้อคิด ของนักเขียน ผู้นี้ จะทำให้ สตรีพึงใจและเข้าใจในหน้าที่ ได้ดี

โดย --- "โจนห์"

หา ได้ ถูก คัด
สิทธิอัน สด -
ควร จะได้ ไม่
ควรเมื่อเราได้
อย่าง ชั่ว สดมี
แห่งรัฐธรรม
นิยม สตรีของเราได้รับความ
ยกย่องเป็นอย่างสูงใน
ปรัญชาอันดี เป็น คน
ได้รับสิทธิในการที่จะออกเสียง
ในการเลือกตั้ง และมีหน้าที่
ยังมีสิทธิที่จะเป็นผู้รับเลือก
ด้วย

ชั่วระยะเวลาไม่นานนี้ เรา
ได้เห็นสตรีใน ตำแหน่ง และ อา
ชีพ ต่าง ๆ กัน เป็นคน เรามี
นักประพันธ์สตรีแพทย์สตรี
ข้าราชการ และผู้ ประ
กอบการพาณิชย์สตรี ทนาย
ความสตรี และ
อื่น ๆ และใน
ภาค อมา คต
สตรีของเราได้
ยังได้มีความ

เมื่อสมัยที่สตรียังไม่ได้รับ การ
ศึกษาอย่างเต็มที่เช่นในภาค บดิน น
ต่างก็พากันคำนึงว่า ถ้าคนได้รับ
การศึกษาและสิทธิในการประกอบกิจ
การทุกอย่างได้ เช่นเพศตรงข้ามแล้ว
ก็จะเอาชนะให้จนได้ แต่เมื่อเวลา
ได้ผ่านไป เราได้ผ่านระยะแห่งการท
ดองนั้นไปแล้ว จนกระทั่งถึงปรัญ
ชาอันดี เราจะได้ประจักษ์ กันว่า
สิ่งที่ สตรีได้ กระทำไป แล้วนั้นม
น้อยเพียงใด ทั้งนี้อาจเปรียบเทียบ
ได้ว่าสยามเรามีนักดนตรี สตรีท
นาญจริงจังก็คน มีนักศึกษานสูง
ก็คน มีนักเศรษฐกิจก็คน มีแพทย
ก็คน และก็มีอาชีพสำคัญ ๆ อื่น ๆ
เมื่อ พิจารณาโดยทั่ว ๆ ไป แล้ว ก็
เห็น ว่า ตำแหน่ง ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพล
และตำแหน่ง ที่ต้องใช้ ความ ดำรง
อย่างมากมาย ก็คงอยู่ในมือของบุร
ษณ์เอง สตรีของเราจึงหาได้
ประจักษ์ความดำรงอันเธอปรารถนา

สุภาพสตรีชาวเยอรมัน กำลังฝึก
หัดทำหน้าที่เป็นคนขับเพลิง

หมาย ที่จะกล่าว ว่าสตรีเพศ เป็นฝ่าย
ปราชัย และทั้งไม่มีความประสงค์
จะเลิกละกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวกับเพศ
ของเธอทั้งหมดให้แก่ชาย ผู้เขียน
เข้าใจว่าสตรีเพศของเราเมื่อคนทุกชั้น
ในความดำรงที่ยังไม่ถูกต้องตรงต่อ
ความจริงนัก และเรายังมีความเข้าใจผิด
อยู่อีกในการใช้ ไม่บรรทัดอัน
เดียวกันวัดความ ดำรง ทั้ง ของบุร
ษณ์และสตรี ถ้าหากเราจะวัดความด
ำรงของสตรี เราจะต้องมีมาตรฐาน
อันหนึ่ง และวัดโดยบรรทัดอันหนึ่ง
และถ้าจะวัดความดำรงของบุรุษเรา
ก็ต้องมีมาตรฐาน อีกอันหนึ่ง
และวัดโดยบรรทัดอีกอันหนึ่ง ที่
ถือมาตรฐานอันเดียวกัน และบรรทัด
อันเดียวกันนั้นหาชอบไม่

สตรี น่าจะมีมาตรฐาน จำกัดใน
อัน ที่จะวัด ถึง ความ ดำรง ของ ตน
และมีความรู้ สึกใหม่ สำหรับกิจ การ
หน้าที่ของตนในสังคม!

ด้วยเหตุ ผลดังนี้ จึงเห็น ว่าสตรี
น่า จะยุติ ต่อ การ ที่จะ ร่ำร้องว่า ตนมี
---ต่อไปหน้า ๑๖

สตรี ไทย เป็น
สตรี ที่ได้รับ ความ
ยกย่อง อย่าง สูง ใน
ปรัญชาอันดี โดย วณิ เล่าเหเกียรติ --- ตัวอย่างแห่ง
บทบัญญัติ แห่ง รัฐ
ธรรมนูญ สตรี

ของเรามีได้ ถูกจำกัดสิทธิ ใน กิจการ
ต่าง ๆ เช่นสตรีของ ต่าง ประเทศ ที่มี
การ ปกครอง ตาม ระบบ ประชาธิป
โดยอีกบางประเทศ สตรี ของ เรา
ได้รับ สิทธิ แห่ง ความ เสมอภาค คู่
เดียวกับเพศตรงข้ามของเธอทุกประ
การ

ในสมัย ก่อน ที่ สยาม จะ ดำเนิน
การปกครองตามระบอบใหม่ ถ้าจะ
พิจารณาแล้ว สตรี ของเราก็

มุ่งหมายต่อไปว่า จะ
เข้าทำ กิจ ทุก ๆ อย่าง
ที่บุรุษ เพศ กระ ทำได้
ทั้ง นับ ว่า เป็นความ
ปรารถนา สูง ที่ เดียว
และ ค เหมือน ว่า บรร
ดาสตรีทั้งหลายต่าง ก็
มีความสูงในความ ดำ
รง หรืออีกนัยหนึ่ง

ในรัชระณะแห่งเพศของ

สุภาพสตรีชาวญี่ปุ่นกำลังจัด
ช่อดอกไม้บนโต๊ะในบ้าน

และได้มันมีได้!
ถ้าเช่นนั้น
จะ หมาย ความ
ว่าสตรีเป็น ฝ่าย
ปราชัย พ่าย แพ้
และ จะยอม ถิ่น
หน้า หิน เข้าหา
บ้าน ตลอดจน
เลิก ละ กิจ การ
ต่าง ๆ ภายนอก
ให้ กับบุรุษกระ
นั้นหรือ?

หามีได้เลย!
ผู้เขียนไม่มีความ

นี่เป็นรายงานของผู้ชำนาญการสำรวจหาแหล่งนอตต่อคณะกรรมการธิการคณะหนึ่งแห่งสมัชชา
สันนิบาตประชาชาติ เป็นรายงานที่ทำเอาผู้เจริญแล้วทั้งหลายพากันงงงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

“การค้าขาย ยัง จะไม่ อาจ ทำ
ลายให้สูญสิ้นได้”

การคำทาสเป็นอาชีพที่ไม่ มีอะ

เท่าที่ทราบกัน การค้าขายได้
ถกยกเลิกออกไปสิ้น ชาก จาก ตัวคน

“ถึงแม้ว่าจะเป็นการจัดกันกับ สถานการณ์ แต่
กระนั้นก็ยังมิทาษอยู่ อีกเป็นจำนวนมาก---

แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อ อีก

---ต่อไปหน้า ๒๓๓

กวีของเรา

นิราศนครสวรรค์

โดย

จำรัส (ยอนเตวา) สายะโสภณ

(ต่อจากอาทิตย์ฉบับที่ ๖๗)

มาดมัยรุ่งเรืองบ้านเมืองดี
ดกตงเป็นอำเภอเออเออเกิด
ดูอำเภออื่นอื่นแล้วชื่นใจ
ถึงศาลเจ้าโรงทองมองเห็นแสง
คูเรือนรุ่งเรืองช่างเฟื่องฟู
ดวนท่ามาค้าขายมากมายของ
จะจำเรียมเกินที่ศรีวิไลซ์
รับหนึ่งดีจากเราเขาจำหน่าย
แต่ก่อนรับเด็กน้อยไม่คอยดี
๑ เคยศาลเจ้าเข้าเขต โพทองถิ่น
สระทองทั่วตัวคนจนรำคาญ
จะชมจันทร์ จันทร์เจ้าก็เจ้าได้
ดักด้านดวงก็ไม่เด่นเท่าเคียนแดง
จะชมวิวดอกดองทองต้องฝั่ง
เห็นแต่ทิวไม้ ไม้กับกลุ่มควัน
นายท้ายเรือวันดีดีไม่หยอก
ค่อยสบายคลายทุกข์ ท้ออาวรณ์
โธพระเจ้าโยไม่สร้างคนอย่างฉัน
กลับมาสร้างสร้างเป็นคนเรียมใจ
ถ้ามันคงคงเขาเหล่านาย
มีคนใหญ่สูงเยี่ยมเทียมเมฆา
จะสละเงินทองดักสอง โธ
เป็นนิคมกสิกรรมบอกจำนงค์
อุปถัมภ์ คำจุนออกทนให้
อีกหอทางสร้างให้ ไม่ประวิง
ส่วนลูกเขาเหล่านายพวกัน
เพื่อเล่าเรียนเปลี่ยนหัวทัว ๆ ไป
แล้วบัญญัติจับตเป็นกฎหมาย
คือกันชาวยุ้ยไม่ยั้ง
อีกดักทรัพย์จับได้ เป็นได้ออก
ข้อสำคัญการพนันนั้นอีกปน
กอบแต่กิจกสิกรรมเมื่อปรากฏ
ได้เท่าไรในกิจที่กอบการ

แต่เมืองนี้คำค้อยหน้าน้อยใจ
ไม่รุ่งเรืองดังตามดมัย
นี่เหมือนในแนวป่าไม่หน้าดู
ไฟฟ้าแรงแสงสว่างกระจ่างหู
ริมน้ำหมู่แพเรียงเคียงกันไป
ดกตงคดองแคว้นไม่มีไหน
ทั้งยังได้ พังพาสาขาม
แต่เคยดูตายคนวิเศษคือเขตต์
มาบดินค คำสุรบาด
กระแสน้ำแรงเหลือเรือโดยสาร
เสียงก้องจากกรเว่งตะเบ็งแรง
อะพิไรมีแต่ดาวสะภาวแสง
ถึงแจ่มแจ้งก็ไม่จำเหมือนดวงจันทร์
ก็เหลือดังเหตุการณ์เมื่อผ่านฝัน
ต้องนั่งนั่งคนนั่งถึงที่นอน
ถึงไม่บอกเขาให้เออให้ เตื่อหมอน
นึกถึงพวกกรรมกรแล้วเห็นใจ
ให้ เทียมทันชนคนโนน
โธ กระไรเวรกรรมที่ทำมา
มีรณายวันละสี่ชนหมา
มีเงินตราเต็มเบงกแห่งช่องกง
เพื่อสร้าง โครงการตามความประสงค์
รับแต่พงศ์ ไทยพลจนจริงจริง
ทั้งนาไร่ควายวัวตัวทุกสิ่ง
ไว้ พักพิงหลบร้อนเมื่อร้อนใจ
จะจัดที่ศึกษาวิชาให้
บ่มนิสัย เป็นพลเมืองดี
ของชั่วร้ายสารพัดที่บดด้
จะให้ มีในแคว้นแดนนิคม
หรือยกยอกกตอกกตถึงทุกสิ่ง
ใครปรารภเป็นตอต้องไม่ต้องการ
ถึงกำหนดเป็นผลเพื่อจนดาร
มอบเป็นภาระเราผู้เจ้าทรัพย์

นำจำหน่ายขายค้าทำหน้าที
ได้เงินครามาเท่าไรมีรายรับ
คำภาชีรัฐบาลของผ่านเกล้า
คำเล่าเรียนหลานลูกผูกขาด
กิดอย่างสูงดีสิบเปอร์เซนต์ถ้วน
แก่ครอบครัวทั่วไปนี้ใจเรา
ขอผู้ที่มีใจอันใสด
ครองให้ลูกนึกให้แล้วแล้ววิจารณ์
อันแดนใดในภพจะสัพสุ
ก็แดนนั้นแหละที่บรรยาย
ถ้าลูกหลีกพลิกคว่ำทั้งคำเปื้อ
ต้องวอดวายกลายเป็นนิคมถึง
ถึงหัวใจใสดครบบริบท
นึกถึงคนจนจนที่ชมเขา
สู้กินเหล้าเข้าค้ำแล้วทำกิจ
กรรมของเขาเราก็คัดต้องกักพัน
๑ พออรุนรุ่งรางสว่างฟ้า
ถึงไยนาทตามเวลาของนา
นายท้ายอันเขาเออเพื่อ โอกาส
พวกลูกเรือพร้อมพรรคพนักงาน
นายท้ายอันชวนให้เราไปด้วย
กัถ์นึกครึกออยู่ หรที่เดียว
ชนิดลาดกาดเกิดดอนคูเรือนร้าน
ดกปรกรกรสารเพ
ที่หน้าครุแท กัดด้าว
กัถ์ประมิตต์มถักมเกย
โธเสียคายกายเราเมาหนัก
ทั้งกินเหล้าเคาทุกถ้วน
ถ้างานเจื่อนเหมือนในสมัยหลัง
กระนั้นแล้วเป็นไมเค็ดเมื่อจากมา
ครันดำเร้าเร้าหาเครื่องอาหาร
ทั้งยาของของชอบไม่ต้องชวน
ออกจากท่าชมทิววิจิตรหวัด
ศาลและศาลากลางข้างเดิมที่
เหมือน โรงม่านาเกลียดควรเหยียด

ท่านผู้ใหญ่ก็ได้มาใช้ไม่เคย
ถึงไยนาทว่าดำนานนี้หาไม่
เราเคยพักผ่อนส่งมอง ถึงส่งครา
พักคัมมิชื้อในชุดก่อน
เที่ยวยงนกกิงเอนอย่างเหลือชน
สมัยหลังครั้งองค์ พระมงกุฏ
เปลี่ยนแผ่นดินด้นองค์พระอวดดาด

แทนพวกเราเหล่านักทุกสิ่งสรรพ
แล้วจึงจับจ่ายแจกจ่ายแจกไป
ซึ่งพวกเรากควรจะสละให้
คำบำรุงนคองในนิคมเรา
อีกจำนวนหกสิบหิบให้เขา
ทั้งแต่เยาว์ คึกมากี่ช้านาน
จงกำหนดข้อคำที่ร้าน
อย่าเพ่งผ่านกรรมแล้วมง่าย
นิราศทุกซ์ กว่แคว้นแดนทั้งหลาย
แต่นายผู้นำคองทำจริง
เมาะเมอเหมือนในน้ำใจหญิง
จนใจจริงว่าดนาชาดาเรา
อกมนุษย์ ย่อมรู้ว่าเราเขา
จะแบ่งเบาคณยากลำบากครัน
นั่งลิตตามอย่างทางของฉิน
เอาไว้วันว่าดนาชาดาดี
ดกณกาแซ่ชว่องแคล่ววินดี
แล้วจอกที่แพท่าช้างริมธาร
ชนิดลาดกาดหาอาหาร
รับ รรณาน ชนิดดั่งดักกันเกรียว
จะได้ช่วยเล็ดลื้อเค็มหรือเปรี้ยว
ค้อยมันเขี้ยวมาแต่คนไม่มันเค
ทรงตั้งฐานทั่วไปไม่ไหวเหว
เปรียบกับเสนาเราแล้วเจ้าเลย
ทั้งข้าราชการพริ้งพริ้งเจ้าเฮย
คงชื่นเชยใจซาบไปหลายวัน
ซาบซิดทวิพยดินทุกสิ่งสรรพ
โธ ดวงจันทร์ หล่อนหรือจะกรุณา
อยู่ ในวังภูวนาธาธาเสนา
จะได้ ทำให้ หล่อนเจ้านอนครวญ
อันจัดการจ่ายจบจนครบถ้วน
หมดทั้งมอดรับมาดนา
ดาร์พัดเมื่อเห็นไม่เพียศรี
ไม่เห็นมีแว้วว่าส่งาเลย

หยัน ดั่งสารครัน โอ้อนาถไยนาทเอ๋ย
แต่โยเฉยปล่อยให้เป็นไยนา
แต่หัวใจคนที่อยู่ ด่วนหรุหรา
ครึ่งแรกมานอนพักกับหลวงพล
เขาอาทรตามถนัดไม่ขัดสน
เขามอนปรนแก่เราเพราะเก่ากอด
เคยร่วมชครองบาทในราชธาน
เลยแตกชานชัคเซ จาเรไป

ความยากของยาแอส

(ต่อจากอาทิตย์ฉบับที่ ๖๗)

เบสส์ กับ ข้าพเจ้าเดินทางมาถึง เรืองเก่าแก่อีกประมาณหนึ่งชั่วโมง แล้วหล่นจากข้าพเจ้าไป ณ รุ่งขึ้น ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังคอยรถ ข้าพเจ้า พบ หล่น อีก หนึ่ง เวลา สองสามนาท เราจาก กัน ครั้ง สุดท้าย ที่ ประตูก บรอกเคิลเฮาส์ ต่างก็แยกทางกัน ไป หล่นไปคอยรถกลับเกสต์เฮาส์ ส่วนข้าพเจ้าไปรับหน้าที่ใหม่ และผจญกับชีวิตใหม่ ณ ที่ที่ไม่เคยรู้จักพบพานแห่งมืดคอก.

บทที่ ๑๑

บทใหม่ในเรื่องอ่านเล่นก็มีมา อย่างหนึ่งซึ่งคล้ายกับละครฉากใหม่ เมื่อ ข้าพเจ้าเปี่ยมในครั้ง ท่านจะได้ เห็นภาพห้องในที่พักเดินทางของที่มี คอก โฮโลงด้วยพรม เครื่องเรือน และเครื่องประดับงดงามเกือบกับพระ รูปของพระเจ้ายอห์นที่สาม พระรูป ของเจ้าชายแห่งเวสต์และภาพ แดง การถึงแก่กรรมของท่านดูลฟ ท่าน จะเห็นภาพเหล่านี้ด้วยแสงตะเกียง นามันและนอนอยู่ที่เพดาน ข้าพเจ้านั่ง อยู่ใกล้ไฟพร้อมเรื่องนี้ ยังคง สวมเสื้อคลุมและหมวก ถู่มือกับ ร่มวางอยู่บนโต๊ะ ข้าพเจ้าเดินทาง ตรากตรำ มาเป็นเวลา สิบหก ชั่วโมง คือ ออกเดินทางจากโลตันเวลาสี่โมงเช้า และบัดนี้มาถึงแห่งมืดคอกเพ่ง ตีแปด.

ท่านผู้อ่าน แม้ว่าข้าพเจ้าคิดว่า จะเป็นลึกลับ แต่ความจริงนั้นจิตใจของข้าพเจ้ามิได้สงบ. ด้วยข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อรถมาถึงที่นี้ คงจะมีผู้หนึ่งมาต้อนรับข้าพเจ้าบ้าง เมื่อ ก้าวลงจากรถ ข้าพเจ้าก็กระโจนลง ตรวจตราโดยรอบ หวังจะได้ยิน เสียงร่ำไห้ของข้าพเจ้า และนำไป ขึ้นรถที่รออยู่ ไปยังชอร์นฟีลด์ แต่

นี่ไม่มีอะไรเลย. ข้าพเจ้าถามคน รับใช้ที่นั่นว่า มีผู้ใดมาถามหา มิสเตอร์ บ้างหรือไม่ ก็ได้คำตอบ ปฏิเสธ. ข้าพเจ้ามีรูปที่จะทำประการใด ได้แค่ขอเข้าไปพักในห้องข้างใน แล้ว ข้าพเจ้าก็เฝ้า คอย อยู่ ใน ห้องนี้ ด้วย ครุ่นคิดถึงสิ่งใดที่ผิดแปลก.

เป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด มากที่บังเกิดแก่ข้าพเจ้า ยังมีขึ้น ต่อ การที่รู้ดีว่าต้องอยู่แต่ลำพังผู้เดียว ในโลก ไม่มีทางจะติดต่อกับใคร และมิรู้จะทำอย่างไร ความสับสน คับคั่งในการผจญภัยและความภาคภูมิใจทำให้ข้าพเจ้าสับสนบ้าง แต่ ก ระจัดกระจายไปหมดเมื่อความกลัว อย่างเข้ามาสำหรับข้าพเจ้า ความ กลัวเข้ามาหาข้าพเจ้าเสียแล้ว ข้าพ เจ้ายังคงอยู่แต่ลำพังผู้เดียว จนต้อง ไปได้ประมาณครึ่งชั่วโมง ข้าพ เจ้าจึง ได้ กด กริ่ง เรียกผู้รับใช้.

“ในแถบนี้ มี บ้านชื่อ ชอร์นฟีลด์ บ้างหรือไม่?” ข้าพเจ้าถามผู้ที่เข้า มา.

“ชอร์นฟีลด์? กระผมไม่ทราบ แต่จะต้องไปสอบถามที่บาร์คูก่อน” เขา ออกไปแล้วกลับมาโดยรวดเร็ว “คุณชื่ออะไร?” “ถูกแล้ว” “มีคนคอยพบอยู่ที่นี่”

ข้าพเจ้ากระโดดลงจากรถ มองดู มือและร่มวิ่งออกไป ข้าง นอก มี ชายผู้หนึ่งยืนอยู่ที่ประตูข้าง นอก ด้วยแสงไฟสลัวที่ถนน ข้าพเจ้า เห็นรถเทียมม้าเดี่ยวจอดอยู่คันหนึ่ง.

“ผมคิดว่า นี่คงเป็น หีบ ของ ท่าน?” ชายผู้หนึ่งพูดเมื่อเห็น ข้าพ เจ้า เราเข้าไปที่หีบวางอยู่ตรงทางเดิน “ใช่ ของฉัน” เขายกหีบขึ้น รถ ข้าพเจ้าก็เข้าไปนั่งภายใน ก่อน

ที่เขาเปิดประตูรถ ข้าพเจ้าถาม เขาว่า ชอร์นฟีลด์อยู่ไกลเท่าใด.

“ประมาณหกไมล์”

“กินเวลาเดินทางนานเท่าใด?”

“ประมาณชั่วโมงครึ่ง”

เขามืดประตูรถแน่น แล้วป็นขึ้น ยังที่นั่งภายนอกของเขา เราออกเดินทาง เวลาในการเดินทางมีมากพอที่จะให้ข้าพเจ้าคิดคำนึง ข้าพเจ้านึก ถึงการเดินทางจนจะ ถึงที่สิ้นสุดเสียที เมื่อข้าพเจ้านั่งเอนอิงลงในรถอันแสนสบาย แม้จะไม่งดงามนัก ข้าพเจ้า ก็คิดคำนึงต่อไปอีก.

“พิจารณาจากคนใช้และรถคันนี้ นางแฟร์แฟกซ์คงไม่เป็นคนเจ้ายศ คักคัก ข้าพเจ้าไม่เคยอยู่กับคน หรหระเช่นนี้แต่ครั้งนั้นครั้งเดียว และ ก็ไม่มีความสุขเลย. ข้าพเจ้าสงสัย ว่า หล่นอยู่ กับ แม่हनน้อยผู้หนึ่ง

เพียงคนเดียว หรือ อย่างไร ถ้าเป็นเช่นนั้นหล่น คงเป็นคนคดียุ้งบ้าง ข้าพเจ้า คงจะ ร่วม

กับ หล่น ได้ เป็น แน่ แท้ ข้า เจ้าจะพยายามทำดีที่สุด น่าเวทนา อยู่บ้างบางครั้ง การกระทำที่ดีไม่ได้ รับตอบแทนเลย ที่โหด ข้าพเจ้า คงใจกระทำได้ และก็กระทำได้สำเร็จ แต่เมื่ออยู่กับคุณนายวิค ข้าพเจ้าจำ ได้ว่า การพยายามกระทำดีของข้าพ เจ้าถูกเหยียบย่ำด้วยหมิ่นเหม่ ข้าพเจ้า สดุดีคุณนายวิค ขออย่าให้นางแฟร์แฟกซ์ เป็นตัวคุณนายวิคเลย แต่ถ้าหล่น เป็นไปเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อผูกมัดอันใด จะต้อง อยู่ ร่วม กับ หล่น ข้าพเจ้าจะประกาศแจ้งในหนังสือพิมพ์ อีกก็ได้ นี่เรามากันได้ไกลเท่าใด แล้ว?

“ข้าพเจ้า ชักบังตา หน้าต่างลง มองออกไปภายนอก มีมืดคอกอยู่ ณ เมืองหลังเรา สังเกตจากจำนวน

ตะเกียงถนน ดูเหมือนที่นี่จะกว้าง ใหญ่กว่าโลตันมาก มีบ้านตั้งอยู่ เรียงราย ตามถนนหนทางมืด ด้วย หมอกลงจัด ผู้นำทางของข้าพเจ้า ปลดปล่อยม้าให้ ค่อยย่างเหยาะไป ตลอด ทาง ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า กินเวลากว่า ชั่วโมงครึ่ง ประมาณได้ดังสองชั่วโมง ในที่สุดเขาหันมาพูดกับข้าพ เจ้าว่า

“เกือบจะถึงชอร์นฟีลด์แล้ว”

ข้าพเจ้ามองออกไปอีก เราผ่าน วัดแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้ามองเห็นหอคอยสูง เตี้ยกว้างอยู่ระหว่างป่า เห็นแสง ไฟระยิบเรียงรายที่เชิงเขาด้วย แดงคง ว่าเป็นหมู่บ้านหรือตำบลเล็กๆ คือ มาประมาณสิบนาที คนรับรถจากรถ เปิดประตูใหญ่แห่งหนึ่ง และรับผ่าน ข้าไปช้าๆ บัดนี้เรามาถึงหน้าบ้าน หล่นยาว มีแสงเทียน ฉายสว่าง จาก หน้าต่าง บานหนึ่ง นอกนั้น มีมืดมิด รถหยุดที่ประตูหน้าบ้านนั้น ข้าพเจ้ารีบออกมาเปิด ประตู เชิญ ให้ ข้าพเจ้าเข้าไป.

“เชิญทางนี้ค่ะ” สาวใช้ ผู้หนึ่ง พุด ข้าพเจ้าเดินตามหล่น ผ่านห้อง โถงใต้เตี้ยๆ ห้องนี้มีประตูสูงรอบ ทุกด้าน เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปยังอีกห้อง หนึ่ง สายตาข้าพเจ้าก็กวาดราวด้วย แสงไฟและแสง เทียน ที่ ส่อง สว่าง จำ ตรงข้ามกับความมืดมนที่ ประ สพ มาตลอดเวลาสองชั่วโมง เมื่อสาย ตาเคยชินกับความสว่างแล้ว ข้าพ- เจ้าจึงได้ เห็นว่า ห้อง นั้นงดงาม น่าชม.

ในห้องเล็กอันงดงามนั้น มี ภาพสัตว์ที่ค่อนข้างขรำน้อย อยู่บน เสา อี้นวม หลัง ตั้ง ตรง แบบโบราณ หล่นสวมเสื้อคลุมแพรสีดำ คาด ผ่าอก ป่อนมิดดินสีชาวยุโรป คล้าย กับมโนภาพนางแฟร์ แฟกซ์ ที่ข้าพเจ้า

---ต่อไปหน้า ๑๓

แพทย์ประจำบ้าน

วันโรครักษาหายหรือไม่?

“ดามิติน โอบอยๆ บางคราวก็มีโรคติดมาบ้างน้อยบ้าง ถัดมาหายใจเหมือนจุกจนไม่อยากเข้าใกล้ มีไข้ ๓ วันติด ๔ วันไข้ เมื่ออาหารมากผอมลงไปทุกที ดินเข้าใจว่าเธอเป็นวัณโรค แต่ไม่กล้าพูดจริงๆ เพราะประสาหมออ่อนมาก โปรดตอบในแผนกคำตอบของท่านด้วยว่า อาการที่บอกมานี้ ใช้วัณโรคไหม? ควรรักษาอย่างไร? จะหายขาดได้ไหม?”

ป. นนทบุรี

คำตอบ

ก่อนอื่นท่านควรเข้าใจว่า โรคบางชนิดแพทย์อาจหายได้แต่โดยการตามอาการ แต่ส่วนมากของโรคต่างๆ นั้นต้องมีการตรวจประกอบจึงจะเป็นของแน่นอน อาการเท่าที่ท่านเล่ามา ก็น่าจะสงสัยว่าเป็นวัณโรค แต่ที่น่าสังเกตอีกจะเป็นโรคเหล่านี้ได้คือโรคหลอดลมพอง (Bronchiectasis) แผลในปอดซึ่งเนื่องจากหนองอก ชนิดร้าย หรือการวัณโรค เชื้อพยาธิในปอด (Disoma pulmonale Westermanni) ฯลฯ แต่ด้วยการวินิจฉัยจากการตรวจและ X Rays สำหรับการรักษานั้น แม้หากจะเป็นวัณโรคจริง ข้าพเจ้าเสียใจที่จะให้การรักษานั่นเพื่อผลอันแท้จริงไม่ได้ โดยเหตุที่การ รักษาวัณโรคต้องแตกต่างกันตามระยะและลักษณะของมัน ตัวอย่างเช่นในรายที่เป็นปอดข้างเดียวและมีโพรง การฉีดยาเข้าปอดให้ผลดีในรายที่เป็นส่วนล่างของปอดจนเยื่อหุ้ม ปอด ยึด กับผนัง

ทรวงอก การตัดประสาท Phrenic เพื่อทำให้กระบังลม ล่น นั้น เป็น อัมพาต เป็น การ รักษา ที่ ดี ที่ สุด ในรายที่เริ่ม เป็น แต่ เด็ก น้อย อาจหายได้ด้วยการ พักผ่อน และ ยา เช่น นี เป็น ต้น แต่ อย่างไรก็ดี ยังมี สิ่ง ที่ ข้าพเจ้า พยายาม ช่วยเหลือ ท่าน ให้ ได้รับ ผล บ้าง คือ การ แนะนำ ใน ทาง ปฏิบัติ ตัว ซึ่ง ถ้าหากว่าโรคของดามิติน เป็น วัณโรคจริง และเป็นในระยะเพิ่งเริ่ม มันก็อาจทำให้ทุเลาได้ คือการพักผ่อนให้มากที่สุดที่จะทำได้ ทั้งทางกายและทางใจ อย่าให้มีเรื่องยุ่งยากหมกหมุ่น อาหารเลือกแต่อาหารที่เป็นประโยชน์ เช่น เนื้อ ไข่ นม อาหารผัก และผลไม้ต่างๆ ที่อยู่ควรจะเป็นที่ๆ มีอากาศดี ไม่มีความชื้นแฉะเกินไป ความสะอาดใน เครื่อง แต่งกายและสถานที่ การพักผ่อนให้เพียงพอเช่น ให้แก่ คนไข้ อาจ บรรเทา ได้ด้วยยาแก้ ไอต่างๆ ของแพทย์แผนปัจจุบัน ดังเหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์เฉพาะแต่ วัณโรคในระยะแรกๆ เท่านั้น แม้แต่ในระยะอื่นๆ ก็ได้ประโยชน์ เช่นเดียวกัน

ขอให้มันใจเถิดว่า วัณโรคเป็นโรคที่หายได้ ถ้าผู้ป่วยมีกำลังใจดี ปฏิบัติตัวดี และได้รับการรักษาที่ถูกต้อง ได้เคยปรากฏมาแล้วว่าบางรายเพียงแต่กำลังใจดี และปฏิบัติตัวดีเท่านั้นก็หายได้.

มาลา ศีตะจิตต์

คู่มือของแม่ครัว

(ต่อจากหน้า ๑๔)

น้ำแข็งให้เย็น ถ้าไม่ชอบมะเขือเทศดิบๆ เมื่อขูดได้แล้วจะหนึ่งเดียวก่อน (พอสุกก็รับประทาน) จึงประคัมลงบนผักกาดก็ได้.

วิธีทำน้ำสลัดอย่างง่ายๆ ให้

เอาไข่ไก่ ต้มสุก ๒ ใบไข่แดง ๒ ใบ (ต้องให้ไข่แดงสุกแข็งทีเดียว) บิโรแดงด้วยหลังร่อนให้ ร่อนละเอียด จึง

ประชาชน

(ต่อจากหน้า ๑๕)

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการข่มขู่เหล่านี้เลย เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น เห็นว่าการที่ท่านคุกคามเช่นนั้น น่าเห็นใจสมควรได้รับการสงเคราะห์ ถ้าท่านรู้จักค่าของเวลา

ถ้าการโทรศัพท์ของเรา เป็นอะไรไปเล่า? ขั้วระยะในรอมบ์ปกติที่ตัวมันเท่านั้น ข้าพเจ้าพูดแต่รับโทรศัพท์ ในเรื่องสำคัญ ต่าง ๆ กัน ๕ ครั้ง และทุกครั้งก็จะได้พูดไม่เคยต่ำกว่า ๕ นาที ทุกครั้งที่รับไม่เคยพ้นข้อดีสัก ไม่คนพนักงานกลางคอกันพัลวันก็ขาดหายไปกลางคัน กลายเป็นได้พูดกับผู้ที่ไม่ต้องการพูด บ้างเดี๋ยวไป ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีอาจจะเป็นคนวาดเคราะห์ร้ายของข้าพเจ้า ที่บังเอิญไป ประจบ เข้า กับ อารมณ์ ของโทรศัพท์ในยามเช่นนั้น

แต่ท่านต้องไม่ลืมว่า เวลาของข้าพเจ้าเป็นเงิน เวลาของท่านก็เป็นเงิน เวลาของทุกๆ คนเป็นเงินด้วยกันทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นว่าการที่ในข้าพเจ้าจึงจะไม่ควร ร้องทุกข์เรื่องนั้นแก่ท่านอธิบดีกรมไปรษณีย์.

“ปฏิรูป”

ได้นำส้มดก ๓ ๑/๒ ช้อนโต๊ะ สดกับ น้ำมันสด ๓ ๑/๒ ช้อนโต๊ะเหมือนกัน ใช้ช้อนบีบให้เข้ากัน จึงได้เกิดเป็น ครั้งขึ้นราปาดๆ และน้ำตาลทราย ละเอียด ๓ ๑/๒ ช้อนโต๊ะ คนให้เข้ากันเหยาะพริกไทยบ่นเล็กน้อย รับประทานได้ทันที พุดตององุ่นแห้ง

เครื่องปรุง เนย ๕ ช้อนโต๊ะ น้ำตาลทราย ๑ ถ้วยชา ไข่แดง ๒ ใบ ตีให้ขึ้น นำนมผง ๓ ช้อนโต๊ะ ผีวมะนาวสด ๑/๒ ช้อนชา แบ่งน้ำตาล ๒ ช้อนโต๊ะ ๑ ช้อน และ ๑ ช้อนโต๊ะ นม ๑ ถ้วยชา ไข่ขาว ๒ ใบ ตีให้ขึ้นแข็ง

วิธีทำ คือ เนย และ น้ำตาล ด้วยหลังร่อนจนขึ้นขาว จึงได้ไข่แดง น้ำมะนาวและผีวมะนาว แบ่งน้ำตาล ๑ ช้อน และเนย (ได้ที่คอกคนจนเข้ากัน ทุกๆ สิ่งไป) เมื่อเข้ากันดีจึงผสมลงในไข่ขาวคนให้ทั่ว เทใส่จานแก้วอย่างนุ่มๆ หรือถ้วย จานก็ได้ทาเนยเสียก่อน ตั้งไฟ ๓ ชั่วโมง ๑๕ นาที รับประทานร้อน หรือ เย็น ก็ได้กับครีม กระป๋อง (หนึ่งจะนั่งในวังถึงหรือใช้จาน

กันดัก ได้นำ วาดด้วยที่ได้ผสมลงในจานแล้วจึงได้เคาะออกก็ได้ แต่ไม่สะดวกเหมือนหนึ่งในวังถึง)

แคร็กกันท์

เครื่องปรุง แบ่งน้ำตาล ๔ ช้อนชา น้ำตาลคัสเตอร์ ๔ ช้อนชา (มีขายเป็นกระป๋องตามร้านเครื่องกระป๋อง หรือจะใช้ น้ำตาลทรายเคี้ยวให้ คั้นตัวขึ้น ละเอียดก็ได้) เนย ๕ ช้อนชา ไข่ไก่ ตีให้ขึ้น ๓ ใบ ลูกยี่หว้า คั่วบ่นละเอียดคั้นให้ละเอียด ไข่ขาว ๓ ใบ

วิธีทำ แบ่งเมื่อร่อนคั่วแล้วเอารวมกับน้ำตาล เนย นวดให้เข้ากันด้วยโรตารีได้แล้ว จึงได้ลูกยี่หว้า นวดจนเป็นเนื้อเดียวกัน วางแผ่นบนน้ำนวดแบ่งที่ โรยแบ่งไว้ แต่ให้บางเหมือนแผ่นกระดาษ แล้วใช้ฝ่ากระป๋องหรือปากถ้วยแก้ว กดเป็นแผ่นๆ แะร่อนจากน้ำนวดแบ่งที่ด้วย ไข่ขาว แล้วโรยน้ำตาลทรายข้างบนเล็กน้อยให้ทั่ว วางอบในภาชนะที่แห้งหรือตั้งกระดี่ทาเนย ใช้ไฟขนาดกลางอบจนเหลืองกรอบ เก็บใส่ขวดโหลหรือกระป๋องรับประทานได้นานๆ

คู่มือของแม่ครัว

๑. อาหารว่าง "บิสกิตทวงกต"

๒. อาหารเย็น "ซูบทางวัก"
"แซลมอนโลฟ" "สลัด
แปดถ้วย"

๓. ของหวาน "พุททิงงอน"
แห้ง "แครกนัทส์"

บิสกิตทวงกต

เครื่องปรุง ไข่, ปุทรา, วนม

บิงคุกตา, มันหมูแข็ง, น้ำมันหมู,
กะหล่ำปลี, ต้นกึยซ้าย, ผักชี, กะ
เทียม, พริกไทย, น้ำปลาญี่ปุ่น, กัง
ฮือ (ใส่ตามร้านเจ๊กทั่วไป ๕ ฟาน
หนักขึ้นให้หั่นใช้ คมแกงจืด)

วิธีทำ ทำไข่ให้สะอาด แต่เอา

กระดุกออกต้มทำน้ำดื่อกไว้ ต้มป
ทุและเอาแค่น้ำ ต้มมันหมูแข็ง
หั่นเป็นชิ้นยาวๆเล็กๆ น้ำมันหมู
ได้กะทะให้มากคั่วไฟพอร้อน ทอด
วนมบิงคุกตาให้เหลืองคักจนได้สาม
ไว้ แล้วเทน้ำมันหมูออกเสียเหลือคัก
กะทะไว้แค่น้อย ทบกะเทียมเจียว
พอหอม จึงเอาเนื้อไข่ เนื้อป มันหมู
แข็งผัดลงไปด้วยกัน หั่นกะหล่ำปลี

ให้เป็นฝอยผัดลงด้วย เหยาะน้ำปลา
ญี่ปุ่น โรยพริกไทย ชิมดูให้รสดี
คักได้สามไว้ ต่างหาก คมกั้งฮือ
เคียวไปพอนุ่มคัก คักจนคักให้เป็น
ฝอย เมื่อเวลาจะรับประทานจึงเอา
ต้นกึยซ้ายคักเป็นท่อนๆ ถวบน้ำร้อน
ได้ลงในรำนก่อนคักน้ำดื่อก (ที่คัก
กระดุกไข่และกั้งฮือ) และเครื่อง
ที่ผัดไว้ได้ลง โรยกั้งฮือและผักชี
แล้วจึงคักน้ำดื่อกราดที่หลัง โรย
พริกไทย และวนมบิงคุกที่ทอดไว้ รับประทานทันที (อย่าทิ้งไว้นานวนมบิง
จะไม่กรอบ) ถ้าอ่อนเค็มเค็มน้ำปลา
ญี่ปุ่น เมื่อชอบเผ็ดและเปรี้ยวใช้
มะนาวและพริกขี้หนู.

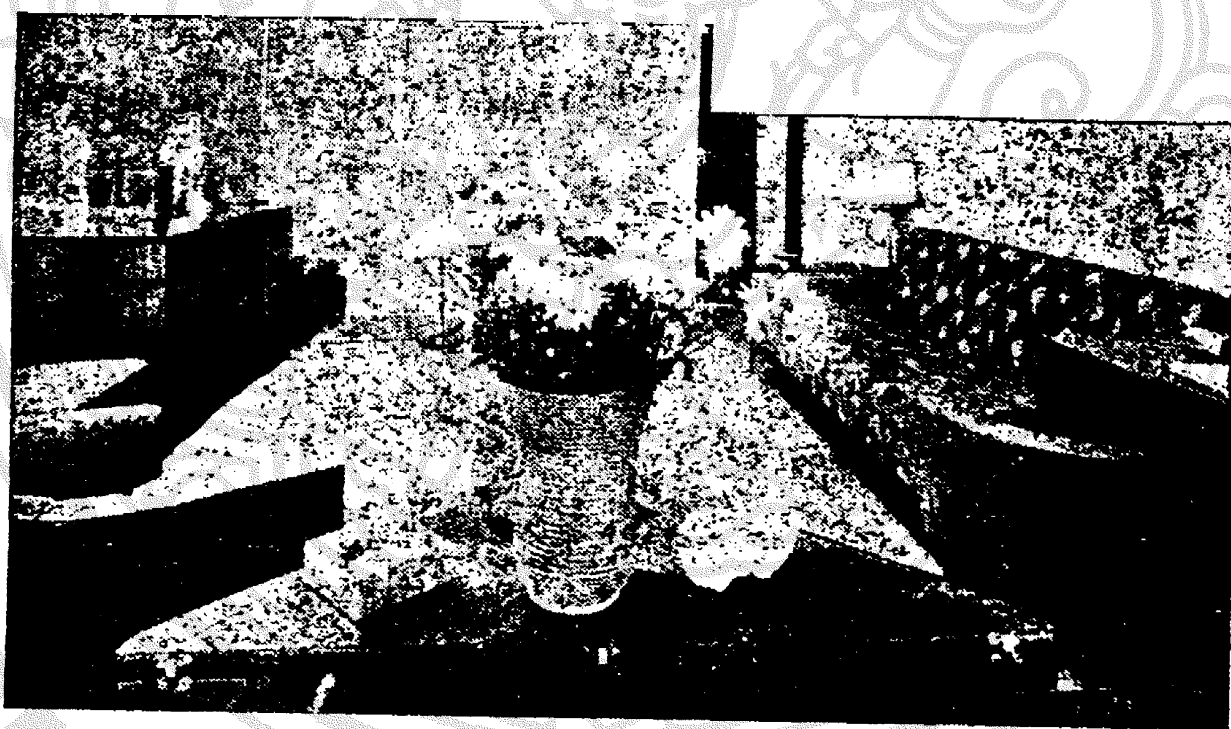
ซูบทางวัก

เครื่องปรุง หางวัว ๒ หาง
หมูแฮม ๑ ชิ้นบางๆ, เนย ๒ ช้อนโต๊ะ

เพื่อผู้หญิง

เครื่องแต่งกายแบบที่นิยมอยู่ในรอลลิวต์แต่งโดยปาดริเซียเอลลิส

ห้องรับแขกแบบอเมริกันท่านจะเห็นว่าการจัดเครื่องเฟอร์นิเจอร์
ในภาพอาจดูหยาบและแพงเกินไป แต่เราอาจจะดัดแปลงให้เหมาะ
กับห้องเล็กๆของเราได้

พริกไทย, เกด้อ ๑ ช้อนโต๊ะ, น้ำ
ซอสมะเขือเทศ ๒ ช้อน โต๊ะ, ผีวนะ
นาวนิคน้อย, น้ำมัน ๑ ลูก, น้ำ
เย็น ๑ คิวท, (คิวทหนึ่งเท่ากับ ๔
ถ้วยชา)

วิธีทำ คัดหางวัว เป็น ท่อนๆ
ตอนโคนหางต้องผ่าครึ่งด้านหน้า ให้สะ
อาด ได้ลงผัดกับเนยในกะทะ พร้อม
ทั้งผักต่างๆ (แครอทปอกเปลือกผ่าน
บาง หัวผักกาดขาว หอมใหญ่ผ่าน
หม้อนกัณ คั้นหอม รากผักชีคักเป็น
ท่อน) พอหอมเทน้ำเย็น ๑ ถ้วย (ใน

๓ คิวท) ลงผัดด้วย
ไฟแรงๆพอน้ำเน้อออก
เทลงหม้อซบพร้อมทั้ง
น้ำเย็นที่เหลือนและเกด้อ
เคียวด้วยไฟอ่อนๆ คัก
๔ ช. ม. หรือจนหาง
วัวเปื่อย ยกขึ้นคัก
หางวัวขึ้นไว้ กรอง น้ำ

ซบ เลี้ยว
เมือกรอง
น้ำ และ
ครกเนื้อ
ผัก เล็ก
น้อยแล้ว

หนึ่งปลาออกเคียว ขยี้ให้แตกเคียว
เน้อปลาด้วยน้ำมันนาว เกด้อ พริกไทย
และวนมบิงปัน พร้อมทั้ง ไข่ไก่ที่
ยังไม่คักด้วยคดกให้เข้ากัน นมได้
ที่หลังแล้วจึงคักด้วยข้อม อบด้วยจาน
หรือกระทะทาเนย ใช้ไฟ ขนาดกลาง
คัก ๑/๒ ช. ม.

สลัดแปดถ้วย

เครื่องปรุง มะเขือเทศ ผต

งามๆ สุกปานกลางคัก ๔-๕ ใบ,
แตง รำน หรือ แตงกวา คักได้ หั่น
สี่เหลี่ยมเล็กๆ ๔ ช้อนโต๊ะ, แอ่งพา
เรกต์ (asparagus) ใช้แค่ตอนปลาย
ยอดๆ ๓ ช้อนโต๊ะ, หอมดิบ ๒ ช้อน
โต๊ะ, น้ำมันมะเขือเทศ ๔ ช้อนโต๊ะ, เกด้อ
พริกไทย เนื้อวัวคักคัก ๓ ช้อนโต๊ะ เนื้อ
หมต้มคัก ๓ ช้อนโต๊ะ, (เนื้อวัวและ
เนื้อหมูใช้ ปังให้สุกคักกว่าคัก) ผัก
กาดฝรั่งหรือผักกาดหอม น้ำสลัด

วิธีทำ ต่างมะเขือเทศ ต้องถูก
โตๆ จึงจะดี ถ้าผตเล็กคักต้องใช้หลาย
ผตจึงจะพอดคักกับเครื่องยัดได้) ผ่าน
ตอนหัวออกน้อย คั่วจนได้และ
เมด็ด ออก ปอกเปลือก นอกออกเคียว
ด้วย สิ่งที่ปอกและคั่วจนออกอย่า
ทิ้ง ให้ครกกับกระซอน หรือตะแกรง
กรองเอา น้ำไว้ใช้เป็น น้ำ มะเขือเทศ
เมื่อ คั่วแล้ว ทาเกด้อ เคียวน้อยทั้ง
ข้างในและข้างนอก คั่วปากไว้ให้
จะได้คักน้ำ รวมแตงรำนหรือแตงกวา
แอ่งพาเรกต์ หอม น้ำมันมะเขือเทศ
เกด้อ พริกไทย เนื้อหมูเนื้อวัว เกด้อ
ด้วยน้ำสลัด (มายองเนส) พอเมียก
และรดกถมด้อมคัก จึงได้เครื่อง
ผตนี้ ลงใน ถ้วย มะเขือเทศให้พูนๆ
หยอดน้ำสลัดข้างบนนิคหนึ่ง เรียง
ถ้วยมะเขือคักได้,บนผักกาดฝรั่ง แะ

---ต่อไปหน้า ๑๕

กลับร้ายกลายเป็น

(ต่อจากหน้า ๒๙)

วิทยุกระจายเสียง

(ต่อจากหน้า ๒)

ตามบ้านอ้อยหวาน
 วดีอง เขา กระเทียม หอย ห้างหน
 ธานีโค่นม้หมิงขาวบ้านสูงอายุนั่งหนึ่ง
 ที่กำลังค่อของ อยู่ ใน บ้านนั้น แผ่น
 ปรางค์ออกมาด้วยมือห่อหุ้มได้แล้ว
 สักถึงผลุนผลันไป อย่างมีทันพิงอิริ
 ชาติธรรม

“ตาย! ตาย! เกรกรรม! ผู้
 หมิงดำดมัยใหม่อะไรยัง! แม่
 คำน แม่คำน! ในวังเซียมแต่เพื่อนผู้
 หมิงยิ่งเร็วกัน น้เดิมเพื่อนผู้ชาย
 พายเรือเหาะ! เขาเอ็ดตะโรพดางดำ
 ก้าวเดินพดาง “แสงสว่างชาติ! มิน
 ชาติเอ็ดที่ไหนกัน! เห็นแต่คมผู้ชาย
 หนุ่มๆ แหะ ออก คลักไป—ข้างหลัง
 คำนนั้นนะ ได้ยินเสียงประจึประจ้อ
 กันเรื่องวัดตัวข้างบนไม่ได้ ข้างล่าง
 ได้อะไรกันก็ไม่รู้ละ ขอให้ไกล
 ร้อยโยชน์ แสงโยชน์เอะเจ้าประคูน”

“อีกไกลไหมคะ กว่าจะ ถึงเจ้า
 รังรำ?”

“ก็ นัน ยังไง ละหนู ไม่เห็น
 ทรอกหรือ?”

หน้าดำขาวกะเพญแข บนนภา
 ภาศักรม ผัน โครง เจ้า สิงขร ตั้ง เค้า
 สูงตระหง่าน รวดกะมู โดมคอย
 พัทธกะ ห่อหุ้มอยู่ มีวายุ

“หนูทำอะไรอยู่ที่นี่นะ ไม่เห็น
 คุยเห็นหน้าเลย”

“ยังไม่ได้ทำอะไร อิดันจะไป
 ดำนัก ‘อรรธวาท’ คุณบ้ำช่วยโปรด
 ขอลทาง—”

“อพิโช! ห้องฉันอยู่ติดกระซอพ
 พิศคุณพระที่เดียวแหละ เดียวถึง
 โกล! ไม่รู้จักทาง”

วดีใจ หายวาม ด้วยดีใจ เป็นอัน
 พัน ออกผ่นวาวโรงราวกระยกเขาไฟ
 ะออกทั้งทิว ห่อหุ้มจะถึงร่วมไม้ราย
 จาอยู่ รอมร่อแล้ว

ที่ดำนัก ‘อรรธวาท’ วดีเล่าเรื่อง
 ให้เสมียนประจำสำนักงานฟัง แล้ว
 ก็ส่งจดหมายคุณพระให้ อักอักกร
 หนึ่ง เสมียนผู้นั้น ก็กอดมาพาห่อหุ้ม

ขึ้นไปที่ห้องทำงานของคุณพระชั้นบน
 พระอรรธวาท ถูก ชื่นจากเกา
 เวลาวัดเข้าไปหมอบกราบ ท่านเดิน
 ตรงมาแต่ศีรษะห่อหุ้มเบาๆ เป็นการ
 ค้อมรับ ถูกทนายสนิทด้วย ความยินดี
 ท่านเป็นคนก่อนจะส่งอายุ ศีรษะเป็น
 ง่ามถ่อ ไล่แว่นตากรอบทอง อีฉมา
 ดยสภาพ และเอิบด้วยเมตตาปรานี
 เป็นที่น่าเคารพอย่างยิ่ง ดังว่า!

“นี่หรือลูกสาวพ่อวดี? แหม!
 โค่น” ท่านหยอหยม คาเพ่งพิณจิ
 ได้กระพริบ “พ่อตายมิได้ ทั้งอะไร
 ไว้ให้หรือหรือ? ไม่เป็นไร หนูอย่า
 วิดก ฉันจะชุบเลี้ยงเอง ฉันไม่ลืม
 คนเก่าหรือกล มีเสียแรงเคยลำบาก
 ครากคร่ำด้วยกินมา นันหรือเจ้าของ
 หนู? บ๊ะ! ยังกระเป่าตุ๊กตาเนาะ!
 ยัยร้อนใจเลย จะจัด หาให้ใหม่”
 ท่านหัวเราะว่อน

ท่านกอดกระดิ่ง เสมียนคนเก่า
 โผดหน้าเข้ามาที่ปากประตู

“ไปเรียกยายจ๋มมาไว้” ท่าน
 ตั้ง ยายแก่เข้ามามาหา

“นี่น่ะยาย ช่วยพานังหนู
 นี ไป ร้านตัดเสื้อ ตรง หั้ว มมนั่นหน่อย
 ะนะ ดูซื้อเสื้อผ้านี้ให้สักสามตัว
 ะนะ เงินให้มาเก็บทุนพรุ่งนี้ เขา
 ะจักฉันหรือกล เอาหนู ไปกระยาย
 แกะสิ เดี่ยวจะได้ ไปบ้านด้วยกัน”
 ท่านยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างน่าเคารพ รัก
 แท้ๆ ที่เดียว.

มาต ยืนส่งกระจากพิศดูเงาเต็ม
 ตัวของหลาน ด้วย สดแสง จะปลื้มใจ
 จะสบายใจ—ร่างขอบปลั่งห่อหุ้มด้วย
 เสื้อผ้าแสนจะสวย แสงจะเปล่งกตา
 แสงจะทันสมัย ใจหลานเด่นระริกๆ
 ราวกระของลูกนกที่พ้นปากเหยี่ยวปาก
 การอดมาถึงร่วมโพธิทองได้ ต้อง
 ปราง หล่อน ระเรื่อ ด้วย ฆรรณมิติใน
 โสภณภาพใหญ่หลวง อันหลานมิได้
 เคยนึกฝันเลยว่าจะได้ ประสพพบเห็น
 เนตร หล่อน ประกาย คงดาวเรือง—
 หล่อนด้วย หล่อนงาม แต่ อนิจจา!

เจ้าคำตาแดง มีกำลังเครื่องดังที่ออก
 ภาศาณิกโถววัด เวลานี้ได้เปิดการ
 ทดลองทุกๆ วันจันทร์และวันพฤหัสบดี
 คีโดยใช้ วิทยุถ่ายทอด จาก สถานีเอช.
 เอสพีเจที่พญาไทบ้าง และส่งงานเสียง
 บ้างจัดกันร้องๆ ส่งเพลงไทยบ้าง ผล
 ในการทดลองเป็น ที่พอ ใจ ของ ชาว
 ต่างประเทศ เพราะได้รับรายงาน
 จากผู้ฟัง แม้อยู่ถึงอเมริกาก็ยัง
 แสดงความชอบใจและขอบขอร้องให้
 ส่งเพลงชนิดดนตรีไทยอยู่เสมอ สภา
 ห้างของ ๘ พ.เ และ ๘ พ.เแจ้งให้ห้อง
 ห้างสถานที่เดียวกัน คือที่ศาลาแดง
 เวลานี้เป็นห้องแถวยาวเหยียด ติดกับ
 ห้อง แถวของ เจ้า พนัก งาน วิทยุที่ใช้
 อาศัยอยู่ เมื่อ มี คน อยู่กับ กัง
 และห้องดัง กออยู่ กับพนัก เพราะเป็น
 ห้องแถวชั้นเดียวเช่นนี้ จึงไม่มีทาง
 อย่างใดที่จะแก้ไข เสียงประหลาด
 รอคเจ้าเครื่อง ออกไป ส่งให้ผู้รับได้
 ฟัง เช่นเสียงสุนัขนั้น

อย่างไรก็ตามวิทยุกระจายเสียง
 ของสยามจะไม่ค่อยเคยมี อยู่ เพียงนี้

ประชาชน

(ต่อจากหน้า ๒๒)

แต่ครั้งนั้นข้าพเจ้าจะใช้กับปัญหาเรื่องโทรศัพท์ ได้เคยมีคน
 บางคนนิยมเยาะมส์ได้สิน เพราะอย่างที่เขาพูดกันนั้น “ทั้งสินทมส์ได้สินได้
 กระทำลงไปก็ก่อให้เกิดไฟแดงตรงเวลา และชาวอิตาเลียนไม่ได้รับการดำซ้ำ
 รุดรถติดเวลาพูดโทรศัพท์”

ได้เคยมีคน
 บางคนนิยมเยาะมส์ได้สิน เพราะอย่างที่เขาพูดกันนั้น “ทั้งสินทมส์ได้สินได้
 กระทำลงไปก็ก่อให้เกิดไฟแดงตรงเวลา และชาวอิตาเลียนไม่ได้รับการดำซ้ำ
 รุดรถติดเวลาพูดโทรศัพท์”

ห่อหุ้มคงงามสคราญตา เกิน ฐานะไป
 เลี้ยงลิบลิบ!

ในระหว่างที่วดีกำลัง เห็น วม
 อยู่ นั้น คุณพระเรียกคนขับรถขึ้นไป
 ดัง ท่านหน้าแดงเสมือนทหารบกที่เห็น
 ขวคนม

“เฮ้ย เจ้าเจม รีบไปบ้านเดี๋ย
 นแหละ บอกแก่คุณนายว่า ฉัน
 ชาติประชมสภาตำบลเรื่อง— ฟันฟู
 พิชได้ชิงชำระ เจ้าใจใหม่? แล้ว
 เขารอดกลับมาเร็วๆ เข้า ไป”
 พอคนขับรถขับรถกลับหอยไปแล้ว
 ท่านก็ยก หูโทรศัพท์ขึ้น บอก เด-

โปรดอย่าให้ยายเลย เดี่ยวจะ—

“ฮัดโตๆ นันยายชู้ใหม่
 เอ้อ! เอ้อ! จักห้องให้ข้า ห้องหนึ่ง
 ะนะ ห้างติดฝาที่จะไปทางโน้น
 นะ เดียวแหละ ะไรนะ? ะ? ะ?
 แล้วกัน! อ้ายเชอ! ก็อ้ายห้องเยอ
 กระกระไฉนล้ำยังไล่ระหวา เออ!
 นันแหละ? อ้ายเปรต! สองคนเว้ย—
 เออ! คราค่า กับข้าวพิเศษนะ ถ้า
 ะไรไม่เย็นเรียบละเป็นโค่น ละมั้ง—
 ไม่ใช่หรือไม่ใช่ คุณ นันหรือกละ บ๊ะ!
 ะนะไปเลี้ยงน่านละมั้ง นังคนนั้น ใหม่
 เยี่ยมเชียวเว้ย! ควาย! ควายเขา
 อ่อนเว้ย! ะๆๆๆ”

ฐานะหญิงในปัจจุบัน

(ต่อจากหน้า ๑)

ความ สามารถ ทำ ทุกสิ่ง ทุกอย่าง ได้ เท่าบุรุษ เพราะในเวลาที่เราได้มาบรรดาสตรีทั้งหลายมิได้ ร่ำร้องปรารถนา ดังนี้หรือ? สตรีของเราได้ยืน ยืนว่า สมควร ของ สตรี ก็สมควร คง เพียงกับบุรุษ จิตใจก็เข้มแข็ง แก่งกล้า ความยุติธรรมและความ คัดค้านใจก็แน่นอนไม่โอนเอียง ครั้น แล้วธรรมชาติอันหนึ่งเอง ได้ประกาศ ออกมาว่า สตรียังห้ามความสามารถ ในการตรากตรำลำบาก เท่าเทียมกับ เพศตรงข้ามของเธอไม่ ทางราชการของเราได้วางข้อแม้ไว้ ในการ รับราชการของสตรี กล่าวคือไม่ ยอมให้เข้าแข่งขัน เพื่อรับราชการใน ตำแหน่งอันต้องมีความ สามารถ ตราก ตรำต่างๆ

ทางทิศใต้ที่เขียน คือ ก คือ ยุติ คือการจะเข้าถึงกันและกัน ที่กล่าว เช่นนี้ผู้เขียนหมายความว่าสตรีอะไร ที่ไม่เท่าเทียมกับบุรุษ หรือ? อีก ครั้งหนึ่งซึ่งขอปฏิเสธว่าห้ามได้ เท่า ที่กล่าวเช่นนั้น ก็ด้วยมีความหมายว่า ถึงเวลาอันสมควรแล้ว ที่เราทั้งหลาย เป็นอย่างดีว่า หน้าที่ของแต่ละเพศ ในอันที่จะปฏิบัติต่อดังคน มนุษย์นั้น ประการใด และ การที่จะเปรียบ เทียบที่มุ่งถึงกันว่า หน้าที่ของใครสำคัญยิ่งหย่อนกว่ากันนั้น ย่อมเป็น การเปรียบเทียบที่มุ่งถึง อันหาสาระ มิได้ คล้ายกับเราจะถึงกันด้วย ปัญหาว่า สำหรับคน เรานั้น อาหาร กับน้ำดังไหนจะสำคัญกว่ากัน คำ ตอบคงจะมีอยู่ว่า ถ้าปราศจากสิ่งใดสิ่งเดียว คนเราย่อมยังชีวิตอยู่ มิได้!

ผู้เขียน เชื่อ ว่า ถ้า สตรี จะได้ มีความคิดในการประชันขันแข่งกับบุรุษ ก็เป็นความผิดวิสัยการอย่างยิ่ง เรา เคยพากันนิยมชมเชยสตรีว่าสามารถ เมื่อมีโอกาสดำรงที่เคยก้าตบเท้า นั้น เป็นคน สตรี ที่ตอบได้ ได้ปฏิญญาบัณฑิตย และสตรีที่ได้รับ

ทั้งเป็นทาส หรือเป็นรัฐมนตรี เรา เห็น ว่า สตรี ไม่ได้ทำอะไร ไม่ มีอะไร เพราะอยู่ กับ เขี้ยว เผ่ากับเรือน ไม่เคยแต่งตำหรับคำ รา ไม่เคยค้นพบตัวโรค ไม่เคยคิด ยาแก้โรค ชนิดใหม่และอื่นๆ แต่ ถ้าเราจะได้มีการปรับปรุง ความเข้าใจกันเสียใหม่แล้วก็จะเห็นว่า บาง ที่ที่เราไม่คิดว่า มีความ คบาคืออะไร เลยนั้น คือผู้ที่นับว่าได้ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง มาตราฐาน อันใหม่ที่เราจะ ใช้วัดความสำเร็จ ของสตรี คือสิ่งที่เรา ต้องการ ใน วันนี้!

ก่อนที่จะดำเนินการความต่อไป ขอ ให้เราได้พากันระลึกว่า สตรี นั้น มี ธรรมชาติของตนเองบังคับอยู่ และ ยิ่งกว่านั้นยังต้องมีความ รับผิดชอบ ซึ่งบุรุษเพศใดก็หาอาชวร ทำให้ได้ ไม่ คือการมีบุตร ในการบำรุง เลี้ยงรักษาบุตรจนโตจนเป็นบุตร นึ่ง อยู่ในครรภ์จนกระทั่งเป็นตัว เป็นคน เต็มใหญ่จนมานั้น เป็นหน้าที่ ซึ่ง ต้องการนำออกมาทนและความยาก ลำบากเหลือหลาย ไม่ใช่ความอ่อนแออย่างที่เราคิดว่า สตรี เป็น เจ้าของ นั้นเลย แต่ในอีก ด้านหนึ่ง เรา ก็ ควรจะระลึกด้วยว่า มี สถานที่ บางแห่ง ซึ่งแม้สตรีที่กล้าหาญชาญชัยที่สุดก็มิ อาจไปเผชิญได้ และมีคราวที่ถ้า มิได้ รับความร่วมมือช่วยเหลือ ของ บุรุษแล้วก็มีอาจกระทำ ให้ต้องไป ได้ สตรีย่อมต้องการความ ร่วม มือและกำลังอันบุรุษจะพึงให้ได้ อัน บุรุษนั้นควร จะ เปรียบเหมือน ขาหรือ เครื่องมือใน บาง โอกาส ถ้า สตรีมี พัก พะวง คือ การ ใช้ เสียแล้ว คนเองจะต้องเป็นฝ่ายเสียใจ ใน ภายหลัง

เมื่อเรามองเห็นสภาพแห่งความ ดำรงของบุรุษและสตรีว่า มีอยู่ ต่าง กันแล้วดังนี้ เราจักพิจารณาได้ ง่ายว่า ผู้ใดควรนับว่าได้ประ

สพความสำเร็จในชีวิตแล้ว เพียงไหน สมมติว่ามีชายคนหนึ่ง หญิง คนหนึ่ง ต่างเริ่มต้นทำงาน ดัง เดียวกัน พร้อม กัน โดยแต่ละคน ก็ มีความรู้ ความชำนาญ เสมอ เหมือนกัน ใน ที่สุดเรา จะ เห็น ว่า โอ กาส แห่ง ความสำเร็จ ของ บุคคล ทั้ง สอง นั้นมี ต่างกัน ชายจะยอมทนทำงานเพื่อ ทฤษฎีอันเดียวไปได้ตลอดชีวิต แต่ หญิงจะต้องเกิดมีความเป็นห่วงกังวล ขึ้นว่านอกจากอาชีพ และกิจการ ที่ปฏิบัติ อยู่แล้ว เธอจะควรแต่งงานหรือไม่ ถ้าหากจะตัดสินใจว่า แต่งงาน ด้วย ก็จะได้พบปัญหาที่มากมาย นั้นๆ คือไม่ดำรงภาระการทำงาน นั้นๆ คือไปเสียแล้ว โดยเหตุว่าถ้าจะทำงานต่อไป บ้านก็จะขาดความเป็น บ้านอันแท้จริง บุตรก็จะ ขาดการ อบรมของมารดา ถ้ามีก็จะขาดความ โดดเดี่ยวเอาใจ อันเป็น ยอด ปรารถนา และในที่สุดความทุกข์จะเกิดขึ้นมิได้

ถ้าหญิงจะแต่งงาน นอก บ้าน กับ งานในบ้านมาปะปนกันเช่นชาย แม้ นอกที่ สุด หญิง จะ ต้อง เป็น ฝ่าย เสียเปรียบ และในระยะหนึ่งขณะที่หญิง จะต้องตัดสินใจใหม่ว่า ความ สำเร็จ อัน แท้จริงในชีวิตนั้นคืออะไร หญิงจะ ต้องมีความระลึกว่าถึง แม้ วิชา ความรู้ ตลอดจนปริญญาวิทยฐานะของตน เองจะมีอยู่ อย่างไรก็ดี ความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณจะมีอย่างใด ก็หา อาจปฏิเสธต่อการที่จะปฏิบัติหน้าที่อัน ธรรมชาติปรารถนาจะให้ ปฏิบัติ เสีย ได้ไม่ ดังนั้นคือการเป็นมารดาของ บุตร บรรดาสตรีผู้ มีความรู้ และ ตำแหน่งในกิจการต่าง ๆ พึง ระลึกถึง ความจริงอันนี้มาก ถ้าหากจะมี งานต้องถึงที่พึงกระทำ คือการแต่งคำ รักับการมีบุตร หากสตรีใดกระทำ ได้พร้อมกัน เราขอให้ความ ยกย่องสตรีเจริญอย่างสูง แต่ถ้าจะ ต้องทำแต่อย่างใดอย่างใด การแต่ง คำรัก็ควรต้องเก็บเอาไว้ก่อน ใน มาตราฐานแห่งความสำเร็จของสตรี ที่ เราควรจะมีในบัดนี้ ผู้ประสบความสำเร็จ

สำเร็จ อันแท้จริง คือผู้ที่ทั้งเรียนตำรา และมีบุตรได้พร้อม กัน กับผู้ที่มี บุตรอย่าง เดียว เราจะไม่ยอม ยกให้ผู้ที่เรียนตำราได้แต่ไม่ปฏิบัติ หน้าที่ เฉพาะ ของ เธอคือการมีบุตร นั้นว่า เป็นผู้สำเร็จ เลย เป็น อัน ขาด ขอให้ เราหยุดคิดสักเล็กน้อยว่า ถ้าสตรีจะยึด คติ ใหม่ เสีย แล้ว เช่นนี้ สตรีจะมี ฐานะ ไป ซึ่ง ดีหรือ ต่าง ๆ อัน ได้ ใฝ่ฝันมานั้นเสียหรือ? คิดดูให้ ดีจะเห็นว่าเปล่าเลย สตรียังคงทำ ทุกสิ่งทุกอย่างได้ เท่าที่ไม่ขัดต่อธรรมชาติและสภาพของสตรี ส่วนสิทธิ ทางการเมืองถ้าจะยอมจะคงอยู่ แต่ สิ่งเดียวที่ไม่ควร ทะเยอ ทะยาน ก็คือ การทำทุก ๆ สิ่งเหมือนชาย หน้าที่ ของสตรีก่อนแต่งงานอาจะมีได้ แต่ เมื่อแต่งงานแล้วหน้าที่ สำคัญ ของเธอ คือการเป็นมารดาของบุตร และสถานะ ที่ทำงานแห่งเดียวก็คือบ้าน

ดราม เรา ถ้า ดัง จะก้าว หน้า แต่การก้าวนี้ เราควรพิจารณา เป็นราย ๆ ไปว่า ควร จะ ก้าว อย่างไร โดยจะพิจารณาอย่างยั้งยั้งที่เราต้อง ไม่คิดเลยเถิด เติลติล เติลติล อย่าง สตรี ของบางประเทศ ซึ่งในที่สุดจะพบ แต่ความยุ่งยากลำบาก อัน เป็น ผลร้ายส่วนหนึ่ง

ถ้าเราสังเกตจากของ เยอรมัน นั้น ตั้งแต่สงคราม มา เคย มี ผู้ แทน สตรี อยู่ด้วยเสมอ แต่ใน สมัย ประชุม คราว หนึ่ง เมื่อ เดือน ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๓ ประกาศว่าไม่มีสตรีเลย ท่าน รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย จิตเต็มพริ้วแห่งรัฐบาลของนาซีได้ แถลงข้อความซึ่งบางที จะ อธิบาย ว่า เหตุใดจึงไม่มีสตรีเป็นผู้แทน เข้ามา ประชุมดังนี้ “ในระหว่าง ๑-๓ ปี ที่ แล้วมา สตรีพากันพูดถึงแต่เรื่อง สิทธิ - สิทธิ ที่ จะ ทำอะไร ๆ ได้ เท่า เทียบกับชาย คำพากันเห็นห่างจาก หน้าที่ในทาง จรรยา ซึ่ง พระเจ้าทรง ประทานมาให้ ไกลออกไปทุกทีถ้าจะ คือการเป็นมารดาและการ ให้กำเนิด กับบุตร ---”

นิราศนครสวรรค์ (ต่อจากหน้า ๑๑)

ถึงเจ้าแม่ศรีสังเกศก
พอบเราเราที่เขืออย่าง เหลือใจ
ราชการท่านย้ายให้ ไป อยู่
เห็นแค่บ้านผ่านเมื่อตอนเรือแล่น
อีกคราวหนึ่งได้มาเป็นคราวสอง
ความตั้งใจไปจริงเพียงดังหีบ
ได้คุยกันฉันท์ผู้เริ่มรู้จัก
ถูกคอจึงดังกระพริกกับเกลือก
ซบหางวักวักกะหลุมไปพร้อม
กระนั้นหรือจะไม่รักหนักมะโน

หลวงพดกมาที่วัดใหม่
ไอ้อาตมาคราวนี้ไม่มีแล้ว
ยังปราจีนถิ่นทรูโกดเมืองแก้ว
ไม่มองแล้วใจเราเหมือนเรา
รักไม่ปองเลยว่าจะมา
พบจนศรีดังรอยจริงที่ในเรือ
แต่เกิดรักกันคนนำขึ้นเหนือ
ทั้งเขือเพื่อการกินในปิ่นโต
อีกนัยยอมหัวใจให้ยะโส
คุยกันโอ้อวดกันไม่รักกัน
ที่ไชนาห์จ่ายเงินและเรณู
ไม่มีวันละที่เราจะไม่ไป
เป็นพิเศษเรือท่องเที่ยวได้
จำกัไม่ต้องการเตียงงานเรา
เพราะได้ฟังบารมีจนศรีเรา
เบียร์และเหล้าดองกันเถาะจนเปราะแพ
เคยรู้จักแต่เรือล่องกันแซ
แต่ที่แท้เขาที่เล่ากัน
แต่ทว่าทังยังไม่เห็นเหมือนเช่นฉัน
แต่คนมันยังไม่เห็นให้ คั้นคาย
แต่พิศฐานเห็นจริงอิงกฎหมาย
ไม่มองมายังงั้นเหมือนครั้งเรา
รอดเรือจริงครั้งหนึ่งถึงเขา
แต่ก็เคารพไว้เพื่อไมตรี
โบสถ์งามเด่นอยู่ บนหาดศิวิ
ดูท่วงท่าหน้ากัด้วยหัวรั้น
จงโปรดด้ายะโธภณอย่ามิดมัน
จนเขาเห็นเกียรติยศต้องอดอาย
มาหลายปีนั่งคอยก็ลอยหาย
คงมลายช้อหาทุกคราไป
จงส่งปรารภนั้นก้อย่าไปไหน
ไม่เป็นไรอินช้อย่ากัด้วย
หน้าทวมทันทิวบ้านโอ้อวดเอย
ก่อนเราเคยมานั่งเมื่อปลุกกาย
กับทิวหาดตรงข้ามหน้าน้ำหาย
ออกมามากมายเรือเข้าเลี้ยงกราวเกรียว
เคยประสพกับสิ่งที่ไม่หวาดเสียว
ถึงมันเขี้ยวก็ไม่เท่าเหมือนเหล่าไร
เพียงแต่หีบดิบสดด่างคำจางตก
เป็นสมรักพอได้ดั่งคำคอโด้
เป็นต้องโง่งมางฉันไม่หัวใคร
ก็ต้องทนกลืนกลัท่าใจได้

ถึงเจ้าแม่ศรีสังเกศก
พอบเราเราที่เขืออย่าง เหลือใจ
ราชการท่านย้ายให้ ไป อยู่
เห็นแค่บ้านผ่านเมื่อตอนเรือแล่น
อีกคราวหนึ่งได้มาเป็นคราวสอง
ความตั้งใจไปจริงเพียงดังหีบ
ได้คุยกันฉันท์ผู้เริ่มรู้จัก
ถูกคอจึงดังกระพริกกับเกลือก
ซบหางวักวักกะหลุมไปพร้อม
กระนั้นหรือจะไม่รักหนักมะโน

๑. เกลยไชนาห์หวาดผวาวาวัง
วัดหลวงพ่อบรรพมาดถึงเรา
มองดูวัดดังที่เมื่อแต่เห็น
พฤษภาชาติคาสานานาม
ธารุ่ข้าขอหลวงพ่อบเจ้า
ด้วยแสนจนทนว่าความมานานครัน
แต่ปากเพียรเวียนซัดออกเคอร์
ถึงกระนั้นมันใจอยู่ ไม่วาย
ในคราวหนึ่งทังอยู่อย่างคลาด
จะทดแทนหลวงพ่อย่างพอใจ

๑. ถึงปากคลองวัดดังหัดดังตัน
พอบเมษาหน้าแดงแทบแห้งเลย
เห็นตั่งสูงตึกนิกหิวหวาด
เห็นแต่वनชั้นคองฟองกระจาย
ไอ้วัดดังหลังห้อยไม่เคยพบ
ปีคตามขวดควดคัมปลัดเดียวเดียว
เพียงแต่หีบดิบสดด่างคำจางตก
ถ้ามันถึงหนึ่งขวดค้อมขัวโง
ถึงถลันถุนรุนแรงแสงยงชน

เพราะปล่อยให้ธาตุพิการ
อาหารไม่ย่อย
จึงทำให้เบ้ออาหาร

ท่านจะอายุสั้น ถ้าปล่อยให้ธาตุพิการเลมอ

คนเราโดยมากมักจะธาตุพิการ เพราะกินอาหารจุจิก รดเปรี้ยว จืด เค็มจัด หวานจัด กินอาหารที่ย่อยยาก ไม่เป็นเวลา ไม่ประหยัค ท้อง กินอืดเกินไป ปล่อยให้ท้องผูกนาน ๆ ทำให้ไฟธาตุ (น้ำย่อยอาหาร) อ่อนกำลังลง ย่อยอาหารไม่ทัน ทำให้ท้องขึ้นเพ้อคุดเคียดแน่น เป็นลมหน้ามืด ทำให้เบ้ออาหาร นอนไม่หลับ อิดโรยไม่มีแรง ทำให้มันงง ความคิดเฉื่อยชา คึ้นนอนอ่อนเพลีย ผอมแห้งลงไปทุกที

โรคเหล่านี้คือโรคธาตุพิการ

ฉะนั้น ท่านควรระวังโรคทางธาตุของท่านอย่าให้พิการได้ ถ้าปล่อยให้ธาตุพิการ จะอายุสั้น

ถ้าท่านรับประทาน ยาธาตุ “โยคี” โรคเหล่านี้ของท่านจะหายสั้น

ยาธาตุ “โยคี” แก้โรคทางกระเพาะอาหารและลำไส้ แก้ในกองลม กองธาตุ ช่วยย่อยอาหาร แก้จุกเสียดแน่น แก้ปวดท้อง ท้องขึ้น ทำให้ผายลม แก้โรคท้องผูก ระบายพิษออกจากกระเพาะและลำไส้ ท่านรับประทานครั้งแรกจะเห็นผลทันที ยาธาตุ “โยคี” ประดังด้วยตัวยาที่มีคุณแก้กระเพาะและลำไส้ให้ตายอย่าง และอยู่ในความควบคุมของนายแพทย์ชั้นหนึ่งหลายนาย จำหน่ายแพร่หลายมากกว่า ๑๕ ปีแล้ว ทุกบ้านนิยมใช้ทั่วไป

มีจำหน่ายตามห้างร้านขายยาทั่วไปในพระนครและต่างจังหวัด ราคาขวดละบาทเดียว ไซ้ได้ไม่น้อยกว่า ๗ วัน

โยคีสถาน คึกวิมานเนาวรัตน์ ถนนเจริญกรุง โทรศัทพ์ ๑๖๕๓ พระนคร

เรียน
LEARN
ซื้อ
BUY

ที่ AT ที่ AT
บริษัทโรเนราห์
จำกัด
โทรศัพท
หมายเลข ๔๓๕
อุดมวิทยา
เลขที่ ๒๓ ตรอกขาม ตึกนายเลิศ
ส่วนพิมพ์ดีด ขวเลบบนนิคมทั่วไป

การเลี้ยง บำรุงทารก ของท่าน
เพื่อความสุขภาพ และ อนามัย
ควรเลือก ใช้แต่นมที่ดี นมที่
ดีที่สุดคือนมตราหมี จำหน่าย
แพร่หลาย มาแล้วหลายสิบปี

นิราศนครสวรรค์ (ต่อจากหน้า ๑๗)

เพราะความจนผลกระทบต้องจำใจ เพียงแต่ให้มันมันขึ้นกมด
วันฉวิควิคก็ดกต้องหนีหน้า ถึงแม้ว่าพมพานกันหน
ค่อเมื่อเฝ้าเจ้าชายเฉลิมพล หรือไปชนบรูบ้านพี่ชาย
ท่านทั้งต้องต้องจิตพิศว่าดี ถึงเราชาติชายชนจนาใจหาย
ก็เมตตาอาวีไม่มีคลาย ถ้ายิงนายทองประเสริฐเป็นเด็กเลย
ไปโรงพิมพ์ตราใดถ้าได้เห็น มิได้เว้นกรรณานิจจาเอ๋ย
ถนัดฉวิควิคก็ดกต้องหนีหน้า ร่วมด้วยร่วมกินท่านยินดี
โชคสาพาให้ ไปรู้จัก ถึงคำหนักบทเรศท่านเศรษฐี
และพี่เราชาวชนบรู นับว่ามีบุญแท้ ผิดแผ่วเรา
พอกลับบ้านร้านร้อนระต้อนจิตต์ ด้วยได้ คิดว่าเราจนเป็นคนเขลา
ดังกาจากชาติชั่วมีแต่เมา ไม่ดูเงาคนหงษ์ผิดพงศ์พันธุ์
เมื่อยามคิดอยู่ ท่านชนหน้า ยามเกลียดข้าแล้วใครจะไผ่ฝัน
พอได้ คิดจิตต์ดั่งกระต๊อครัน เอยเห็นออกหากไม่อย่าไป
ถึงดีเดือนเดือนคลาดดวงอาทิตย์ แต่ยังมีจิตต์ พิศมัย
ทุกวันคืนขึ้นชอนน้กชอนใจ ที่ท่านได้กรรนามาช้านาน
๑ เอยวิควิคก็ดก ต้องหนีหน้า เขาเรียกว่ามะโนรมย์ ยืนชมย่าน
เรือแท่นชมนักดัดประมาณ รับโดยสารถีไปทอดยธาน
ถ้าหน้าแดงแห้งหายขาดทรายขึ้น ไม่ขึ้นมันหน้าเมื่อเรือเทกซ์
เราเคยมาบ่กลายร้ายเคมที่ เพียงชวบทบจะขาดด้วยขาดทราย
ต้องช่วยเขาลงเงิน ไม่เว้นคัง ล้อกันงจันไทยเห็น้อยใจหาย
ทวีพย กะเสียดเพี้ยกัสดประทังกาย ถึงที่หมายเพียงชวโมงก็ไกรงบาน
ไอ้จันหวดคฤทัยผู้ ไคหนอ ช่างมาก่อเกิดให้ ถึงไพร่ถ่านค
เมื่อกระไร ไปมาหน้าว่าคาญ ถ้าคิดอ่านสร้างถนนรถยนต์เดิน
คงหอมหวดชวนให้คนไปเที่ยว แน่ทีเดียวใครเห็นเป็นสัตว์เรณู
การขายคำพาดนัยจะดำเนิน ดูเจริญกว่าที่ศรีวิโดย
ถาขึ้นปล่อยให้เป็นคังเช่นอยู่ จะหาหรรกว่าที่ไม้ไผ่
ควรที่ท่านผู้ แทนแดนอภัย จะมีใจคิดเห็นคังเช่นเรา
๑ พอบ่ายแสงสุริยาก็มาถึง ผังแดนซึ่งหน้าอยู่ มีภูเขา
พะยู่หม่นนามตามถ้ำเนา ดูเรือนเหยาเรียงรายมากมายครัน
ที่โหดเขินเนินเขาเราได้เห็น มณฑปเด่นงามปานพินาศสวรรค์
ถึงบ่ายแสงสุริยาเกือบด้ายยันท กัมควันหมอกกัสม์ช่อมไป
คงเป็นที่เคารพสักการะ ของคนชาวบ้านผ่านไศล
เราคนจรจึงไม่แจ้งที่แคลงใจ เพียงแต่ได้ชมเด่นเย็นเย็นตา
เมื่อเรือเราเข้าจอดทอดออยู่ครู่ ได้พบผู้ อ้นพึงปรารถนา
เคยเห็นใจครั้งในอยุธยา เพ่งย้ายมาอยู่ นใด ดีเดือน
คือคุณแพ้นายอำเภอเดิมอดีต ซึ่งชอบคิดมาแต่ไรหาไม่เหมือน
พอบบณิท่านก็ชวนให้ไปเรือน เราอดเขินด้วยเวลาของนาว่า
ถึงกระนั้นใจท่านก็พันผูก ด้วยคิดถุกว่าเราคนเคามี
อด้าให้ โบราณชาติ เพื่อไม่ตรึงเตือนใจที่ได้มา
ไอ้หน้าใจใครจะแม่นละม้ายเหมือน ประหนึ่งเพื่อนที่สนิทเล่นหา
ทุกทุกครั่งนั่งรอนกินใบชา ยังตรึงตราจิตอยู่ไม่รู้ว่า

---ต่อไปหน้า ๑๘

เจ้านาย วังพระองค์ เสด็จสวรรคต
วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๙
๑๗ ปีที่ฉันมีชื่อ
ฉันได้ชื่อเมื่อ ๑.๗๗ รบศึกโรด
ได้มองโลก ลือๆ แล้วไว้วางใจไว้ก็...
ตลอดมา ก็รู้สึกเป็นวิเศษ พอฉันรู้สึกเหมือนว่า
ตลอดมา ก็มีความชื่นใจอยู่ตลอดทุกวัน เพราะฉัน
ได้ชื่อเป็นชื่อที่ฉันรัก เมื่อ ๑.๗๗ พ.ศ. ๒๔๗๙
ฉันได้ชื่อด้วยความรัก
ใจได้ด้วยความรัก
ใจได้ด้วยความรัก

ยาลี่พันดำฟองเซ

ราคาอันละ ๕ สตางค์
สำหรับคนยากจน เป็นงานงาม

เปิดโอกาสสำหรับคราว อุปถัมภ์ปีนี้

ภ พหุ มุ ภาพเหตุการณ์อัน
เกี่ยวด้วย การอุปถัมภ์ เรา
จะ ขอของ คุณ ท่าน ด้วย ราคา
พิเศษ และ แด่ภาพขยาย

โปรดส่ง

ข่าวพวงศ

ถนนวรจักร

นิราศนครสวรรค์ (ต่อจากหน้า ๑๙)

มถนทรถนตรังคบุรีวังเพรา. เมื่อเราเยาว์เห็นแต่ป่าไม้หน้าคู.
อัน โรงร้านร้านตลาดก็เปลี่ยนร่าง เขาก่อสร้างตามสมัยวิสัยทร.
เป็นตึกแถวแนวหนึ่งข้างเฟื่องฟู เป็นที่ชื่นใจเมื่อได้ชม.
บางแห่งมีต้นเขาสรรสร้าง บางแห่งค้ำยังไม่ได้รื้อจำเริญสม.
ทั่วทุกรายขายค่าน้ำนียม และอุดมการณ์ทั้งอัน.
ทุกทุกฉากปากน้ำโพ้นไก่อมาก แต่อีกฉากสดชื่นหน้าบด.
คือหนองนางร้างงามยามราตรี ในถิ่นนั้นมากมายหน้าอายครัน.
พวกนกเงือกเมืองล่างก็มากหลาย มาดูฉายหาเหยื่อเนื้อมัน.
พอเห็นเราเขาก็คั่งรักกัน ว่าตัวฉันควรยกใช้คนเอน.
ไม่ก็เขาเข้าใจว่าไร้ชัย ด้วยเหมือนนกยูงแต่งกายได้ ด้ายเสื้อ.
ไม่ก็หลงคงเห็นว่าเป็นเกือก ควรจะเออหนทางอย่างนกเงือก.
นายคนหนึ่งชาวกรุงเป็นตึกกัก แอมมาทัก. เราว่าพี่ทำดี. ของ.
โอ้ว่า. เราหนอเราครวญเอง ต้องเดินเพลงดีขลุ่ยไว้ บุ่มโต.
แต่หัวใจใครไม่รู้อยู่ ว่าพี่ เพียงสักที่ขาดนี้ถึงโมโห.
นั้นยัง. ดย. คอยแต่เพียงส่งเสียง ไห. ถึงเป็นไปก็ด้วยอุทิศสู่ราบด.
ไปคราวนี้มีโอกาสควาณา หลวงประธานายอำเภอเขาส่งสาร..
รับเลี้ยงเราเกาหลีนกนักราวญ และอาหารอย่างคึกคักโฮเต็ล.
นานนานครั้งนั่งรถนักราวญ นึกถึงคราวอยุธยาเมื่อคราวเชิญ.
ต้องคิดมกรรมด้วยจำเริญ คุณหลวงเห็นหน้าเราทุกคราวไป.
ท่านเมตตาอารีเป็นที่ยัง ทุกทุกสิ่งส่งพ้อขยาชัย.
คอยพุดจาปลุกปลอบให้ชอบใจ ทั้งเคยให้ เบียร์ เหล้าแก่เรากิน.
แต่ย้ายจากกรุงเก่าเมื่อคราวนั้น ที่เปวันแรกพบไม่ฉันนิ.
ยังดื่มเพชเวทนาเป็นอาจีน พ้าแดดินยอมเห็นเป็นพระยาน
ทั้งการณจนเชื้อเหลือขนาด เทยวตลาดทั่วถิ่นถิ่นสถาน.
เป็นผู้ นำทำตังพนักงาน ไม่มีการรังเกียจหรือเหยียดเรา.
โอ้ ความดีที่เห็นไม่เว้นนัก ยังจารึกไว้ในอกไม่อัธเนา.
จอมขวัญอันตราয়ร่างกายเรา เป็นถ่านเก่าก็ไม่ลืมกับลมใจ.
๑ นานนานครั้งคิดถึงคตินิราศ อักษรศาสตร์ตามประสาขยาชัย..
แม้ถนอนพาศบาตท่านผู้ใด โปรดเห็นใจเถิดว่าจริงทุกสิ่งอัน.
แม้ไม่ปวดร้าวคราวหนาวอระ ที่เขาฉะฉืดฉื่อนหัวใจฉัน.
ให้จะคลั่งนั่งเขียนเพียรประพันธ์ นี่ใจมันปวดร้าวไม่โรยรา.
ต้องขยายขยายออกนอกเงโลก ให้เห็นโซ่คอนขั้วจรัสสำ.
ยะโสภณคนเขียนกลอนยอนเควอ ถึงฤชาศักดิ์สิทธิ์ตลอด. เออ.

-จบ-

นัดยานันต์ภูมอขัด

พรวดเดียวหายเหมือนใช้ศาณ
ห้างขายยาตรามังกร ปากคลองตลาด

ความรักของเยนแอร์ (ต่อจากหน้า ๑๒)

จากมิดิเคียน เพียงแต่ดูง่าภาควิชา นัยกว่า และ อ่อนโยน ดมุน ดมัย มากกว่า หล่อนกำลังถกกันที่แม่ ใหญ่ตัวหนึ่งนอนหมอบ อยู่แทบเท้า เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้าไป หล่อนก็ถูก รุมมาต้อนรับอย่างปรานี.

“เป็นอย่างไรบ้าง ที่รัก? ฉัน เกรงว่าเธอคงเหนื่อยมาก จอนับ รถเข้าเล่มมอ เรือคงหนาว เข้ามา โถงๆ ไฟสีจ๊ะ”

“ดิฉันเข้าใจว่า ท่าน คือนาง แฟร์แฟกซ์?”

“ถูกแล้ว เชิญนั่ง”

หล่อนพาข้าพเจ้าไปยังเก้าอี้ของ หล่อน แล้วช่วยปลดผ้าห่มของ ข้าพเจ้าและเก็บหมอนนุ่มๆ ของ ข้าพเจ้าออกหล่อนขออย่าได้ วนวายเพราะ ข้าพเจ้ามากนักรอ.

“โอ, ไม่ลำบากกว่านวดอะไร เลย ดิฉันกล้าทายได้ว่า มือของ เธอแทบจะแข็งชาด้วยหนาวเย็น ดีที่ เครื่องดื่มร้อนๆ มาหนึ่ง ถ้วย คัด เซนวิธมาด้วยสักหนึ่งหรือสองชิ้น นี่ ถูกกฎแห่งห้องเก็บของ”

หล่อน หยิบ ถู กุญแจ แม่บ้าน พวงใหญ่ออกจาก กระเป๋ายืน ให้คน ไร่

“ขยับเข้า ไปให้ใกล้ ไฟอีกสัก หน่อย” หล่อนพูดต่อไป “เธอ เอาหมอนมาด้วยหรือเปล่า ที่รัก?”

“เอามาละ”

“ดิฉันจะไป ดูปดให้เขา ยก ไป ห้องของเธอ” หล่อนพูด เดินกะว่ กระวาดออกไป

“หล่อนปฏิบัติต่อ ข้าพเจ้า ราว กับว่าเป็นแขกผู้มีเกียรติ” ข้าพเจ้า ราวฟัง “ข้าพเจ้าหวังการรับรองชนิด นี้น้อยเหลือเกิน คิดไว้ว่า คงจะ เฝ้ารอด้วยความขบขันเย้ยแซ่ ข้าพเจ้า ไม่เคยได้ยินว่า เจ้าของบ้านแห่งใด ปฏิบัติต่อครอบครัวบ้านเช่นนี้ แต่ ข้าพเจ้าต้องไม่ ตีใจ มาก เร็ว เกิน ไป นะ”

หล่อนกลับเข้ามา เก็บ รวบรวมเครื่องมือที่ใช้ ในการถักและหนัง ดึงออกไปเสียจากโต๊ะด้วยตนเองเพื่อ ให้มีที่สำหรับตั้งวางถัก แล้วหล่อน เอง ประทับตัว ข้าพเจ้าให้ รับประทาน ข้าพเจ้าค่อนข้าง ประหลาดใจ ในการ ที่ ได้รับความสะดวกใจได้ดั่ง อย่าง ที่มิ เคยเคยมาแต่ก่อน และข้าพเจ้า ประทับ ตัวข้าพเจ้าอยู่ในฐานะนายจ้างและผู้ มีอำนาจเหนือ หล่อนไม่ได้คิด หรือรู้สึก ว่า ได้กระทำสิ่งใด เกิน ควรเกินตำแหน่งหน้าที่ ข้าพเจ้า เห็น ว่าควรที่จะ รับ การ ประทับตัว รับรอง ของหล่อนไว้ โดยส่งบัตรว่า.

“ดิฉันจะได้พบหนูแฟร์แฟกซ์ ใน คืนนี้ ไหมคะ?”

“เธอว่าอะไร ที่รัก? หรือของ ดิฉันค่อนข้างดี” สภาพดตรีผู้ ใจ ดีพูด เข้มขมำกโกล้งปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายำถาม อีกครั้งหนึ่ง โดย ชัดเจน

“หนูแฟร์แฟกซ์? โอ เธอหมายถึง หนูวาร์เรนด คิษย์ของเธอชื่อวาร์เรนด”

“ถ้ากระนั้น หนูผู้หนึ่งก็ไม่ใช่ บุตรีของท่าน?”

“ไม่ใช่จ๊ะ - ดิฉันไม่มีลูก”

ข้าพเจ้าขยับจะได้ ถามต่อไปว่า แม่หนูวาร์เรนด เกี่ยวข้องกับ หล่อนใน ทางใด แต่เห็นว่าถ้าถามมาก นก จะดูไม่สุภาพ นอกจากนั้น ข้าพเจ้า ก็จะได้ทราบเองในเวลาอันควร

“ดิฉันตีใจมาก” หล่อนพูดและ หนึ่งถึงหนึ่งครั้งข้ามกับข้าพเจ้า อุ่ม แมววางไว้บนเท้า “ดิฉันตีใจมากใน การที่เธอมา เพราะดิฉันรู้สึกว่ามี เพื่อนอยู่ ด้วยสักคนก็จะเป็นสุขมาก อันที่จริง ที่นี้ก็สุขสบายดี รอวัน พักผ่อนดีถึงคงจะเก่าแก่ ก่อนร่าง จะถูกปลดปล่อยลงทะเลเดดซีเมื่อไม่ ก็นาน ถึงกระนั้นก็ยังคงเป็นสถานที่ โอโง่งงสัก ลำคัญอยู่ ในฤดูหนาว

แม้จะอยู่ในสถานที่ที่ ดีที่สุดแห่งใด ใครๆ ก็อาจที่จะ เว้น รู้สึก ว่าเหว่เมื่อ อยู่แต่เดียวดายไม่ได้ ดิฉันว่าอยู่เดียว ดาย - ถ้าเป็นเด็กคนนั้นแน่แท้ จอนกับ ภรรยาที่เป็นคนสุภาพเรียบร้อย แต่ เขาเหล่านั้นเป็นคนชั้นคนใช้ เราจะ พุดคุยอย่างคนชั้นวรรณะเดียวกันไม่ได้ เราต้องวางตนพอสมควร เพื่อ มิให้ดูสูงลิ้นซึ่งอำนาจเหนือเขา ดิฉัน เชื่อว่า ในฤดูหนาวที่แล้ว (ถ้าเธอ ยังจำได้ คงทราบได้ว่า อากาศหนาว เย็นจัด ถ้าหิมะไม่ตกเมื่อใด ฝนก็ ตกกระดกพายุจัด) ไม่มีมนุษย์คน ใด นอกจากคนชายเฒ่ากับบุรุษไปรษ ณีย์ที่มา ยัง ตก น ตลอดเวลา ตั้งแต่ เดือน พฤษภาคม ถึงกุมภาพันธ์ ดิฉัน เจ็บเหงาเปล่าเปลี่ยวมาก เหลือ เกิน จริงๆ ต้องนั่งอยู่ดำ พัง ผู้เดียว ตลอดทั้งกลางวันกลาง คืน บางที ก็ให้หลานหนึ่งถือไฟพั้ง แต่ดิฉันไม่ คิดว่าเด็ก ผู้ นั้นจะ ชอบ งาน นาน นก หล่อนคงจะรู้สึกเหมือนว่า ถูกกักขัง

ในฤดูใบไม้ผลิ และฤดูร้อน ค่อย หายเจ็บเหงาด้วยสายลม แสงอาทิตย์ และกลางวันอันยาวทำให้รู้สึกแตกต่างจากแต่ก่อนมาก ขณะดาวเรนด น้อยกับคนเลี้ยงของหล่อนเพิ่ง มาอยู่ ที่นั่นเมื่อต้นฤดูใบไม้ร่วงนี้ แม่หน น้อยมาทำให้บ้านมีชีวิตชีวาขึ้น ชื่น สน ที่ บิดฉันมีเธอมาอยู่ ด้วยกัน ดิฉัน คงจะสนุกกว่าเรื่งเดิมที่

จิตใจของข้าพเจ้าอบอุ่น และ ชื่นชื่นในเมื่อได้ฟังถ้อยคำของสภพ ดตรีผู้ นั้น ข้าพเจ้าขยับเข้าใกล้ หล่อนเล็กน้อย แล้วแสดง ความ ประารถนาจริงใจของข้าพเจ้าว่า ข้า พเจ้าจะ พยายาม เป็น เพื่อน ที่ดี ของ หล่อนดังหวัง

“ดิฉันจะไม่กักเธอให้นั่ง อยู่ นาน ในบ้านนี้” หล่อนพูด “นาฬิกาติดบ ื่องที่ เคียงวงเองเธอเดินทางมาตลอด ทั้งวัน คงจะต้องเห็นคเห็นบ่อย ถ้า เท่าของเธออบอุ่นแล้ว ดิฉันจะพา

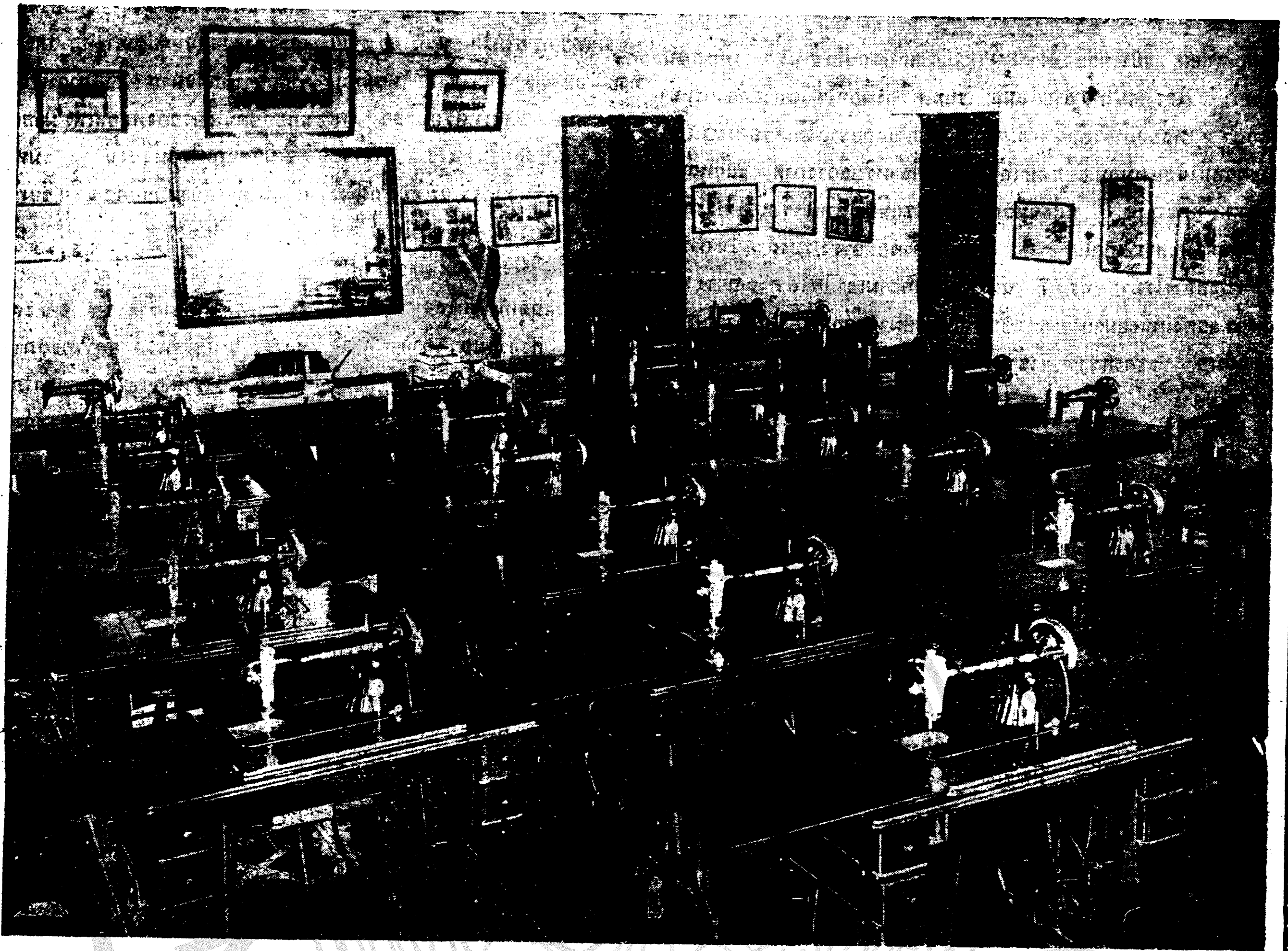
---ต่อไปหน้า ๒๔

สรรพคุณ ใช้ทาแก้พิษสัตว์

กัดต่อย, เมื่อย, ชัดยอก, เติล็ดนม, แก้ว ผาดศรีษะ, ฟกน้ำดำเขียว, ตะคิวชัก ใช้ น้ำมันตราแมลงมม จะหาได้ทันที

แสงทองวิทยาลัย วิทยาลัยการเรือนแห่งแรกในสยาม

ห้องเรียนวิชาตัดเสื้อของแสงทองวิทยาลัย

แสงทองวิทยาลัย ตั้งขึ้นโดยมีความมุ่งหมายจะเผยแพร่วิชาการเรือนและวิชาอาชีพ เพื่อผดุงเกียรติและเกียรติฐานะของสตรีสยามให้รุ่งเรืองเทียบทันสตรีในอาระประเทศ จึงได้ตั้งงบประมาณเปิดสอนวิชาวิชาสามัญ การช่าง เย็บปักถักร้อย ผูกถัก การเรือนและการครัวแบบไทยและต่างประเทศด้วยวิธีตัด เพื่อให้ปรากฏผล เก่งกล้ากันอย่างแท้จริง.

แผนกการครัว

ทำการสอนโดย คุณหญิงนิพัทธ์ กุศลพงษ์ (เพี้ยม บุนนาค)

สอนปรุงอาหารคาวหวาน การแกะและจัดผักให้เป็นภาพต่าง ๆ แบบไทยและต่างประเทศ และของพิเศษ เช่น เครื่องขบเคี้ยว, แยม, มาบาค, หอย, เยลลี่, ชนิน, ผักดองต่าง ๆ

อาหารแห้งสำหรับเดินทาง และขนมประคิษฐ์เป็นคอกไม่เหมือนธรรมดา รับทำเครื่องว่างอาหารคาวหวาน สำหรับงานพิธีต่าง ๆ ด้วย ราคาเข้ ารับ น.ร. ประจำ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้อยู่ต่าง จ.ว. ได้รับความสะดวก. วิชาตัดเสื้อตามหลักวิชาการ (Paris Fashion)

ซึ่งได้เปิดสอนเป็น แผนก พิเศษขึ้น ณ แสงทองวิทยาลัย เชิงสะพานกษัตริย์ศึก แขวงวัดสามง่าม วิชาสอนตัดเสื้อใน สมัยปัจจุบันนี้ใช้วิธีให้นักเรียนเลือกแบบเสื้อที่เห็นชอบ แล้วครูก็ตัดกระดาษรูปเสื้อเป็นแบบให้นักเรียนจำลองทาบ ผ่าตัดเอาเอง บางทีครูเป็นผู้กระดองดัดชุดเส้นดงบนผ้าให้ น.ร. ตัดตามขนาดตัว

ของนักเรียน หรือครุฑคิ้วให้เสียเอง แล้วนักเรียนเป็นแต่เพียงผู้เย็บ การสอนทำนองนี้เป็นทำนองมีวิชา กว่านักเรียนจะตัดเสื้อได้จริง ก็กินเวลาหลายปี มักคิดผิดพลาดและตัดไม่ได้ ตรงกับความประสงค์ ในแคตตาล็อก เพราะไม่ใช่สอนตาม หลักวิชาประกอบ ได้ผิด เท่ากับ ครูเป็นผู้รับจ้างตัดเสื้อให้นักเรียน และนักเรียนก็จะได้ วิชาเท่ากับ เป็นลูกจ้าง เย็บเสื้อของร้านตัดเสื้อแห่งหนึ่งเท่านั้น การที่นักเรียนภูมิใจว่าเรียนทำเสื้อได้ตั้งหลายสิบตัว และคิดว่ามีความรู้เพียงพอแล้วนั้น ผิดถนัด เพราะนักเรียนทำได้แต่เฉพาะแบบที่ครูให้และเฉพาะ ขนาดตัวของ นักเรียนเองเท่านั้น จะตัดให้ผู้อื่น หรือจะพลิกแพลง

ตัดตามแบบ แคตตาล็อก ที่ ตก เข้า มาใหม่เล่มอื่นๆ นั้น นักเรียนจะไม่สามารถตัดได้ถนัดเหมือนแบบในแคตตาล็อกจริงๆ นอกจากจะเป็นเพียงละม้ายคล้ายคลึงเท่านั้นเอง.

ตำราตัดเสื้อของแสงทอง

ซึ่งกำหนดว่าจะออกเดือนกรกฎาคม บัดนี้หม่เหตุขัดข้องเนื่องจากเงินภาพประกอบตำรายังไม่แจ่มได้ งานพอสมควรกับเป็นตำราที่ดีจริงๆ.

จึงขอวิงวอนให้ท่านอดใจรอไป อีกสักเล็กน้อย เพราะจะพิมพ์เสร็จในเร็ววันแล้ว ท่านที่สั่งให้ถึงทาง พ.ก.ง. และที่สั่งจ่องไว้ โรงเรียนจะรีบจัดส่งให้ทันที เมื่อตำราพิมพ์เสร็จเรียบร้อย หรือท่านที่สั่งจ่องเห็นว่าถ้าช้าเกินสมควร จะกรุณารับเงินคืน โรงเรียนก็ยินดีจะปฏิบัติตาม.

ยุพา บุนนาค

การสำรวจหา (ต่อจากหน้า ๑๐)

เปรียบการกระทำชนิด "การทูล" หรือ "การเมือง" คือคนไปจนมาจะเห็นแก่ประโยชน์ของตน เพราะตามนิยาย "พระกนิษฐา" ที่เล่ากันมาแต่ก่อนนั้น มีอยู่ว่า พระประหลาดรูปหนึ่ง ตั้งตัวเป็นคนดี ปฏิญาณว่าจะฉีกปลากเป็นอาหารทุกวัน พระรูปนั้นเป็นพระในศาลาคริสต์เคียน อยู่ในเมืองเดนท์ แต่ต่อมาออกไปพำนักในสถานที่อื่น โดยออกปลากเพราะหาไม่ได้ วันหนึ่งออกไปยังกระต่ายได้มา พลังขึ้นตรงขึ้นกระต่ายออกไปข้างหน้าด้วยมือซ้าย ยกมือขวาขึ้นทำท่าสวด และกล่าวถ้อยคำออกมาว่า "ข้าแบปคริสต์เจ้าให้ เป็นปลาตัวหนึ่งแล้ว" ดังนี้]

ในข้อเขียนของเซอร์ยอห์นฮาร์วีย์ได้แสดงถึงข้อความในรายงานของผู้ชำนาญให้หลายประการ รวมทั้งข้อที่ คณะกรรมการพิจารณาแล้วด้วย คณะกรรมการได้ชี้ให้เห็นถึงจุดสำคัญๆ บางอย่างในการสืบค้น ว่าไม่แต่เพียงพวกที่มีทักษะจะรายงานตรงต่ออย่างเดียว หากยังพยายามถึงกฎหมายอยู่ทุกประการ เช่น เรียกชื่อว่าหาให้ต่างออกไปเลย แล้วแต่จะมีปัญหาอย่างไร เซอร์ยอห์นให้ความเห็นไว้ในตอนท้ายว่า

"จาก รายงาน อันยาวยืดยาดจะสรุปได้ข้อหนึ่ง อันพอที่จะเกิดประโยชน์แก่วิธีปฏิบัติการของอังกฤษและชาวอังกฤษทุกคน ควรใส่ใจก็คือความแตกต่างๆ ที่ยังมีทักษะอยู่อีกเป็นจำนวนมากมานั้น ล้วนเป็นเมืองอยู่ในการปกครองหรือมีละกัน ก็อยู่ในอิทธิพลของอังกฤษแทบทั้งสิ้น เป็นความประหลาดใจอย่างถึงที่สุดที่เราได้ออกกฎหมายเลิกทาสมากว่าร้อยปีแล้ว และภายในประเทศของเรา ก็เป็นที่รู้กัน ว่าอังกฤษไม่มีทาส นับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา แต่

ไม่มีชาวอังกฤษสักคนเดียวที่จะรู้ว่าภายในประเทศของราชอาณาจักรอังกฤษบางประเทศนั้น มีอยู่ถึงกว่า ๑๒ ประเทศ ที่ยังมีการควบคุมและค้าทาสอยู่ อีก ไม่ต้องสงสัยเลย เป็นการประทุษร้ายต่อมนุษยชาติ.

เพื่อที่จะให้เห็นเป็นเด่นชัด และจากรายงานของเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายปกครอง ซึ่งแสดงว่า การค้าและควบคุมทาสยังมีหมดไปจากสังคมมนุษย์ ก็พอจะยกให้เห็นตัวอย่างได้ต่อไป. เช่น ในฮ่องกง อันเป็นแคว้นหนึ่งในภาคตะวันออกไกลที่อังกฤษมีอิทธิพลอยู่อย่างสูงในการปกครองตลอดระยะเวลา ๕๐ ปีที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่ทางราชการของอังกฤษได้ต่อสู้กับการควบคุมและค้าทาส อยู่ตลอดมา แต่ผลก็คือ พวกมิชชันนารีได้ทำให้นวนอยู่เป็นนิตย เพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้น ต่อสู้บ่อนกั้นจากการรุกรานของรัฐบาลอย่างเข้มแข็ง นี่เป็นเหตุที่ ๑.

สำหรับเหตุต่อไป คือ เหตุนี้เฉพาะในเขตที่อยู่นอกเขตคุ้มครองบ่อนกั้นของรัฐบาลอังกฤษ ก็ได้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการด้านนิบาตประชาชาติว่า "การค้าทาสและการควบคุมอย่างเข้มแข็งของพวกค้าทาส, ซึ่งแม้จะผิดกฎหมาย, ยังมีอยู่ในเอเดน" และแสดงต่อไปว่า "มีอยู่ไม่น้อยกว่า ๕๐๐๐ ถึง ๕๐๐๐ คน ที่ต้องดาเป็นสินค้าของมนุษย์จำพวกค้าทาสเป็นอาชัพ" นอกจากนี้ยังบอกความสำคัญไว้ด้วยว่า "เพียงแต่ผู้ต่อต้าน องค์เดียว ก็มีทาสเป็นของพระองค์อยู่แล้วไม่ น้อยกว่า ๘๐๐ คน"

เท่าที่สำรวจได้จากเมืองโคเวียคตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๐ มีแจ้งไว้ว่า "จำนวนคนที่เป้นทาส มีอยู่ประมาณได้ราว ๒,๐๐๐ คน" แต่จำนวนนี้ดูเหมือนจะลดลง มาก แล้ว ในปัจจุบัน เพราะการบารามปราบปราม เข้มงวดขึ้นมาก.

ในแคว้นบางแคว้นของพวกทูลเรียดร็คคอมด ที่ยังมีเจ้า ครอง นครอยู่ ก็มีในรายงานว่า "— ฉะเพาะพวกทาสที่ถูกใช้ตรอยอยู่ใน การงมไข่มุกนั้นไม่ทราบจำนวนแน่นอน แต่ความที่ประมาณได้ก็มีอยู่เป็นพันๆ ที่เดียว"

ตาม ถิ่น โกล่ ๆ ออก ไป อีก ในแอฟริกา สถานการณ์เกี่ยวกับการค้าทาสยังพิศดารแปลกประหลาดออกไปอีกมาก แม้ว่าจะเริ่มดับ แต่คณะผู้ชำนาญการสำรวจ ก็พยายามสืบค้นมาแสดงได้แจ่มกระจ่างหมดสิ้น คือ แถลงว่า "ยังมีทาสอยู่ อีกเป็นจำนวนที่เห็นจะคณานับใน แคว้นในแอฟริกาเหนือ และในแคว้นคาเมอรูน" และว่า "— มีหนทางที่ใช้ซ่อนดิน ดำหรับ ดิน ค้า ทาส อยู่ทางหนึ่ง ที่คิด ผ่าน ไป ทาง ที่ ศักดิ์ โทก ออกเฉียงเหนือของมณฑลโมร็อกโก และพวกเอเยนต์ รายสินค้าทาสเหล่านี้ให้แกชาวเมืองทางแถบทะเลเดดรีด" เรื่อง ทำนอง เดียวกัน นี้ ก็ได้มีแจ้งอยู่ สำหรับดินต่าง ๆ อีกหลายแห่งเหมือนกัน คณะกรรมการของนิบาตประชาชาติ ซึ่ง ตั้ง ขึ้นไว้ พิจารณาถึงเรื่องเกี่ยวกับการค้าทาสนี้ ได้แถลงเรื่องราวตามที่ พิจารณาและค้นคว้ามาได้แล้วหลายประการ โดยฉะเพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้หญิงที่ต้องตกไปเป้นทาสด้วยเดห์กุดของพ่อค้าผู้ มีใจประทุษร้ายต่อมนุษยชาติ.

ในเรื่อง ที่แถลง พวก ค้า ทาส มักเรียกชื่อ ผู้หญิง ที่เป้นทาสไปเสียแปลก ๆ เช่น "แม่หม้ายผัวร้าง" หรือ "เจ้าสาวผู้มั่งคั่ง" ซึ่งในที่สุดด้วยเดห์กุดของเขาก็พาเอา "แม่หม้ายผัวร้าง" หรือ "เจ้าสาวผู้มั่งคั่ง" ให้เดินทางเข้าไปสู่แดน "ทาสผู้มั่งคั่ง" จนหมดสิ้น. "คำขวัญ" ของทาสเหล่านี้ ไม่มีหมด เกิดถูกเกิดหลาน ก็ใช้ "คำขวัญ" ไม่มีหมด ไม่แตกต่างอะไรเลย กับในเมืองไทยเราในสมัยรัชกาลที่ ๕ ตอนต้น เป้นหญิง ที่นำ เวทนา และ นำศรีวิบัติใจ

ด้วยประการทั้งปวง เซอร์ยอห์นฮาร์วีย์ กล่าวไว้ในบท ประพันธ์ ของ ท่าน คอน หนึ่ง ว่า "เมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็ได้ ยินกัน ถึงเรื่องการค้าทาสในอินเดีย — — — ไม่มีใครเคยที่อ่าน รายงาน ของคณะกรรมการพิจารณา เรื่องทาสของ ดัชนีบาตประชาชาติแล้วจะไม่มีความรู้สึกเศร้าใจในความเป้นไปและเป้นอยู่ ของชาวพื้นเมืองบางพวกแห่งอินเดีย เพราะตามสภาพที่ดำรงอยู่นั้น จัดได้อย่างเด็ดขาดว่า เป้นสภาพของทาสอย่างมีพลังถึงสูงส่ง — —

เท่าที่ปรากฏเมื่อมีกฤษฎา (ค.ศ. ๑๘๓๕) คณะกรรมการการสำรวจทาสทำให้เห็นเด่นชัดขึ้นหนึ่งว่า ไม่มีความสงสัย อันใดในเหตุผลที่ทางเจ้าครองนครอินเดียได้แจ้งมา แล้วก็นำให้ ทางการรัฐบาลของ อินเดียกระทำ การอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุผลอันชัดเจนเพราะ คือให้เชิญเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองบรรดามลรัฐต่างๆซึ่งเคยแสดงเจตนาว่าควรให้ มี การ ควบคุม ซึ่งคล้ายๆกับการค้าทาสอยู่ อีกต่อไป มาประชุมกัน. ผลของการประชุมก็เพียงแต่คงความจำเป็นหรือความต้อง การของแต่ละรายนั้นเอง ไม่มีอะไรอื่น — ข้อแม้ ของเขาก็ว่า เพื่อ บ่อนกั้นเศรษฐกิจตกต่ำบ้าง ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป้นคำแก้ ง่ายเกินไป จริงอยู่เป้นเหตุผลที่ดี และเป็นการกระทำที่กล้าหาญ แต่ผลของมันแล้ว—คืออะไรกัน ?

ในที่สุด คณะกรรมการกลับกล่าวอย่างเปิดเผยว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอินเดียของอังกฤษ ไม่สามารถที่จะจัดการให้ การ ควบคุมคนแบบค้าทาสเลิกร้างหมดไปได้. มันนอนละ. ข้าพเจ้าไม่เถียงในข้อหานี้ อังกฤษทำไม่ได้ ในเรื่องขจัดปัญหาการเลิกควบคุมคนคล้ายควบคุมทาสในอินเดีย. แต่เหตุผลของการที่ปฏิเสธว่า ทำไม่ได้ นั้น บรรดาผู้รู้ทั้งหลายย่อมเข้าใจแจ่มแจ้งว่า ทำไม่ได้เพราะทำไปคณาคำนะอย่างคนๆ

ความรักของเบนแอร์ (ต่อจากหน้า ๒๓)

ไปยังห้องนอนของเธอ ฉันจึงให้ คืนขึ้นที่สว่างแล้ว
ห้องของเธออยู่ติด กับ ห้อง ของ ฉัน
ห้องนี้เล็ก แต่ฉันคิดว่า เธอคง
ชอบห้องนี้มากกว่า ห้องใหญ่ ๆ ทาง
ด้านหน้าตึก ห้องเหล่านี้น่าจะมีเครื่อง
ตกแต่งห้องงดงามกว่าที่จริงอยู่ แต่
ว่าเงียบเหงาและเปลี่ยว ตัวฉันเอง
ไม่เคยนอนที่นั่นเลย”

ข้าพเจ้าชอบคุณหล่อนในการที่กรุณา
คิดเล็กให้เหมาะเจาะ ข้าพเจ้า
รู้สึกเห็นด้วยกับการเดินทางมาก
จึงพร้อมที่จะไปพักผ่อน หล่อนถือ
เทียนนำข้าพเจ้าออกจากห้อง ในชั้น
บน หล่อนไปตรวจตราประตูห้อง
โลงว่าปิดเรียบร้อยแล้ว หรืออย่างไร
แล้วก็ได้กุญแจ นำข้าพเจ้าขึ้นข้างบน
บรรไดและราวบรรไดทำด้วยไม้ โอ๊ก
มีทางเดินโอบอ้อมไปยังห้องนอน ทั้ง
ทำให้รู้สึกตัวมากกว่าบ้าน เมื่อ
ข้าพเจ้าเข้าไปในห้องนอนของข้าพ
เจ้า รู้สึกดีใจว่าห้องนี้เล็ก และ
ตกแต่งด้วยเครื่อง เรือนทึบ สบาย แบบ
ธรรมดา

นางแฟร์แฟกซ์กล่าววาทะที่ดี
แก่ข้าพเจ้าอย่างเมตตากรุณา แล้วก็
ออกไป ข้าพเจ้าปิดประตูเพ่งพินิจ
ดูโดยรอบ ภาพห้องน้อยอันน่าอยู่
ของข้าพ เจ้า ค่อย ชับ ให้ ความ หวาด
เกรงในความสง่า ตระหง่าน ของห้อง
โลง บรรไดและทางเดินยาวและเยือก
เย็นนั้น หายไป ข้าพเจ้ารู้สึกดีว่า วัน
เวลาที่ต้องเห็นเหนื่อยทั้งกายและใจ
สิ้นสุดแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าอยู่ในสถานที่
ที่ๆปลอดภัย ข้าพเจ้าคุกเข่าลง
ขอบพระคุณพระเจ้า ก่อน ที่ จะลุกขึ้น
มีได้ ลืมสวดอธิษฐานขอให้นางต่าง
เห็น ชีวิตต่อไปใน เบื้อง หน้า ราม รัน
ระคองดั่งสายฟ้าได้ประสพความเมตตา
กรุณาตามที่ได้ประสพในวันนี้ ทั้งๆที่
ยังมีได้กระทำชอบสิ่งใด ในคืนนั้น
หนทาง ของ ข้าพเจ้าปราศจาก ขวาก
หนาม ด้วยอ่อนเพลียและอิ่มเอิบใจ
ไม่จำนักข้าพเจ้าก็หลับสนิท เมื่อ

ห้องนี้เป็นห้องเล็กที่แจ่มใสดี
ขึ้นสำหรับข้าพเจ้า แต่งอาภรณ์ด้วย
เข้ามาทางม่าน หน้าต่าง ด้านเงินงาม
ให้เห็นภาพกำแพง กระดาษ และพรม
พรม ไม่เหมือนอย่างกระดาน เป้า
และผ้าติดโลงเรียบที่โลง จิตใจ
ข้าพเจ้าชื่นชมด้วยภาพนี้ ทรัพย์สิน
สิ่งนอกกายมีค่ามากเหนือผู้เยาว์ ข้า
พเจ้าเคยคิดเมื่อไม่นานมานี้ว่า ฉากชีวิตอัน
งดงามของข้าพเจ้าเริ่มเบื่อกแล้ว ไปรย
ปรายได้ด้วยดอกไม้ และ ความสุข ลำ
ราญ ความสุขกับชีวิตที่งดงามและงาน
หนักเมื่อกลางคืน

ข้าพเจ้าอดทน แต่งกายอย่างระ
มัดระวัง จำต้องแต่งเรียบๆ เพราะ
ว่าข้าพเจ้าไม่มีเสื้อผ้า หรือ เครื่องแต่ง
กาย ขึ้นใด ที่ ไม่ ได้ ทำ ไว้ อย่าง เรียบ
ธรรมดาที่สุด ข้าพเจ้ายังคงดูแล
ให้ปราศจากความเรียบร้อย นิสัยของข้า
พเจ้าไม่ชอบให้ลักษณะ อาการ กิริยา
ที่ปรากฏทำให้ขาดความนับถือ หรือดู
เป็นคนไม่เรียบร้อย ตรงกันข้าม
ข้าพเจ้าอยากให้เป็นคนดี แต่งกายเยน
ตา บางครั้งข้าพเจ้าก็เสียใจว่า เกิด
มาเป็นคนไม่ดีเลย อยากให้เป็นคน
ดีทุกอย่าง จมูกตรง ปากดีงาม
ข้าพเจ้าปรารถนาให้ รูป ร่าง สง่า งาม
สง่า รู้สึกว่าโชคชะตาชีวิตเกิดมาร่าง
เล็ก ซีดเซียว และหน้าตาก็ผิดประ
หลาดกว่าคนทั้ง หลาย ไม่งดงาม
เหตุใดในข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกนี้ ?
อยากที่จะตอบได้ ข้าพเจ้าเองก็ตอบ
ตนเองไม่ได้แน่แท้ แต่กระนั้นข้า
พเจ้าก็เกิดผลประการหนึ่ง เป็นเหตุ
ผล ชะ นิด ธรรมดา ธรรมดา ด้วย
อย่างไรก็ตาม เมื่อข้าพเจ้าปิดประ
มณัฏ์ตรงยัดของข้าพเจ้า และสวม
เสื้อผ้า จิตใจข้าพเจ้าก็คิดถึงนางสาว
นั้นที่เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็
เห็นว่า รูปร่างของข้าพเจ้าน่าจะพอที่
จะไปปรากฏ กาย ต่อ นาง แฟร์ แฟกซ์
ได้แล้ว ส่วน ศิษย์ ใหม่ นั้น อย่าง

โยนจะเดินชีวิต (ต่อจากหน้า ๘)

ในช่วงระยะเวลาอันรวดเร็ว โยน --- โยนล้มอย่างตกไม่ขึ้น!
แต่คง ดำเนิน ไป อย่าง เรียบ ร้อยและดี ถ้าไม่ได้นายแพทย์ที่ดี หรือพูด
ในเรื่องต่างๆหลายเรื่องเช่น “เซนต์” ให้ถูก ถ้าไม่ได้เงินที่จ้างหมอได้ ถึง
“ฟอร์เซกิง ออด อาเธอร์” และ ขนาดแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้า เราท่านอาจ
“โนโมเรเดส” จะได้เห็นหน้าปกหนังสือชาวภาพยนตร์
ทั่วโลกระบายดีคำไปทั่วกันก็ได้

แต่แล้วถ้ามีของเรอฟริชช็อตโทน เพราะฉะนั้น เมื่อหาย ช็อคแล้ว
ก็เตือนว่าควรระวังรักษางานให้น้อยลง จึงยกเลิกการเดินทางกันในเรื่องอื่นๆ
เพื่อแบ่งเวลาว่างไว้สำหรับวันหน้าอีก หก คบผูกพันแต่โยนครอบครัว-
มิฉะนั้น ถ้าไม่ยากคายในไม่ช้า คำ หวานใจของเขา --- และของ โลกด้วย.

น้อยก็ยังไม่ถึงแก่ เกตติยธวัช ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเบียดหน้าต่าง แล้วตรวจตรา
ดูว่าได้ใจดวง สิ่งของ ต่าง ๆ บน โต๊ะ
เครื่องแต่งเป็นที่เรียบร้อย จึง ได้
ออกไป

เดินทางทางเดินยาวนั้น มาดง
บรรไดไม้ โอ๊กขึ้นเป็นเงาเงา แล้ว
มาถึงห้องโลง ข้าพเจ้าหยุดอยู่
ที่นั่นประมาณหนึ่งนาที คุรภาพที่
ชวนอยู่ตามผนังห้อง (ข้าพเจ้าจำ
ได้ว่า เป็นภาพชาย หน้าตาดีมั่งทั้ง
ภาพหนึ่ง อีกภาพหนึ่งเป็น ภาพ
สตรีผมยาว สวมเสื้อไหม้) ดู
ตะเกียงทองเหลือง ที่แขวน ห้อย จาก
เพดาน และกรอบภาพที่เรือนใหญ่
ทำด้วยไม้ โอ๊กและสลักลวดลาย ประ
หลาด ทุกสิ่งทุกอย่างดูสง่างามมาก
ประตูห้องโลงซึ่งเป็นกระจกครึ่งหนึ่ง
นั้นเปิดอยู่ ข้าพเจ้าก็ข้ามธรณี
ประตูออกไป เวลาเช้าในฤดูใบไม้
ร่วงวันนั้น อากาศปลอดโปร่งสบาย
แสงอาทิตย์ส่องตาม ต้นไม้ ใหญ่ และ
ทุ่งนาที่ยังเขียวชะอุ่ม แสงแดดเข้ามา
ถึงบริเวณสนาม ข้าพเจ้าเงยหน้า
ขึ้นสำรวจดูด้านหน้าตึก ตึกนั้น สูง
สามชั้น ชั้นหนึ่งๆไม่สูงกว้างใหญ่
นัก แม้ว่าจะดูเป็นสถานที่ที่ดีถ้า
ภัยไกลออกไปโน้นเป็นภูเขา ไม่สูง
ถึงเหมือนที่ภูเขาที่ล้อมรอบโลง ไม่
สูงชัน และไม่ถึงกับเป็นแดน แบ่ง
แคว้นนั้นให้ห่างจากชาวโลก แต่
กระนั้นก็เป็นภูเขาที่ดีและแปลก

เปลี่ยวพอใช้ ดูเหมือนจะโอบอ้อม
รอบรอบวันพิสดารกันเสียห่างจากสมมุ
ชน จนไม่น่าจะนับเข้าแดนแห่งมิด
คอต มีหมู่บ้านน้อยๆ หลังคาจาก
ตั้งอยู่ทางด้านหนึ่งของเทือกเขาเหล่านี้
วัดของแคว้นนี้ตั้งอยู่ ใกล้ ขอรัน
พิสดาร จะมองเห็นยอดวิหารเก่าแก่
เด่นอยู่ ระหว่าง ตัวตึก และ ประตู ได้
สนิท ขณะที่ ข้าพเจ้า กำลัง บรรเท
ด้วยภูมิภาพอันสงบและอากาศ สดชื่น
ดังที่พึงได้ของนกกระทา ร้อง และสำรวจ
ห้องโลงอันกว้างใหญ่ และคิดคำ
หนึ่งว่า สถานที่ใหญ่โตนี้หรือที่หญิง
ชราเช่นนางแฟร์ แฟกซ์มาอยู่แต่เดียว
ดาย ภาพสตรีผู้ นึกปรากฏกายอยู่
ที่ประตู

“อะไรกัน! ออกมาแต่เช้า
เที่ยงหรือ?” หล่อนพูด “เธอเป็น
พวกคนแต่เช้าตรู่” ข้าพเจ้าเดินเข้า
ไปหาหล่อน และได้รับจูบที่หน้า
ชน.

“เธอชอบรอนพิสดาร?” หล่อน
ถาม ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าชอบ
มาก

“ถูกแล้ว เป็นสถานที่ที่งดงาม
แต่ฉันเกรงว่าจะรกร้าง เว้นไว้แต่นาย
โรเซสเคอร์จะคิดมาอยู่ที่นั่นนอน
หรืออย่างน้อยก็มาเยี่ยมเยียนคนใดให้
บ่อยครั้งกว่านี้ ตึกงามใหญ่ๆที่งดงามๆ
จะคง อยู่ได้ ก็ ด้วย เจ้าของ หมัน ตก
แต่งดูแลเดิม”

---ต่อไปหน้า ๒๕

แถลงการณ์แสงทอง

แสงทองวิทยาลัย ตั้งขึ้นโดยมีความมุ่งหมายจะเผยแพร่วิชาการเรียนและวิชาชีพ เพื่อผดุงเกียรติและ
 วิทยฐานะของสตรีสยามให้รุ่งเรืองเทียบทันอารยประเทศ ฉะนั้น เมื่อปรากฏว่ามีบางสำนักชอบดกแบบการ
 โฆษณา หรือคอยเอาอย่างด้วยประการหนึ่งประการใดก็ดี แสงทองวิทยาลัยมีความรู้ ตักยัดเป็นอย่างดี
 ในการที่ได้เป็นผู้นำในวงแห่งวิชาการเหล่านี้ด้วยความปรารถนา จึ่งนึ่งเคยได้มาเป็นเวลานาน แต่บัดนี้การ
 ปรากฏชัดแจ้งว่าสำนักที่ชอบดกแบบโฆษณาทก ๆ อย่างนั้น ไม่สามารถทำการรอนให้ผู้เรียนได้รับความรู้
 อันแท้จริง เพราะวิชาบางอย่างที่จัดไว้เป็นหลักสูตรของแสงทองวิทยาลัย เป็นวิชาที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ ของ
 ชาวต่างประเทศ และวิชาที่ชั้นสูงของชาวยุโรปก็มักกันนักหนาในสมัยก่อน ฉะนั้นเมื่อครูของสำนักนั้น ๆ
 ไม่ได้ศึกษามาแต่แรก แต่ได้ประกาศรายชื่อวิชาไปแล้วโดยมิได้คำนึงถึงความเสียหายภายหลัง มุ่งแต่จะให้
 ประชาชนเข้าใจว่า เป็นสถานที่ ๆ เพียบพร้อมไปด้วยวิชาวิสามัญการช่างที่ติดเทียมกับแห่งอื่น ครั้นผู้สมัคร
 เรียนก็สมัครตั้งของขึ้นฉนั้น และบอกว่าเป็นวิชานั้น ๆ เพราะคิดเสียว่ามีน้อยคนนักที่จะทราบความจริง และ
 ผลที่นักเรียนได้รับก็คือ พลาดหวังความตั้งใจของตนได้ ด้วยระยะเวลาและทุนทรัพย์ เพื่อหวังความเจริญ
 ก้าวหน้าในศตวรรษนี้ ๆ อย่างแท้จริง และผลร้ายเป็นอย่างมากก็คือ แทนที่นักเรียนจะได้ใช้เวลาศึกษาเล่าเรียน
 เสียแต่ต้น ๆ จากสถานที่ตั้งขึ้นเพื่อหวังความเจริญในวิชาประเภทนี้ กลับต้องมาเสียเวลาด้วยหลงเชื่อคำโฆษณา
 ลวงนั้นโดยมิได้รับผลสมควรอย่างใด และถ้ายังเป็นนักเรียนที่มีความเพียรพยายามมากด้วยแล้ว ก็จำต้องลงทุน
 ยื่นออกไปเรียนทวนใหม่จากสถานที่ตอกเช่นนี้ นับว่าเป็นการทำลายเวลาศึกษาและ หนองการอาชีพของนักเรียน
 เป็นอย่างมากทีเดียว เมื่อมีการกระทำที่ไม่สุจริตเกิดขึ้นเช่นนี้ แสงทองวิทยาลัยรู้สึกเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง
 ที่จะต้องเตือนใจผู้ที่ปรารถนาจะศึกษาวิชาสำหรับสตรีให้ทราบความจริงเสียบ้าง เพื่อป้องกันมิให้มหาชนเข้าใจว่า
 สถานที่สอนวิชาเหล่านี้ เป็นสถานที่ไม่ควรเชื่อถือเหมือนกันไปด้วยเสียทั้งหมด

สิ่งที่ท่านควรกระทำเพื่อมิให้รู้สึกเสียใจภายหลังนั้น คือ ก่อนที่ท่านจะเข้าสมัครศึกษาในสถานที่ใด ๆ ก็ตาม
 อย่าเชื่อคำพูดของผู้รับสมัครนักเรียนเสียก่อนจะได้ พิจารณาการดำเนินงานของสถานที่นั้น ๆ ให้ทราบความจริงแน่
 ชัดแน่แต่แสงทองวิทยาลัย ซึ่งเป็นที่ให้คำแนะนำแก่ท่าน.

๑. รูปนักเรียนที่ถ่ายไปทำการโฆษณานั้น ถ่ายจากจำนวนอันแท้จริง หรือถ่ายจากจำนวนน้อยให้เป็นจำนวน
 มากด้วยเทคนิคของการถ่าย หรือ น.ร. ชุดเดียวกันแต่ถ่ายซ้ำ ๆ หลายครั้งในลักษณะต่าง ๆ กัน แล้วนำไป
 โฆษณาเป็นแผนกต่าง ๆ

๒. นักเรียนที่เห็นเป็นจำนวนมากนั้น มาเรียนด้วยใจรักวิชาของสถานที่นั้นจริง ๆ หรือเป็นผู้ถูกเรียกให้
 มาเรียนโดยไม่คิดค่าสอน เพื่อให้มหาชนเข้าใจว่ามีผู้นิยมมาก

๓. สถานที่และจำนวนนักเรียน เหมือนกับรูปถ่ายหรือไม่

๔. สถานที่ทำการสอนนั้น จะบรรจุนักเรียนได้ไ้มากเท่าคำบอกเล่าของผู้รับสมัครหรือไม่

เมื่อท่านพิจารณาเหตุผลเหล่านี้ด้วยความแน่ชัดแล้ว จะไม่เป็นการยากสำหรับพิจารณาต่อไปว่า ข้อความที่
 สถานที่โฆษณานั้น ๆ โฆษณาจะมีความจริงอยู่สักกี่เปอร์เซ็นต์

เนื่องจากแสงทองวิทยาลัย ทำการสอนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จึงมีผู้นิยมมาศึกษาเป็นจำนวนมาก บัดนี้
 ปรากฏว่ามีบางสำนักได้กล่าวคำได้ร้ายต่อแสงทองวิทยาลัยด้วยประการต่าง ๆ ด้วยประสงค์จะให้มหาชนเสื่อม
 ความนิยม เพราะฉะนั้น แสงทองวิทยาลัยขอประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบทั่วกันว่า ถ้าท่านผู้หนึ่งผู้ใดได้
 ยินคำกล่าวชั่วร้ายถึงแสงทองวิทยาลัยในทำนองมุ่งร้าย และกรุณาเป็นพยานให้ข้าพเจ้าด้วยหลักฐาน
 บริบูรณ์แล้ว เมื่อศาลวินิจฉัยถึงโทษผู้กระทำความผิดเรียบร้อยแล้ว แสงทองวิทยาลัยจะจ่ายเงินให้แก่ท่าน ๑๐๐ บาท
 และยกค่าปรับใหม่จากจำเลยให้ทั้งหมดด้วย

แสงทองวิทยาลัย

ถนนพระราม ๑ เชียงพานกษัตริย์ศึก แขวงวัดสามง่าม

การสำรวจหา (ต่อจากหน้า ๒๓)

กลับร้ายกลายเป็น (ต่อจากหน้า ๒๕)

ของคณะ กรรมการ นั้น ต่าง หาก. ไปรกรเข้าใจว่า นี่ข้าพเจ้าพูดอย่าง ผู้สังเกตการณ์ หาใช่เพื่อบ่ง กั้นเกียรติแห่งชาตินิตนโดยเจตนา ไม่สุจริตมิได้”

จากถ้อยคำ ของเซอร์ยอห์น ฮา วิส ย่อมบอกอยู่ด้วยอย่างชัดเจนว่า จำนวนหาหรือบุคคลผู้ มีสภาพคล้าย ทยายมีอยู่ อีกมากมายเพียงใด. ซึ่ง บุคคลผู้ มีชีวิต เช่นเดียวกับนั้น ก็มีอยู่ อีกไม่เน่น ในพม่า, เบงกอล แคนด และมลายู และผู้ คอบคุมโรยมาก ก็เป็นพวกนายเงิน การ คอบคุม เหล่านี้ เป็น การ คอบคุม ที่ไม่ผิด กฎหมาย แต่ว่ากั้นในลัทธิมนุษยธรรม แล้ว ผิดอย่างร้ายกาจ.

ตามสถิติของหนังสือพิมพ์ เดลี เฮราลด์ ที่แสดงไว้ในเรื่องหาหมีแจ้ง อยู่ว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๐ ถึง ค.ศ. ๑๙๓๕ ได้มีหาหมีราว ๓๓๕ คน ที่ หันเข้ามาขอพบบารมี ราชทูตอังกฤษ ณสถานทูตที่เบตาห์ เพื่อขอความ บังคับกันภายใต้ร่มธงของอังกฤษ.

และสถิติของหนังสือพิมพ์ นักได้ แสดงถึงทางการรัฐบาลของจีนซึ่งเคย เผยแพร่ข่าวถึงพรรคหนึ่งที่มีประสงค์ จะโค่นการค้ำหา และการคอบคุมคน แบบหาหมีให้หมดเดียนราบ พวก ที่คอบคุมคนแบบ หาหมี ชื่อ เรียกว่า มุยไซและมี ‘ถิ่นคำ’ อยู่ราวๆ ๓ ล้าน ซึ่งปราบ ลงได้ เรียบ ร้อยเหมือนกัน

แต่เมื่อปราบแล้วก็ได้พาความหนักใจ มาด้วย คือการที่จะอบรมศึกษาคน ๓ ล้านให้รู้จัก การ ครอง ซื่อสัตย์ ของ คนเอง.

ซินญอร์ ซูวิช ซึ่งเคย ทำหน้าที่ เกี่ยวกับการต่างประเทศของมอโกลี นิม ก่อนก็ได้แถลงว่า เมื่ออดีต ได้ เข้าปกครอง อมิตต์เนี่ยน ก็ได้ จัดการชำระล้าง เรื่อง หาหมีใน อมิตต์ เนี่ยน เฉพาะเขตที่ติดต่อกับอาณา จอมลันไป อาทิเช่นใน เขตที่ เกอ กัมมอยู่ถึง ๒ หมื่นคนซึ่งได้ ปลดปล่อย เป็น อิสระ จำนวนหนึ่งเป็นเพียงเศษหนึ่ง ส่วนห้าที่มียู่ ทั้งหมดทั่วประเทศ.

ในตอนสุดท้าย เซอร์ยอห์น ฮา วิส ได้ประวิงความ หวังไว้ ถึง เรื่องหา ว่าอย่างไรเสีย ยุติติงก็คงจะได้เข้ามา สู่ สหประชาชาติในนามประชาชาติในสมัย ประชุมเดือน กันยายนนี้ เป็น แน่ นอน และก็หวังว่า ผลของการ คดลงคง จะ มีผลทางให้กำจัด อาชีพ ที่ ประทุษร้าย ต่อ ชาตินุษย์นี้ ให้ หมดสิ้นไป โดย รวดเร็วแน่นอน แม้จะเป็นการยากอยู่ ดังหนอยก็ตาม.

จำนวนหาหมีอยู่ ทั่วหมดในโลก ปัจจุบันนี้ เล็ด ชิมมอน. เคย ประ มานไว้ว่า มีราว ๕ ล้านคน แต่ผู้ ชำนาญการสำรวจคนหนึ่งชื่อ ซี. เอฟ. แอนดรูว์สแถลงว่า มีมากกว่าจำนวน นั้นอีกด้วยซ้ำ และเป็นกรรมมากกว่า ที่ไม่ใช่เล็กน้อย.

แล้วกรับเข้าไปในห้อง เพื่อประทับ ใจ ไม่ว่าที่ไหน โดยมีได้รับ หัวมีมือกระทำด้วยยานเรื่องนายหน้า ก่อนที่วลี จะละล้าละลัก คอบ รับตำแหน่งที่ใจห่อ้น ส้มคร ที่สุดได้ ก็มีสภาพสตรีกดางคน ผู้หนึ่งมาสถิต ที่ชนแลวกระซอกตัวห่อ้น ลงมาที่- ดานบ้าน คาทำนเขี้ยวเป็นแมลงวัน หัวเขี้ยว.

“เป็นหน้าที่ ของฉัน ที่จะ ค้ม- ครองบังกันพวกหญิงสาวอย่างแย่ง หัก แต่ในฐานะที่เป็นสมาชิกกิตติม ฐาน ฉันเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ขององค์ การ สตรี ชื่อว่า กรรมกรนิยาน- เคราะห์ ส้มาคม ระวังให้ดี ระวัง พวกนายจ้าง ให้ จงหนัก ระวัง!”

เสียงท่านคำรามในคอ “จะไปรั้ง ใจได้ว่า ยายแก่คนนั้น มิได้หลุด มาจากปากคลองด่านนะ ฮะ? รู้ได้ ยังใจว่าแกจะไม่ใช้ ให้นวดหรือบดยา ลมจนหามรุ่งหามค่ำ หรือหลอก เขาไปแลกข้าวของเสียละ ฮะ? ขอ ให้รู้ละ ถ้าไปรับงานไม่ว่าประเภท

โปรดให้ ได้รับ ประโยชน์ อย่างยิ่ง” ให้เป็นแบบ “ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันให้ ได้รับประโยชน์เท่าเทียมกัน” หมายความว่า ความ ผ่อน ปรนใด ๆ ซึ่ง อัครภาคต่างฝ่ายต่างยินยอมประนีประนอมให้กัน ก็ให้คอบอยู่ในระหว่าง อัครภาคคู่ สัญญานี้ๆ พันความเกี่ยวข้องของอัครภาคคู่ สัญญาใด อื่นๆ ที่ จะว่าความเข้ามาขอสิทธิเท่าเทียมกัน อย่างนั้นจะเป็นการดีหาหนอยไม่.

จริงอยู่ แบบ “ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันให้ ได้รับประโยชน์เท่าเทียมกัน” เป็นแบบที่ สหประชาชาติอเมริกาคิดใช้เป็น มาตรฐาน แห่ง การ ทำ สัญญาของ สหประชาชาติอเมริกา ซึ่งถึงแม้มหาประเทศในยุโรป จะคำหาว่าไม่ชอบ ถูก โจมตีโต้แย้งในศาล อนุญาโตตุลาการที่กรุงเฮกอย่างหนักหน่วง สหประชา ชาติอเมริกาที่หาหนอยไม่ คงยืนกรานไข้อยู่สืบไป ในหนังสือสัญญาทาง พระราชไมตรีที่จะแก้ไขในแง่ยุติธรรม และสภาพ เราจะใช้แบบนั้นบ้าง ไม่ได้หรือ?

โดยมิได้รับ อนุมัติจากสมาคมฉันใดก็ เป็นโดน ถูกเจ้าหน้าที่ของ.ราชบัลเบียว! สมา คมฉันเป็นค่อนราชการ รู้ไหม?” วดีหน้าเสีย “แต่ทำไมราชการ จึงจะไม่ให้ คิดฉันได้งานละคะ?”

“ไม่รู้หรือ!” สสภาพสตรี คว้าอย่างไม่สุภาพ “นั่นเป็นธุระ ของกรรมการอำนวยความสะดวกทั่วไปต่าง หาก แต่ในฐานะที่เป็นสมาชิกกิตติม ศักดิ์ ฉัน ต้อง บำรวม อย่าง เด็ด ขาด...”

“โอ้...” “อย่ามาล้อฉันนะ! รู้จักคำ ที่สูงบ้างสิ! แกต้อง มาจาก ทะเบียน กับสมาคม เร็วๆ นี้แหละ เดียวฉัน ที่ตั้งชื่อไว้แล้วมีราว ๕๐๐ คนได้ คน เหล่านี้สมาคมจะอนุญาตให้รับงานทำ ได้ ต่อเมื่อสมาคมรับรองแล้วว่า ผู้ ที่ประสงค์ จะจ้างนั้นเป็นผู้ที่น่าจะเป็น ---ต่อไปหน้า ๒๘

เพื่อนหนังสือพิมพ์ (ต่อจากหน้า ๘)

สัญญาไมตรี

“พิเคราะห์ดูหนังสือสัญญา ทางพระราชไมตรีที่เราได้ทำไว้กับนานา ประเทศที่แล้วๆ มา รู้สึกว่ายังมีข้อความแตกต่างกัน การแก้ไขจึงน่า จะแก้ไขเสียให้เข้าปรกติด้วยกัน โดยเฉพาะก็คือ ความผ่อนปรนของเรา กับปัญหาเรื่องการใช้แบบ “ชาติที่โปรดให้ ได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง” การ เอาแบบ นี้ไปในตัวหนังสือสัญญาไม่ทำให้ เราได้รับ ประโยชน์อย่างใด เลย ที่เรา... เว้นที่เราเห็นสมควรความเหตุผลก็ จะ ผ่อนปรนให้ แก่อัคร ภาคคู่ สัญญาของเราโดยเฉพาะ จะต้องต่อเนื่องโดยนัยนี้ไป ถึง อัครภาค คู่ สัญญาอื่นๆ โดยไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้น ถ้าเราจะ แก้แบบ “ชาติที่

หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีที่จะทำกับนานาประเทศ จะต้อง เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร เพื่อรับความเห็นชอบ สภาผู้แทนของเราประ กอบด้วยสมาชิกซึ่งมีวุฒิและอาชีพต่างๆ กัน เราทั้งหลายนักการเมือง นัก การทูต นักการทหาร เนติบัณฑิต ทนายความ พ่อค้า คหบดี หมอยา คดอดไปจนกระทั่งกรรมวย และมีใช้กันมว เช่นหมื่นผดุงและนายขนม คัม คอกหรือที่ใดเคยก็ เกียรติของชาติไว้ ในระยะหัวเดียวหัวต่อ --- ท่านเหล่า นี้ทั้งหมดนั้นแหละ จะได้ร่วมกันตรวจดูหนังสือสัญญาทาง พระ ราชไมตรี ที่จะแก้ไข จึงเป็นที่หวังได้ว่า ซึ่งจะให้ฝ่ายเราเสียเปรียบ จน เกินไปนั้น คงไม่มี”

หนังสือพิมพ์เสรีราษฎร์

กลับร้ายกลายเป็นดี (ต่อจากหน้า ๒๖)

นายจ้างผู้ที่มีฐานะดีจริงๆ ซึ่งเราเดินโต๊ะวัดหอยกระโงมลงเข้าไปในรม ต้องเสียเวลาสืบสวน คนหนึ่งๆ คงเดือนเศษนะ! เห็นไหมว่า ส้มมากมเราครอบครอบเพียงไร? นายจ้างตั้งว่าเราอยู่บริบูรณ์แล้วถึง ๘ คนนะ และที่อาศัยจะมาถึงอีกก็คงมีเหมือนกัน แต่ยังไม่รู้จำนวนแน่ เพราะรายงานประจำเดือนก่อน ของส้มมากมยังไม่ได้ออกเดือนนี้ ถ้าอยากจะทำงานจริง ต้องไปรายงานตนกับเลขานุการส้มมากมทุกๆ วันพุธ เวลาเที่ยงตรงที่บางซื่อ หรือสาขาส้มมากมที่ถนนตกก็ได้ เราไปประชุมร้องเพลงสาธกมัยอุทัยเจ้าน้ำดังเสียง ให้เปล่าๆ มีพระวิสุทธิธรรมนุญจำลองให้บูชาและเช็คปลั๊ก ๑๕ สตางค์ ค่าคงเก็บบำรุงกองทัพอากาศ ---

“โอ้! นี่จะให้ดิฉันทำอย่างไรคะ คุณนาย ดิฉันขัดสน”

“มาข้างนอกเถอะ จะบอกให้ท่าน ส้มมากมิกิตติมศักดิ์ว่า ขอซื้อวัดถากถุกถุกถึงมานอกบ้าน ที่ประตูบ้านมีรถยนต์นั่งจอดรออยู่ คนหนึ่ง ถ้าขณมานอกถะเป็นปกติจิบนะ! ว่าแล้วท่านก็ขมวดขมบรีไป

วัดมองดูไฟท้ายจนดับตา และเดชะหมายรถยนต์คันของท่านส้มมากมิกิตติมศักดิ์ตนเองแหละ ที่ป็นอุปการณ์ให้ภรรยานายตรวจจรรางคนหนึ่ง รวย รวย แปร เก้าที่ร้านกาแฟแมนส์ คิง ตาม คำตั้ง ถึงถึงกะด้าม ต้องถบ้วยในวันรุ่งขึ้น เนื่องด้วยราวศีรษะ

“เห็นจะต้องพึ่งคุณพระเสียแล้ว” วัดถอน ทรง อย่าง ท้อใจ แล้วรีบเดินตะบึงไป ตาคอยแลดูเจ้าซึ่งข้ามห้วยที่จะมาถึงข้างหน้านั้น ตรงซึ่งงานวัดสระเกษ มีเมยวโรดที่ร้านหนึ่ง ที่ประตูกระกั๊วประสาธน์ ต้องการหญิง

เดินโต๊ะวัดหอยกระโงมลงเข้าไปในรม ฉะนั้นสถานนั้นด้วยแปลกใจใคร่รู้มาก ว่าต้องการจะสมัครเดินโต๊ะ เพราะหล่อนไม่ทราบ ว่า เดิน โต๊ะ แปลว่าอะไร

“อย่า! อย่า! อย่าได้เข้าเข้าไปในชุมชนนั้นเลยเป็นอันตรายทีเดียวแม่หนู!” เสียงก้องกังวาลจากลำคอของพี่คนหนึ่งพิมพ์เดียวกับอาจารย์ทองเจ้าของยานคฤหัสถ์ - ตาม ชาวระบือในหนังสือพิมพ์

วัดตั้ง โหยง “คุณพระช่วย!”

“ช่วยซี! อย่าตกใจ จงสำรวจจิตให้ดี จงมีสมาธิ” อาจารย์ผู้หนึ่งสาธยาย “สุราเมรัยทำให้คนเลวคนเลวไม่รู้จักว่าเท่าไรๆ มาแล้วนะ! สุรา! สุราเป็นอาภรณ์แห่งภพที่แท้จริงอยู่ เมรัย! เมรัยหมักทำในเมืองไทยก็จริงอยู่ แต่เป็นบ่อเกิดแห่งความประมาท อันความประมาทย่อมเป็นหนทางแห่งความตายทั้งเป็น ทั้ง ความตาย ทั้ง ตาย ด้วย เพราะพาไปสู่ บางขวางและสุ่อเจ้าในปรโลก วิ หรือไม่ว่า ในภพนี้ เวลาบิตร้าน พวกเดินโต๊ะ ไปไหนกัน?”

“ก็ไป-บ้านนะซีคะ” วัดมัวที่จะตอบประการอื่น

“โอ้! บ้าน! บ้าน! อย่าได้มีวันเลยเถะ! เพราะเหตุไร พวกเจ้าเจ้าขอวังมัจฉาจึงกลายเป็นเจ้าไปตามกัน? ขอถามหน่อยเถอะ”

“ไม่ทราบค่ะ แต่ดิฉันอยากทำงาน เพราะ ---”

“บุญมีมาเอง งาน! เป็นมาเอง แม่หนู ถ้าหมั่นก่อนบุญสร้างกุศลละก็ อาตมาไปอ่านเถอะ ได้บุญเอง! เจ้า” อาจารย์ท่าน ร่ำสมุทเลณีส นิดเดียวที่ “ให้ไป

วิถีของโลก (ต่อจากหน้า ๗)

ยุยิบสู้บ้องกันสงคราม ตะวันออก

การแข่งขันยุยิบสู้กันสมัครใจ บ้องกันสงครามระหว่างรัสเซียและญี่ปุ่นมาได้ ผู้ตั้งข่าวพิเศษของซันเคย์ โคโรนิเกิด ประจำกรุงโตเกียว รายงาน หรืออย่างน้อยที่สุด, นี่แหละเป็นความเชื่อของ พลเมือง สอง ประเทศนั้น

นับเป็นเวลาหลายปี มาแล้ว นักสังเกตการณ์ทั่วทุกภาคของโลกได้พยากรณ์ไว้ว่ามหาสงครามระหว่างรัสเซียและญี่ปุ่นนั้น เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นแน่เสียแล้ว

ตามพรมแดนภาคตะวันออกของสหรัชิโซเวียต กองทัพแดงได้ทำการสร้างบ้อมค่ายอย่างมั่นคงแข็งแรง มีกองทัพบกและทัพอากาศอันมีมาประจำการอยู่พร้อมทุกเวลา ทางฝ่ายญี่ปุ่นเองก็อยู่ในสถานะเช่นเดียวกัน สงครามโลกคราวหน้าจะได้เริ่มทางภาคมหาสมุทรแปซิฟิก เขาบอกกัน

ครั้นแล้วเมื่อ ๓ ปีที่แล้วมานี้เอง นักการทูตชาวเดนมาร์กคนหนึ่งชื่อ โกกัสโรตาได้ถูกส่งไปเป็นเอกอัคร

ไม่ต้องซื้อ ค่าเงินทองเป็นไหน นี่แหละเมहन คือพระธรรมเทศนาของจอมธรรมเจ้ามาคม เบิ่งสว่างทันพในกษัตริย์ วรวิทย์ --- เจ้า --- เอาไปอ่านเองเถอะ เป็นนวนิยายลับเขี้ยว! จงดื่มน้ำประป และธรรมบิบัติ จะมีสันติไม่ปนโรลือหิวาต์ อย่าดื่ม อย่าช่วยให้อดน้ำท่าละสุรา บาน จะวินาสันติ จะดังท้องตาย ขอให้เจริญด้วยจุฬารพพิชธรรมเทอญ ล่าซุ ล่าลัด” พระอาจารย์พิเศษ จบกระจ่ายเสียง กับศีรษะคำนับอย่างโอาส แล้วกระซิบเพลงชาติเข้าว่าสระเกษไปอย่างทองไม่รื้อน

ราชทูตญี่ปุ่น ประจำกรุงมอสโกโคโรนิทนั้น เขาได้พบ การากัน และลิตวินอฟผู้เชี่ยวชาญการต่างประเทศทั้งสอง และโมลคอฟนายกรัฐมนตรีความสัมพันธ์ระหว่างอีโรตาและบุคคลเหล่านี้เป็นไปอย่างแข็งแ้งมาเปเนเดานาน

วันหนึ่งอีโรตา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชายุยิบสู้ได้จับแขนของโมลคอฟเพื่อแสดงอะไรประกอบคำอธิบายอย่างหนึ่ง รัฐบุรุษรัสเซียผู้นั้นต้องตั้งและผลไป แล้วก็ทอดลงปล้ำกันอย่างฉุนๆ นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา บรรดานักการเมืองรัสเซียต่างก็กระหายใคร่จะได้เรียนอุบเทห์จากอีโรตาและขอให้เขา ช่วยสอนให้ทีละคน แต่อีโรตาก็ถูกเรียกกลับ

ต่อมาเมื่อปลาย ศก ก่อน นี้เอง ญี่ปุ่นซึ่งเพิ่ง สด มา จาก ความเศร้า สดที่ที่รัฐบาลสำคัญๆ ชด ถึงถูกสังหารชีวิต ได้พยายามมองหาตัวบุคคลผู้สามารถและหาหาญ เหมาะแก่คำแห่งนายกรัฐมนตรี บุคคลที่เลือกก็ได้คือโกกัสโรตา! ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา สัมพันธภาพระหว่างรัสเซีย และ ญี่ปุ่นก็ค่อยฟื้น ตัวเจริญขึ้นเป็นลำดับ

วัดส่ายหน้า เพราะไม่เข้าใจ หัวนอนปลายตีนของชาวกรุง หล่อนก็หันหน้าเดินต่อไปจนถึงสี่แยก ประตูผี แล้วหยุดชั่วขณะรับประทาน คิดกับบ้านนาซึ่งนั้นเป็นร้านคั่วสุก สดวัดมองเข้าไปในห้องนั้น เห็นผู้หญิงสาวหัวร่อคอกระชากอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายคนนั้น เมื่อเห็นวัดเข้า ก็รีบออกมาทำท่าพระเอกกระม่อบาดที่ประตูคึก

“จะสมัคร เข็มเสื้อหรือจ๊ะ แม่คนสวย? เข็มเสื้อจ๊ะ หวานใจ” เขาปราศรัยด้วยน้ำเสียง อย่างของเจ้าชู้ ---ต่อไปหน้า ๑๕

หม่อมพริ้ว วรธรรม เจ้าของ นายมณีนุช สุพินิจ บรรณาธิการ นายโชติ แพร่พันธ์ ผู้จัดกา นายวิพรรณ พุกกะเจียม

ผู้พิมพ์โฆษณา สำนักงานและพิมพ์ที่โรงพิมพ์ประชาธิปไตย ถนนหลานหลวง พระนคร โทรศัพท์ ๑๖๕๕